

Jeřábkova 5, 602 00 Brno

**Generel regionálního a nadregionálního ÚSES
na území Jihomoravského kraje**

Prosinec 2003

Objednatel: Jihomoravský kraj
Žerotínovo nám. 3/5
601 82 Brno

Zpracovatel: AGERIS s.r.o.
Jeřábkova 5
602 00 Brno

Hlavní inženýr projektu: RNDr. Josef Glos

Zodpovědný projektant: RNDr. Jiří Kocián

Zpracovali: RNDr. Jiří Kocián
RNDr. Josef Glos
Ing. Boleslav Jelínek
Svatava Poláková

Datum: prosinec 2003

1. Úvod

V současné době je pro území Jihomoravského kraje zpracováván hlavní strategický územně plánovací podklad - územní prognóza. Mezi nejdůležitější podklady využívané pro potřeby územní prognózy patří přehledné dokumentace limitů využití území zpracované zvláště pro jednotlivé okresy. Jednou ze zastoupených kategorií tzv. přírodních limitů je i kategorie nadregionálního a regionálního ÚSES.

Vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES v dokumentacích limitů vycházelo v první řadě z platných územně plánovacích dokumentací, doplněných o územně technický podklad regionálních a nadregionálních ÚSES ČR. Při analýze stávajících závazných vymezení ÚSES ovšem byla zjištěna celá řada různých nesrovnalostí, která postavení těchto vymezení jako platných limitů využití území výrazně relativizuje. Závažnost zjištěných nesrovnalostí a jejich množství jsou takového rázu, že vymezení regionálního a nadregionálního ÚSES z dokumentací limitů není pro územní prognózu využitelné.

Ze skutečností uvedených v předchozím odstavci tedy jednoznačně vyplynula potřeba nahradit v územní prognóze stávající vymezení regionálního a nadregionálního ÚSES z dokumentací limitů novým jednotným vymezením. Pořizovatel územní prognózy se tedy rozhodl zadat vypracování územně plánovacího podkladu **Generel regionálního a nadregionálního ÚSES na území Jihomoravského kraje**, vycházejícího z územně technického podkladu regionálních a nadregionálních ÚSES ČR z roku 1996 (platného od 1. 7. 1997) a odstraňujícího veškeré závažné nedostatky a pochybení stávajícího platného vymezení ÚSES.

2. Vymezení řešeného území

Řešeným územím je území Jihomoravského kraje bez vojenského újezdu Březina.

3. Legislativní a metodická východiska

Rozhodujícími legislativními a metodickými materiály pro zpracování dokumentace krajského generelu regionálního a nadregionálního ÚSES jsou:

- Zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění.
- Vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj č. 135/2001 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci.
- Zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění.
- Vyhláška Ministerstva životního prostředí č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny
- Návod na užívání ÚTP regionálních a nadregionálních ÚSES ČR (MMR a MŽP ČR, 1998).

4. Biogeografická diferenciacie území

Jednou ze základních skupin podkladových informací nezbytných pro návrh ÚSES je biogeografické členění území, prostorově vyjadřující přirozené podmínky pro existenci organismů a jejich společenstev v krajině.

Základní biogeografická diferenciacie území Jihomoravského kraje vychází z Biogeografického členění České republiky (M. Culek a kol., 1996).

Území Jihomoravského kraje je z hlediska základního biogeografického členění nejvíce heterogenní částí naší republiky. Zasahují sem obě u nás zastoupené biogeografické provincie (**provincie středoevropských listnatých lesů a provincie panonská**) a tři ze čtyř u nás rozlišovaných podprovincií (**podprovincie hercynská, západokarpatská a severopanonská**). Hercynská a západokarpatská podprovincie přitom patří do provincie středoevropských listnatých lesů a severopanonská podprovincie do provincie panonské. Hranice mezi biogeografickými provinciemi a jednotlivými podprovinciemi není většinou příliš ostrá.

Do **hercynské podprovincie** patří území s typickou hercynskou biotou vázanou především na oblasti souvislejšího výskytu krystalických (vyvřelých a přeměněných) hornin a jejich zpevněných sedimentárních pokryvů, tedy severní, severozápadní a západní část kraje – celý okres Blansko, severozápadní polovina vyškovského okresu (s vojenským újezdem Březina), severozápadní části okresů Brno-venkov a Znojmo a území města Brna.

K **západokarpatské podprovincii** přísluší východní část kraje s převažující karpatskou biotou, většinou na podkladě flyšových usazených hornin – východní a většina severní části hodonínského okresu (s výjimkou údolní nivy Moravy), jihovýchodní polovina vyškovského okresu (s výjimkou Slavkovska) a nepatrně severní okraj břeclavského okresu.

K **panonské provincii** (a **severopanonské podprovincii**) je řazeno území hojného výskytu teplomilné bioty s relativně souvislým rozšířením dubu pýřitého, tedy celkově níže položené partie kraje v jižní části území – téměř celý břeclavský okres (kromě severního okraje), podstatná část hodonínského okresu (údolní niva řeky Moravy a oblast vátých písků a rozsáhlých sprašových pokryvů od Hodonína k Moravskému Písku, Kyjovu a Žďanicím), východní část znojemského okresu (od linie Hnanice – Znojmo – Vedrovice), jižní až jihovýchodní část okresu Brno-venkov (Židlochovicko a Šlapanicko), jihovýchodní část území města Brna a z okresu Vyškov Slavkovsko.

4.1. Bioregiony

Biogeografické podprovincie se člení v celou řadu jednotlivých biogeografických regionů neboli zkráceně bioregionů. Biogeografický region (bioregion) je individuální jednotkou biogeografického členění krajiny na regionální úrovni, zahrnující charakteristickou mozaiku nižších jednotek - biochor a skupin typů geobiocénů.

Z hlediska územních systémů ekologické stability jsou bioregiony základními jednotkami pro vymezování reprezentativních nadregionálních biocenter a rámcovými jednotkami pro hodnocení reprezentativnosti a funkčnosti regionálního ÚSES.

Na území Jihomoravského kraje zasahuje celkem 17 bioregionů, z toho 8 patří do hercynské podprovincie, 4 do karpatské podprovincie a 5 do severopanonské podprovincie.

V rámci **hercynské podprovincie** jsou na území kraje zastoupeny **bioregiony Jevišovický, Velkomeziříčský, Sýkořský, Svitavský, Brněnský, Macošský, Dražanský a Prostějovský.**

Do **Jevišovického bioregionu** (s republikovým kódem 1.23) patří severozápadní část Znojemska, Moravskokrumlovsko a Ivančicko. Jde o kontaktní bioregion na pomezí s panonskou provincií, kde údolními západomoravských řek proniká teplomilná panonská biota do hercynika.

Velkomeziříčský bioregion (republikový kód 1.50) zasahuje okrajově do vyvýšené a relativně ploché západní části okresu Brno-venkov (okolí Deblína a Zbraslavi) s přirozeně druhově dosti chudou typickou hercynskou biotou, bez většího podílu teplomilných prvků.

K **Sýkořskému bioregionu** (republikový kód 1.51) náleží západní část blanenského okresu (Olešnicko, Lomnicko) a nepatrně i severozápadní okraje okresu Brno-venkov (u Tišnova). Charakteristická je dosti pestrá biota s pronikáním teplomilných prvků hlubokými údolními vodními toků (zejm. Svratky).

Svitavský bioregion (republikový kód 1.39) s typickou relativně bohatou biotou permských, převážně vápnitých sedimentů vybíhá svým jižním výběžkem do severní části kraje (na Letovicko a Velkoopatovicko).

Nepříliš rozsáhlý **Brněnský bioregion** (republikový kód 1.24) se nachází celý na území kraje, mezi Brnem, Blanskem, Svitávkou, Tišnovem a Ivančicemi. Biota bioregionu má heterogenní charakter se zastoupením hercynských, karpatských i panonských druhů.

Také velmi malý **Macošský bioregion** (republikový kód 1.25) leží celý na území kraje, a to ve vazbě na pruh vápencového území Moravského krasu severovýchodně od Brna. Vyznačuje se specifickou biotou s prvky hercynskými, karpatskými a částečně i panonskými.

Ke **Dražanskému bioregionu** (republikový kód 1.52) s poměrně monotónní biotou kulmských sedimentů patří severní až severozápadní část vyškovského okresu (s vojenským újezdem Březina), východní část blanenského okresu (vyjma území Moravského krasu) a okrajová severovýchodní část okresu Brno-venkov (Pozořicko).

Prostějovský bioregion (republikový kód 1.11) zasahuje na území kraje úzkým pruhem sníženého území podél úpatí Dražanské vrchoviny na Vyškovsku, kde se na převážně sprašovém podkladu s okrajovými výchozy zpevněných hornin prolínají prvky hercynské, karpatské a panonské bioty.

V rámci **západokarpatské podprovincie** jsou na území kraje zastoupeny **bioregiony Ždánicko-litenský, Chřibský, Hlucký a Bělokarpatký.**

K území **Ždánicko-litenského bioregionu** (republikový kód 3.1) náleží jihovýchodní část Vyškovska, většina Bučovicka, oblast Ždánického lesa mezi Ždánicemi, Bošovicemi a Nesovicemi a severní část Kyjovska v podhůří Chřibů. Biota bioregionu se vyznačuje prolínáním karpatských a panonských prvků.

Nevelký **Chřibský bioregion** (republikový kód 3.2) s typickou biotou západokarpatského bukového lesa zasahuje na území kraje pouze nepatrně v severní části Kyjovska.

Do **Hluckého bioregionu** (republikový kód 3.3) spadá pahorkatinné území východně až jihovýchodně od Veselí nad Moravou a Strážnice s karpatskou lesní a panonskou stepní biotou.

K **Bělokarpatskému bioregionu** (republikový kód 3.6) přísluší specifická, velmi pestrá biota Bílých Karpat v nejvýchodnější části kraje (podél hranice se Slovenskem).

V rámci **severopanonské podprovincie** jsou na území kraje zastoupeny **bioregiony Lechovický, Mikulovský, Dyjsko-moravský, Hustopečský a Hodonínský.**

Do **Lechovického bioregionu** (republikový kód 4.1) patří suchá, převážně sprašová oblast ve srážkovém stínu Českomoravské vrchoviny, táhnoucí se od rakouských hranic mezi

Hnanicemi a Jaroslavicemi přes východní část Znojemska, Miroslavsko a Pohořelicko k Brnu, kde je nivami Svatky a Svitavy oddělena východní část bioregionu na Šlapanicku. Biota území s četnými pontickými a submediteránními druhy je obohacena rovněž o některé prvky hercynské.

Nevelký **Mikulovský bioregion** (republikový kód 4.2) s velmi pestrou, typickou panonskou biotou se nachází při jižní hranici kraje na Mikulovsku a Valticku.

Velmi specifický **Dyjsko-moravský bioregion** (republikový kód 4.5) s mokřadní až vlhkomilnou lužní biotou je tvořen širokými údolními nivami Moravy, Dyje (od ústí až téměř ke Znojmu), Svatky (od ústí po Brno), Svitavy (v Brně) a Jihlavy (od ústí po Pravlov).

Hustopečský bioregion (republikový kód 4.3) se nachází jižně až jihovýchodně od Brna mezi údolními Moravy, Dyje a Svatky. Pro teplomilnou biotu bioregionu je typické vcelku vyrovnané zastoupení panonských a karpatských prvků.

Vymezení **Hodonínského bioregionu** (republikový kód 4.4) je dáno souvislým rozšířením váťých písků se specifickou psamofilní biotou podél řeky Moravy na Hodonínsku a Bzenecku.

4.2. Biochory

Jednotlivé bioregiony se dále člení v nejvyšší typologické biogeografické jednotky - biochory. Biochora je typologická, ekologicky heterogenní prostorová jednotka, tvořená typickou prostorovou kombinací skupin typů geobiocénů. Typy biochor byly na území kraje primárně vymezeny v rámci generelu regionálního ÚSES jihomoravské oblasti v roce 1991, v členění dle tehdy používaných sosiekoregionů (předchůdců dnešních bioregionů). V současné době ovšem již toto členění nelze považovat za směrodatné, neboť se zpracovává nové typologické členění, jednotné pro celou republiku.

Z hlediska územních systémů ekologické stability jsou biochory základními jednotkami pro vymezování reprezentativních regionálních biocenter a rámcovými jednotkami pro hodnocení reprezentativnosti a funkčnosti místního (lokálního) ÚSES.

Přestože zpracování nového typologického členění na úrovni biochor probíhá již několik let, nebylo dosud oficiálně ukončeno a publikováno, a nebylo tudíž možno ho pro návrh krajského generelu ÚSES využít.

5. Základní podklady pro krajský generel nadregionálního a regionálního ÚSES

5.1. Základní výchozí podklady pro celé území kraje

Základními výchozími podklady pro zpracování krajského generelu nadregionálního a regionálního ÚSES jsou v obecné rovině:

1. Územně technický podklad regionálních a nadregionálních územních systémů ekologické stability ČR z roku 1996 (platný od 1. 7. 1997)
 - základní koncepční podklad, podrobně popsáný v další části textové zprávy
2. Územně plánovací dokumentace
 - platná územně plánovací dokumentace, v zásadě promítnutá ve zpracovaných přehledných dokumentacích limitů využití území po jednotlivých okresech – analýze těchto dokumentací je věnována samostatná kapitola textové zprávy
 - novější návrhy územních plánů (dosud neschválené nebo schválené až po zpracování územně příslušné dokumentace limitů využití území) + aktuální koncepty a urbanistické studie
3. Komplexní pozemkové úpravy
 - od stadia schváleného návrhu společných zařízení
4. Generely ÚSES
 - v první řadě sjednocující generely pro území jednotlivých okresů (pokud existují)
 - dílčí generely s diferencovaným přístupem podle aktuálnosti
5. Zpřesněná vymezení nadregionálních biocenter (NRBC) od Agentury ochrany přírody a krajiny (AOPK)
 - existují pro většinu NRBC mimo území národního parku (NP) Podyjí a chráněných krajinných oblastí (CHKO)

5.2. Bližší specifikace podkladů podle jednotlivých okresů

Zatímco územně technický podklad regionálních a nadregionálních ÚSES ČR a zpřesněná vymezení jednotlivých biocenter jsou obecně platnými podklady, zpracovanými v rámci celé republiky (a tedy i celého kraje) jednotným způsobem, stav a způsoby zpracování dalších podkladů a z toho vyplývající míra jejich zohlednění jsou v jednotlivých okresech různé. Přehledný soupis těchto podkladů, zohledněných při zpracování krajského generelu nadregionálního a regionálního ÚSES, je podle jednotlivých okresů uveden v následujícím textu.

Blansko

- Územní plány obcí a sídelních útvarů – schválené, návrhy, koncepty
- Aktuální urbanistické studie

- Územní plán VÚC Moravský kras z roku 1998
- Aktualizace dokumentace sjednoceného generelu ÚSES a zájmů ochrany přírody a krajiny z roku 2000
- Plán ÚSES CHKO Moravský kras z roku 1998
- Komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Šošůvka a Valchov

Brno-město

- Územní plán města Brna z roku 1994
- Generel zeleně města Brna z roku 1998
- Územní plán VÚC Moravský kras z roku 1998
- Plán ÚSES CHKO Moravský kras z roku 1998
- Komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Bosonohy a Chrlice

Brno-venkov

- Územní plány obcí a sídelních útvarů – schválené, návrhy, koncepty
- Územní plán VÚC Moravský kras z roku 1998
- Okresní generel ÚSES z roku 2002
- Plán ÚSES CHKO Moravský kras z roku 1998
- Komplexní pozemkové úpravy ve více k. ú.

Břeclav

- Územní plány obcí a sídelních útvarů – schválené, návrhy, koncepty
- Územní plán VÚC Palava – návrh z roku 2000
- Komplexní a jednoduché pozemkové úpravy na celém území okresu

Hodonín

- Územní plány obcí a sídelních útvarů – schválené, návrhy, koncepty
- Územní plán VÚC okresu Hodonín z roku 1998
- Generel ÚSES okresu Hodonín z roku 1998
- Komplexní pozemkové úpravy ve více k. ú.

Vyškov

- Územní plány obcí a sídelních útvarů – schválené, návrhy, koncepty
- Aktuální urbanistické studie
- Kompletace ÚSES okresu Vyškov z roku 1997

Znojmo

- Územní plány obcí a sídelních útvarů – schválené, návrhy, koncepty
- Aktuální urbanistické studie
- Územní plán VÚC okresu Znojmo - koncept z roku 2000
- Komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Hluboké Mašůvky, Loděnice, Rybníky, Vémyslice

5.3. Územně technický podklad regionálních a nadregionálních ÚSES ČR

Územně technický podklad regionálních a nadregionálních ÚSES ČR (Společnost pro životní prostředí, s.r.o, Brno, 1996) schválený MMR a MŽP ČR s platností od 1. 7. 1997 (dále většinou jen **ÚTP R+NR ÚSES**) je základním koncepčním podkladem pro koordinovaný návrh nadregionálního a regionálního ÚSES na území celé republiky. Tento podklad poskytuje přehled o základní lokalizaci biocenter nadregionálního a regionálního významu a směrech jejich propojení biokoridory nadregionálního a regionálního významu, reprezentujícími známé či pravděpodobné hlavní migrační trasy bioty, to vše v podrobnosti měřítko Základní mapy ČR 1 : 50 000. K jednotlivým nadregionálním a regionálním biocentrům a biokoridorům jsou připojeny základní popisné informace.

5.3.1. Nadregionální ÚSES podle ÚTP R+NR ÚSES

5.3.1.1. Obecné charakteristiky

Součástí nadregionálního ÚSES podle ÚTP R+NR ÚSES jsou nadregionální biocentra a nadregionální biokoridory.

Nadregionální biocentra jsou členěna na reprezentativní a unikátní.

Základní funkcí soustavy reprezentativních nadregionálních biocenter je reprezentovat typické soubory ekosystémů jednotlivých bioregionů. Soustava reprezentativních nadregionálních biocenter je tedy utvořena tak, aby se v každém bioregionu nacházelo alespoň jedno reprezentativní nadregionální biocentrum, o minimální rozloze 1000 ha.

Unikátní nadregionální biocentra jsou navržena bez přímé vazby na biogeografické členění území v místech s nadregionálně významnými soubory unikátních ekosystémů. Na rozdíl od reprezentativních nadregionálních biocenter nemají stanovenou základní minimální výměru. Jejich rozloha vyplývá vždy z konkrétní rozlohy území s příslušnými unikátními biotickými podmínkami.

Veškerá nadregionální biocentra jsou v ÚTP R+NR ÚSES jednoznačně lokalizována a mají stanoveny dva typy hranic – hranici jednoznačnou a hranici k upřesnění, přičemž u většiny biocenter jsou zastoupeny oba typy hranic, obvykle s převažující hranicí jednoznačnou.

Hlavní funkcí nadregionálních biokoridorů je propojení soustavy reprezentativních nadregionálních biocenter (na unikátní nadregionální biocentra nadregionální biokoridory navazovat nemusí) a zajištění migrace organismů po nadregionálně významných migračních trasách. Kromě přímé návaznosti na nadregionální biocentra mohou nadregionální biokoridory navazovat i na jiné nadregionální biokoridory.

ÚTP R+NR ÚSES přinesl zcela nové pojetí nadregionálních biokoridorů. Zatímco ve všech předchozích dokumentacích ÚSES byly nadregionální biokoridory pojety v podstatě stejně jako biokoridory regionální (tedy v zásadě jako homogenní pásy o celkové šíři cca 50 m), v ÚTP R+NR ÚSES se poprvé objevuje princip nadregionálních biokoridorů složených z os a ochranných zón těchto os. Osa nadregionálního biokoridoru je přitom chápána jako celý nadregionální biokoridor v dřívějším pojetí (s šířkovými parametry biokoridoru regionálního) a ochranná zóna osy jako oboustranně přiléhající území o šíři až 2 km na každou stranu od osy, v němž je uplatňován zvýšený zájem příslušného orgánu ochrany přírody pro podporu koridorového efektu.

Osy nadregionálních biokoridorů jsou členěny dle požadovaných cílových ekosystémů pro migraci do několika typů – vodní, nivní, teplomilné doubravní, mezofilní hájové, mezofilní

bučinné, borové a horské. Do os nadregionálních biokoridorů jsou podle potřeby vložena regionální biocentra tak, aby délka jednotlivých úseků os nadregionálních biokoridorů nepřerušovaných regionálními biocentry nepřesahovala 8 km (tj. limitující maximální přípustnou délku pro zajištění funkčnosti nadregionálního biokoridoru).

5.3.1.2. Nadregionální ÚSES na území Jihomoravského kraje

Na území Jihomoravského kraje zasahuje podle ÚTP R+NR ÚSES osmnáct nadregionálních biocenter (NRBC), z toho čtrnáct reprezentativních a čtyři unikátní. Těmito biocentry jsou:

- 28 Údolí Dyje – reprezentativní pro bioregion 1.23 Jevišovický, situované v jihozápadní části kraje, západně od Znojma, kde zaujímá podstatnou část území NP Podyjí, s pravděpodobným přesahem na území Rakouska – mělo by zahrnovat mezofilní hájové, teplomilné doubravní a borové ekosystémy
- 29 Jankovec – reprezentativní pro bioregion 1.23 Jevišovický, situované v jihozápadní části kraje, v lesním celku v centrální části okresu Znojmo (mezi Kravskem a Bojanovicemi) – mělo by zahrnovat především mezofilní hájové ekosystémy
- 30 Podkomorské lesy – reprezentativní pro bioregion 1.24 Brněnský, situované v lesním komplexu kolem Brněnské přehrady na území stejnojmenného přírodního parku – mělo by zahrnovat mezofilní bučinné, mezofilní hájové a teplomilné doubravní ekosystémy
- 31 Josefovské údolí – reprezentativní pro bioregion 1.25 Macošský, situované v lesním komplexu ve střední části CHKO Moravský kras, na pomezí okresů Blansko a Brno-venkov - mělo by zahrnovat mezofilní bučinné a mezofilní hájové ekosystémy
- 62 Údolí Hodonínky – reprezentativní pro bioregion 1.51 Sýkořský, situované v povodí řeky Svratky na západním okraji okresu Blansko, na pomezí s okresem Žďár nad Sázavou (vně území kraje) – mělo by zahrnovat mezofilní bučinné, mezofilní hájové a luční ekosystémy
- 63 Vojenský (Repešský žleb) – reprezentativní pro bioregion 1.52 Dražanský, situované v lesním komplexu v severní části vojenského újezdu Březina (severní výběžek okresu Vyškov), s přesahy do okresu Prostějov (vně území kraje) – mělo by zahrnovat především mezofilní bučinné ekosystémy
- 93 Ždánický les – reprezentativní pro bioregion 3.1 Ždánicko-litenčický, situované v lesním komplexu v nejvyšších partiích Ždánického lesa ve východní části kraje, na pomezí okresů Vyškov, Břeclav a Kroměříž (vně území kraje) – mělo by zahrnovat mezofilní hájové, mezofilní bučinné a teplomilné doubravní ekosystémy
- 98 Čertoryje – reprezentativní pro bioregion 3.6 Bělokarpatký, situované v jihozápadní části CHKO Bílé Karpaty, v hodonínském okrese, na hranicích se Slovenskem – mělo by zahrnovat mezofilní bučinné, mezofilní hájové, teplomilné doubravní a dominantní luční ekosystémy
- 99 Javořina) – reprezentativní pro bioregion 3.6 Bělokarpatký, zasahující na území Jihomoravského kraje jen okrajově ve střední části CHKO Bílé Karpaty, ve východním výběžku hodonínského okresu – mělo by zahrnovat především mezofilní bučinné ekosystémy
- 105 Karlov – reprezentativní pro bioregion 4.1 Lechovický, situované v jižní části kraje, ve východní části okresu Znojmo, západně od Hrušovan nad Jevišovkou – mělo by zahrnovat mezofilní hájové, nivní, teplomilné doubravní a luční ekosystémy
- 106 Milovický les – reprezentativní pro bioregion 4.2 Mikulovský, situované v jižní části kraje, v okrese Břeclav, východně od Mikulova – mělo by zahrnovat teplomilné doubravní, mezofilní hájové a xerofilní ladní ekosystémy
- 107 Přední kout – reprezentativní pro bioregion 4.3 Hustopečský, situované v členitém území Ždánického lesa severovýchodně od Hustopeč (v severní části okresu Břeclav) – mělo by zahrnovat teplomilné doubravní, mezofilní hájové a subxerofilní ladní ekosystémy
- 108 Černé bláto – reprezentativní pro bioregion 4.4 Hodonínský, situované v lesním celku na vátých písčích ze severozápadní strany Hodonína – mělo by zahrnovat teplomilné doubravní, mezofilní hájové, nivní, vodní, rašelinné a luční ekosystémy

- 109 Soutok – reprezentativní pro bioregion 4.5 Dyjsko-moravský, situované v nejnižším cípu kraje ve společné údolní nivě kolem soutoku Moravy a Dyje, na hranicích se Slovenskem a Rakouskem – mělo by zahrnovat nivní, vodní, mezofilní hájové a luční ekosystémy
- 2011 Hlohovecké rybníky – unikátní v bioregionu 4.2 Mikulovském, situované v jižní části kraje v prostoru největších moravských rybníků mezi Lednicí a Valticemi, chráněných jako unikátní národní přírodní rezervace
- 2012 Suchý a Pustý žleb – unikátní v bioregionu 1.25 Macošském, situované v severní části CHKO Moravský kras v okrese Blansko, kde zahrnuje v našich podmínkách jedinečný komplex krasových ekosystémů
- 2013 Palava – unikátní v bioregionu 4.2 Mikulovském, situované v jižní části kraje v prostoru nejceněnějších partií CHKO Palava
- 2015 Ječmeniště – unikátní v bioregionu 4.1 Lechovickém, situované v zemědělské krajině v jižní části kraje (v okrese Znojmo), na hranicích s Rakouskem, a zařazené do ÚTP R+NR ÚSES dodatečně (v roce 1999) náhradou za původně navržené regionální biocentrum 40 Ječmeniště

Z porovnání uvedeného přehledu a biogeografické diferenciací území Jihomoravského kraje vyplývá, že všechny bioregiony prostírající se výhradně nebo převážně na území kraje zde mají i svá reprezentativní nadregionální biocentra (obvykle jedno, v případě Jevišovického bioregionu dvě). Ostatní bioregiony jsou zde reprezentovány nadregionálními biocentry v různé míře.

Na uvedená nadregionální biocentra navazují podle ÚTP R+NR ÚSES nadregionální biokoridory (NRBK) sestávající z jedné či dvou (zcela výjimečně i tří) os s vloženými regionálními biocentry (RBC) a z ochranných zón. Těmito biokoridory jsou:

- K 92 – spojuje přes území severní části vojenského újezdu Březina a okresů Prostějov (vně území kraje), Blansko (v severní části kraje), Svitavy (vně území kraje) a Ústí nad Orlicí (vně území kraje) NRBC 63 Vojenský s NRBK K 82 (vně území kraje) – v celém průběhu na území kraje má jednu osu s cílovými mezofilními bučinnými ekosystémy – do osy NRBK jsou na území kraje vložena RBC 263 Pavlovský dvůr (k vymezení v ploché rozvodní oblasti severovýchodně od Benešova), 1892 Úsobrnské údolí (k vymezení v lesním celku jihovýchodně od Úsobrna, převážně na území okresu Prostějov) a 275 Duraně (k vymezení v lesním celku východně od Úsobrna)
- K 128 – spojuje převážně údolím řeky Svratky přes území okresů Brno-venkov (severozápadní část), Blansko (západní část) a Žďár nad Sázavou (vně území kraje) NRBC 30 Podkomorské lesy a NRBC 62 Údolí Hodonínky – převážně má dvě osy s cílovými mezofilními hájovými a mezofilními bučinnými ekosystémy, v jihovýchodní části (u Veverské Bítýšky) pak jen jednu osu s cílovými mezofilními hájovými ekosystémy – na území kraje jsou do os NRBK vložena RBC 240 Výří skály (vymezeno v mezofilní hájové i mezofilní bučinné ose NRBK v lesním celku severozápadně od Veverské Bítýšky), 1563 Slunečná (k vymezení v mezofilní bučinné ose NRBK v lesním celku severně od Lažánek), 1564 Loučky (k vymezení v mezofilní bučinné ose NRBK v lesním celku jihovýchodně od Dolních Louček, převážně na území kraje Vysočina), 242 Květnice (k vymezení v mezofilní hájové ose NRBK na výrazné zalesněné vyvýšenině u Tišnova), 288 Jahodná (vymezeno v mezofilní hájové ose NRBK v lesním celku u Štěpánovic), 1536 Žďárná (k vymezení v mezofilní bučinné ose NRBK v zalesněném údolí Svratky jihu od Ochozu u Tišnova) a 286 Sýkoř (k vymezení v mezofilní bučinné ose NRBK v lesním celku severně od Synalova)
- K 129 – nepřilíhající dlouhý biokoridor spojující přes území města Brna (okrajově v severozápadní až severní části) a okresů Brno venkov a Blansko (severně od Brna) NRBC 30 Podkomorské lesy a NRBC 31 Josefovské údolí – většinou má dvě osy s cílovými mezofilními hájovými a mezofilními bučinnými ekosystémy, místy (v Jinačovickém a Řečkovicko-kuřimském prolomu) pouze jednu osu s cílovými mezofilními hájovými ekosystémy – do os NRBK jsou vložena RBC 231 Baba (k vymezení v mezofilní hájové i mezofilní bučinné ose NRBK v lesním celku jihovýchodně od Jinačovic), 232 Březina (k vymezení v mezofilní hájové ose NRBK na zalesněné vyvýšenině u Lelekovic), 233 Babí lom (vymezeno v mezofilní hájové i mezofilní bučinné ose NRBK v lesním celku mezi Lelekovicemi a Svinošicemi) a 363 Jelení

skok (k vymezení v mezofilní hájové i mezofilní bučinné ose NRBK v zalesněném údolí Svitavy mezi Blanskem a Adamovem)

- K 130 – velmi krátký biokoridor spojující v severní části CHKO Moravský kras NRBK 31 Josefovské údolí a unikátní NRBK 2012 Suchý a Pustý žleb – v celém průběhu má jednu osu s cílovými mezofilními bučinnými ekosystémy – bez vložených RBC
- K 131 – spojuje přes východní část okresu Blansko a severozápadní část okresu Vyškov (z velké části vojenský újezd Březina) NRBK 31 Josefovské údolí a NRBK 63 Vojenský (na území vojenského újezdu Březina) – v celém průběhu má jednu osu s cílovými mezofilními bučinnými ekosystémy – do osy NRBK jsou vložena RBC 207 Rakovec (vymezeno v lesním celku jihovýchodně od Jedovnic), 206 Rakovecké údolí (k vymezení v lesním celku severovýchodně od Bukovinky), 205 Černov (k vymezení v lesním celku jižně od Ruprechtova), 1885 Oběšený (k doplnění v lesním celku východně od Podomí) a 258 Údolí Velké Hané (k vymezení v lesním celku jižně od Nových Sadů, z větší části na území vojenského újezdu Březina, s přesahem do okresu Prostějov)
- K 132 – velmi dlouhý a významný biokoridor spojující přes území okresů Olomouc (vně území kraje), Prostějov (vně území kraje), Vyškov (zčásti vojenský újezd Březina), Brno-venkov a Břeclav NRBK 13 Vrapač-Doubrava (vně území kraje) a NRBK 107 Přední kout – na Dražanské vrchovině má biokoridor dvě osy s cílovými teplomilnými doubravními a mezofilními hájovými ekosystémy, v jižní části jednu osu s cílovými teplomilnými doubravními ekosystémy – na území kraje jsou do os NRBK vložena následující regionální biocentra – 1880 Nivky (k doplnění v mezofilní hájové ose NRBK na okraji území vojenského újezdu Březina u Křenůvek, s přesahem do okresu Prostějov), 259 Pod obrovou nohou (k vymezení v teplomilné doubravní ose NRBK u Sněhotic v okrese Prostějov, s přesahem do vojenského újezdu Březina), 1822 Údolí Ferdinandského potoka (k vymezení v mezofilní hájové ose NRBK na území vojenského újezdu Březina mezi Podivicemi a Drysicemi), 199 Vojenská (k vymezení v teplomilné doubravní ose NRBK u Drysic, z větší části na území vojenského újezdu Březina), 203 Velká Haná (k vymezení v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK u Hamiltonů, z větší části na území vojenského újezdu Březina), 1821 Opatovické stráně (k doplnění v teplomilné doubravní ose NRBK pod Opatovickou přehradou), 202 Klučenice (k vymezení v mezofilní hájové ose NRBK mezi Drnovicemi, Lulčem a Pístovicemi), 201 Vítovické údolí (k vymezení v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK u Vítovic), 200 Údolí Říčky (k vymezení v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK mezi Ochozem u Brna a Hostěnicemi), 1542 Hornek (k vymezení v teplomilné doubravní ose NRBK severovýchodně od Brna-Lišně), 194 Santon (k vymezení v teplomilné doubravní ose NRBK u Tvarožné a Velatic), 193 Pracký kopec (k založení v teplomilné doubravní ose NRBK mezi Prací a Újezdem u Brna), 1545 Šinkvický dvůr (k doplnění v teplomilné doubravní ose NRBK severovýchodně od Těšan) a 27 Časkov (k vymezení v teplomilné doubravní ose NRBK v lesním celku jihozápadně od Velkých Hostěrádek) – navíc funkci regionálního biocentra vloženého v mezofilní hájové ose NRBK na Dražanské vrchovině plní i NRBK 63 Vojenský
- K 134 – spojuje přes území okresů Kroměříž (vně území kraje) a Vyškov (ve východní části kraje) NRBK 94 Buchlovské lesy (vně území kraje) s NRBK K 132 v prostoru vloženého RBC 202 Klučenice – v celém průběhu na území kraje má jednu osu s cílovými mezofilními hájovými ekosystémy – na území kraje jsou do osy NRBK vložena RBC 187 Strabišov (k vymezení v lesním celku severně od Kožušic), 197 Oupaly (k vymezení v lesním celku jihovýchodně od Orlovic), 196 Pavlovice (vymezeno v lesním celku severovýchodně od Pavlovic) a 195 Terešov (vymezeno v izolovaném lesním celku mezi Hlubočany a Vyškovem)
- K 135 – velmi krátký biokoridor spojující v jižní části CHKO Moravský kras NRBK 31 Josefovské údolí s NRBK K 132 v prostoru vloženého RBC 200 Údolí Říčky – má jednu osu s cílovými mezofilními hájovými ekosystémy – bez dalších vložených RBC
- K 137 – krátký biokoridor spojující přes lesní celek v jihozápadní části Chřibů na území okresů Hodonín (v severní části), Kroměříž (vně území kraje) a Uherské Hradiště (vně území kraje) NRBK 93 Ždánický les a NRBK 94 Buchlovské lesy (vně území kraje) – na území kraje má biokoridor jednu osu s cílovými mezofilními hájovými ekosystémy – do osy NRBK je vloženo RBC 361 Bradlo (k vymezení v lesním komplexu na pomezí Jihomoravského a Zlínského kraje jižně od Koryčan)

- K 138 – poměrně krátký biokoridor spojující převážně přes lesní komplex Ždánického lesa na pomezí okresů Vyškov, Hodonín a Břeclav NRBC 93 Ždánický les s NRBK K 132 v prostoru vloženého RBC 27 Časkov – po většinu průběhu má biokoridor dvě osy s cílovými teplomilnými doubravními a mezofilními hájovými ekosystémy, v jihozápadní části pak pouze jednu osu s cílovými teplomilnými doubravními ekosystémy – do os NRBK jsou vložena RBC 189 U Lednice (k vymezení v teplomilné doubravní ose NRBK v okrajové části lesního komplexu severně od Uhřic), 227 Údolí Horácka (k vymezení v mezofilní hájové ose NRBK v lesním komplexu jihovýchodně od Kobeřic) a 190 Písečná (k vymezení v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK v lesním komplexu mezi Dambořicemi a Lovčičkami)
- K 139 – významný biokoridor spojující přes území okresů Znojmo a Brno-venkov a města Brna NRBC 28 Údolí Dyje a NRBC 30 Podkomorské lesy – v jihozápadní části má biokoridor většinou jen jednu osu s cílovými teplomilnými doubravními ekosystémy, v krátkých úsecích doplněnou druhou osou s cílovými mezofilními hájovými ekosystémy, od údolí Rokytne pak dvě osy, zpočátku s cílovými teplomilnými doubravními a mezofilními hájovými ekosystémy, od Ivančic s cílovými teplomilnými doubravními a mezofilními bučinnými ekosystémy, od Radostic s cílovými mezofilními hájovými a mezofilními bučinnými ekosystémy – do os NRBK jsou vložena RBC 56 Únanovka (k vymezení v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK v lese severovýchodně od Znojma), 1369 Němčičky (k doplnění v teplomilné doubravní ose NRBK u Němčiček), 42 Višňové (k vymezení v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK v lese jihozápadně od Višňového), 886 Pustý hrad (k doplnění v teplomilné doubravní ose NRBK v lese severovýchodně od Višňového), 222 Koválov (k vymezení v teplomilné doubravní ose NRBK v údolí Rokytne u Čermákovic), 221 Pipele (k vymezení v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK severozápadně od Rybníků), 1805 Slepencové stráně (k vymezení v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK u Moravského Krumlova), 220 Tábor (k vymezení v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK v údolí Rokytne mezi Moravským Krumlovem a Budkovicemi), 218 Réna (k vymezení v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK v širším prostoru údolí řeky Jihlavy u Ivančic, v místě křížení s NRBK K 140), 217 Kopaniny (vymezeno v mezofilní bučinné ose NRBK v lese jižně od Neslovic), 362 Bučín (k vymezení v mezofilní hájové a mezofilní bučinné ose NRBK v lesním komplexu mezi Neslovicemi, Tetčicemi a Omicemi) a 216 Líchy (vymezeno v mezofilní hájové ose NRBK východně od Omic)
- K 140 – spojuje údolím Jihlavy na území okresů Třebíč (vně území kraje), Znojmo (krátce), Brno-venkov a Břeclav unikátní NRBC 2004 Mohelno (vně území kraje) s NRBK K 161 – v severozápadní části má dvě osy s cílovými teplomilnými doubravními a mezofilními hájovými ekosystémy, od Ivančic pak jednu osu, zpočátku s cílovými mezofilními hájovými ekosystémy, od Pravlova pak s cílovými nivními ekosystémy – do os NRBK jsou vložena RBC 228 Templštejn (k vymezení v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK v údolí Jihlavy severně od Jamolic, na hranicích s krajem Vysočina), 1807 Údolí Jihlavy (k doplnění v teplomilné doubravní ose NRBK v údolí Jihlavy u Hrubšic), 1808 Alexovice (k doplnění v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK v údolí Jihlavy u Alexovic), 218 Réna (k vymezení v mezofilní hájové ose NRBK v širším prostoru údolí řeky Jihlavy u Ivančic, v místě křížení s NRBK K 139), 219 Medlovský mlýn (k založení v nivní ose NRBK mezi Pravlovem a Medlovem), 49 Hák (vymezeno v nivní ose NRBK východně od Pohořelic) a 342 Vrkoč (k vymezení v nivní ose NRBK u Ivaně)
- K 142 – dlouhý biokoridor spojující údolní nivou řeky Moravy přes území okresů Kroměříž (vně území kraje), Zlín (vně území kraje), Uherské Hradiště (vně území kraje), Hodonín a Břeclav NRBC 104 Chropýňský luh (vně území kraje) a NRBC 109 Soutok – v celém průběhu má dvě osy – jednu s cílovými nivními a druhou s cílovými vodními ekosystémy – na území kraje jsou do os NRBK vložena RBC 19 Zarazický výkaz (k vymezení v nivní ose NRBK západně od Veselí nad Moravou), 20 Oskovec (vymezeno v obou osách NRBK západně od Strážnice), 21 Zásada-Gebart (vymezeno v obou osách NRBK z jižní strany Rohatce), 3 Očovský les (vymezeno v obou osách NRBK východně od Hodonína), 2 Mikulčice (vymezeno v nivní ose NRBK jihovýchodně od Mikulčic) a 1 Tvrdonice (vymezeno v nivní ose NRBK východně od Tvrdonic)
- K 153 – poměrně krátký biokoridor spojující přes území CHKO Bílé Karpaty v okrese Hodonín při hranici se Slovenskem NRBC 98 Čertoryje a NRBC 99 Javořina – má jednu osu s cílovými mezofilními bučinnými ekosystémy – do osy jsou vložena RBC 60 Ochoza (k vymezení v lese

jižně od Kuželova), 61 Machová (vymezeno převážně v loukách jižně od Javorníku) a 62 Liščí bouda (k vymezení v lese jihovýchodně od Javorníku)

- K 154 – nepříliš dlouhý biokoridor spojující přes území okresů Uherské Hradiště (vně území kraje) a Hodonín (východní část) NRBC 95 Hluboček (vně území kraje) a NRBC 98 Čertoryje – v celém průběhu má jednu osu s cílovými teplomilnými doubravními ekosystémy – na území kraje jsou do osy vložena RBC 74 Sv. Antonínek (k vymezení na stejnojmenném kopci u Blatnice) a 81 Hájová (k vymezení ve svazích u Lipova)
- K 155 – vede z NRBC 98 Čertoryje přes jihozápadní část CHKO Bílé Karpaty v okrese Hodonín na Slovensko – na našem území má jednu osu s cílovými teplomilnými doubravními ekosystémy – do osy jsou vložena RBC 80 Travičná (k vymezení v lesním celku z východní strany Radějova) a 5 Mlýnky (vymezeno v údolí Sodoměřického potoka jižně od Radějova)
- K 156 – vede od NRBC K 157 ze západní až jižní strany Hodonína napříč přes údolí Moravy na Slovensko – na našem území má jednu osu s cílovými teplomilnými doubravními ekosystémy – do osy je vloženo RBC 4 Lužice (k založení nad údolní nivou Moravy u Lužice)
- K 157 – nepříliš dlouhý biokoridor spojující přes východní část okresu Břeclav a západní část okresu Hodonín NRBC 107 Přední kout a NRBC 108 Černé bláto – v celém průběhu má jednu osu s cílovými teplomilnými doubravními ekosystémy – do osy NRBC jsou vložena RBC 24 Kuntínov (k vymezení v lesním celku mezi Boleradicemi a Kobylím), 25 Kobylí (k založení ve dně údolí Trkmanky u Kobylí), 26 Hájek-Ochozy (k vymezení v lesním celku mezi Kobylím a Čejkovicemi) a 341 Kapánsko (k vymezení v lesním celku mezi Mutěnicemi a Dolními Bojanovicemi)
- K 158 – nepříliš dlouhý biokoridor spojující přes střední část okresu Břeclav NRBC 106 Milovický les s NRBC K 157 v prostoru vloženo RBC 24 Kuntínov – v celém průběhu má jednu osu s cílovými teplomilnými doubravními ekosystémy – do osy NRBC je vloženo RBC 23 Starovičky (k založení mezi Starovičkami a Hustopečemi)
- K 159 – vede z NRBC 106 Milovický les jižním směrem z východní strany Mikulova do Rakouska – na našem území má jednu osu s cílovými teplomilnými doubravními ekosystémy – do osy je vloženo RBC 10 Skalky (k vymezení u rakouských hranice jihozápadně od Sedlce)
- K 160 – velmi krátký biokoridor spojující na území CHKO Palava jižně od dolní novomlýnské nádrže (v okrese Břeclav) NRBC 106 Milovický les a unikátní NRBC 2013 Palava – v celém průběhu má jednu osu s cílovými teplomilnými doubravními ekosystémy – bez vložených RBC
- K 161 – dlouhý biokoridor vedený údolím řeky Dyje v jižní části kraje (okresy Znojmo a Břeclav) s drobnými přesahy do Rakouska a spojující NRBC 28 Údolí Dyje a NRBC 109 Soutok – má dvě osy – jednu v celém průběhu s cílovými vodními ekosystémy, druhou převážně s cílovými nivními ekosystémy, v západní části v návaznosti na NRBC 28 Údolí Dyje však krátce s cílovými mezofilními hájovými ekosystémy – do os NRBC jsou vložena RBC 37 Palice (k založení v mezofilní hájové a vodní ose NRBC u Dyje a Bohumilic), 1983 Krhovice (k doplnění v nivní a vodní ose NRBC u Krhovic), 38 U Křídlovky (k vymezení v nivní a vodní ose NRBC mezi Slupí a Křídlovkami), 1984 Dyjákovice (k doplnění v nivní a vodní ose NRBC jižně od Dyjákovic), 36 Hevlín (k založení v nivní a vodní ose NRBC jihozápadně od Hevlína), 35 Trávní dvůr (vymezeno v nivní a vodní ose NRBC východně až jihovýchodně od Hrabětic), 32 Drnholecký luh (k vymezení v nivní a vodní ose NRBC u Novosedel), 50 Rákosinky (k vymezení v nivní ose NRBC mezi Drnholcem a Brodem nad Dyjí), 14 Sinaj (k doplnění v nivní a vodní ose NRBC na jižním břehu horní novomlýnské nádrže), 44 Na pískách (k vymezení v nivní a vodní ose NRBC při hrázi střední novomlýnské nádrže), 8 Křivé jezero (k vymezení v nivní a vodní ose NRBC pod hrází dolní novomlýnské nádrže), 7 Pastvisko (k vymezení v nivní ose NRBC severně od Lednice) a 6 Lubeš (k vymezení v nivní ose NRBC mezi Lednicí a Břeclaví)
- K 162 – poměrně krátký biokoridor spojující ve východní až centrální části okresu Znojmo NRBC 105 Karlov s NRBC K 139 v místě vloženo RBC 56 Únanovka – v celém průběhu má jednu osu s cílovými teplomilnými doubravními ekosystémy – do osy jsou vložena RBC 54 Lechovice (k založení v izolovaném lesním celku východně od Lechovic) a 1985 Stošíkovic (k doplnění v údolí Jevišovky mezi Lechovicemi a Stošíkovicemi)

- K 163 – vede z NRBC 28 Údolí Dyje jižním směrem západně od Hnanic do Rakouska – u nás je tento biokoridor velmi krátký a má jednu osu s cílovými teplomilnými doubravními ekosystémy – bez vložených RBC
- K 164 – vede z NRBC 28 Údolí Dyje údolím Dyje v západním výběžku okresu Znojmo směrem do Rakouska – na našem území má v celém průběhu dvě osy s cílovými teplomilnými doubravními a mezofilními hájovými ekosystémy – do os NRBK jsou vložena RBC 539 Mezižlebí (k vymezení v mezofilní hájové ose NRBK nad hladinou Vranovské přehrady u Lančova), 1728 Petrovy skály (k doplnění v teplomilné doubravní ose NRBK nad hladinou Vranovské přehrady u Chvalatic), 1726 Růžový vrch (k vymezení v teplomilné doubravní ose NRBK nad hladinou Vranovské přehrady u Bítova), 1727 Suchá (k doplnění v teplomilné doubravní ose NRBK nad hladinou Vranovské přehrady u Oslavic), 536 Vyhlička (k vymezení v obou osách NRBK v údolí Dyje u Podhradí)
- K 165 – krátký biokoridor spojující v západní části okresu Znojmo NRBC 28 Údolí Dyje a NRBC 29 Jankovec – v celém průběhu má jednu osu s cílovými mezofilními hájovými ekosystémy – do osy NRBK je vloženo RBC 540 Šumenský hvozď (k vymezení v lesním celku východně od Šumné)

5.3.2. Regionální ÚSES podle ÚTP R+NR ÚSES

5.3.2.1. Obecné charakteristiky

Součástí regionálního ÚSES podle ÚTP R+NR ÚSES jsou regionální biocentra a regionální biokoridory.

Regionální biocentra jsou obecně členěna na reprezentativní, kontaktní a unikátní.

Základní funkcí soustavy reprezentativních regionálních biocenter je reprezentovat typické ekosystémy pro jednotlivé typy biochor vyskytující se v ČR.

Kontaktní regionální biocentra mají umožnit kontakt reprezentativních ekosystémů příslušných typů biochor.

Unikátní regionální biocentra jsou navržena bez přímé vazby na biogeografické členění území v místech s regionálně významnými specifickými ekosystémy.

Minimální potřebná výměra regionálních biocenter se podle typů cílových ekosystémů pohybuje od 5 do 40 ha. V případě lesních biocenter je ovšem jako optimální udávána výměra přesahující 100 ha.

Regionální biocentra jsou v ÚTP R+NR ÚSES buď vložena do os nadregionálních biokoridorů (viz výše) nebo umístěna mimo osy nadregionálních biokoridorů. Rozmístění regionálních biocenter je v ÚTP R+NR ÚSES dáno nejen potřebou reprezentovat všechny významné typy biochor vyskytující se v ČR, ale také nutností dodržet maximální přípustnou délku regionálních biokoridorů a dílčích úseků os nadregionálních biokoridorů (viz výše). ÚTP R+NR ÚSES obsahuje nezbytné minimum regionálních biocenter potřebné k zabezpečení těchto funkcí.

Podle přesnosti vymezení jsou regionální biocentra v ÚTP R+NR ÚSES členěna na biocentra vymezená, k vymezení (rámcový prostor pro vymezení biocentra), k založení (rámcový prostor pro založení biocentra) a k doplnění (přibližné umístění biocentra potřebného pro zabezpečení funkčnosti systému).

Hlavní funkcí regionálních biokoridorů je propojení soustavy reprezentativních a kontaktních regionálních biocenter (pokud nejsou biocentra propojená osami NRBK) a zajištění migrace organismů po regionálně významných migračních trasách. Kromě regionálních biocenter mohou regionální biokoridory navazovat i na nadregionální biocentra, osy nadregionálních biokoridorů nebo jiné regionální biokoridory.

Základními limitujícími prostorovými parametry pro regionální biokoridory jsou maximální přípustná délka, obecně stanovená na 8 km, a minimální potřebná šířka, podle typů reprezentovaných ekosystémů se pohybující v rozmezí 20 - 50 m.

Podle přesnosti určení trasy a vymezení jsou v ÚTP R+NR ÚSES rozlišovány regionální biokoridory vymezené, regionální biokoridory k vymezení a směry propojení regionálními biokoridory.

Na rozdíl od nadregionálních biocenter a biokoridorů neobsahuje ÚTP R+NR ÚSES informace o tom, jaké cílové ekosystémy mají skladebné části regionálního ÚSES reprezentovat (s výjimkou regionálních biocenter vložených do os NRBK, kde jsou cílové ekosystémy shodné s cílovými ekosystémy příslušné osy NRBK).

5.3.2.2. Regionální ÚSES na území Jihomoravského kraje

Na území Jihomoravského kraje zasahují podle ÚTP R+NR ÚSES vedle výše popsaných regionálních biocenter vložených do os nadregionálních biokoridorů následující regionální biocentra:

- 12 Díly za rybníkem – biocentrum k vymezení v lesním celku na vátých písčích jihovýchodně od Šardic (v centrální části okresu Hodonín)
- 13 Babí lom – biocentrum vymezeno v lesním celku severně od Strážovic (v severní části okresu Hodonín)
- 15 Pánov – biocentrum vymezeno v lesním celku na vátých písčích severovýchodně od Hodonína
- 16 Koryto – biocentrum k vymezení v lesním celku na vátých písčích mezi Strážnicí a Vracovem (okres Hodonín)
- 17 Váté písky u Bzence – biocentrum k vymezení v lesním celku na vátých písčích jihovýchodně od Bzence (okres Hodonín)
- 18 Olšiny – biocentrum vymezeno v lesním celku na vátých písčích jižně od Bzence (okres Hodonín)
- 22 Sudoměřický potok – biocentrum k vymezení ve dně údolí Sudoměřického potoka jihovýchodně od Sudoměřic (okres Hodonín), na hranicích se Slovenskem, zčásti v ochranné zóně NRBK K 155
- 28 Rumunská bažantnice – biocentrum k vymezení v izolovaném lesním celku jihozápadně od Moutnic (v jihovýchodní části okresu Brno-venkov)
- 29 Svatý kopeček – pravděpodobně unikátní biocentrum, vymezené na vápencovém Svatém kopečku u Mikulova
- 30 Trnové pole – biocentrum k doplnění v ploché zemědělské krajině poblíž Branišovic (v severovýchodní části okresu Znojmo)
- 31 Dunajovické vrchy – biocentrum k vymezení v kopcích západně od Dolních Dunajovic (v západní části okresu Břeclav)
- 33 Malá lada – biocentrum k vymezení v údolí Litobratřického potoka západně od Drnholce (v západní části okresu Břeclav)
- 39 Jaroslavický rybník – biocentrum vymezeno na soustavě rybníků v nivě Dyje u Jaroslavic (v jihovýchodní části okresu Znojmo), v ochranné zóně NRBK K 161
- 41 U Hrádku – biocentrum k vymezení na terasové plošině severozápadně od Hrádku (v jihovýchodní části okresu Znojmo)
- 43 U Náhonu – biocentrum vymezeno ve dně údolí Jevišovky východně od Borotic (ve východní části okresu Znojmo), v ochranné zóně NRBK K 162
- 45 Plačkův les – biocentrum k vymezení v lužním lese v nivě řeky Svratky jižně od Vranovic (v severozápadní části okresu Břeclav), převážně v ochranné zóně NRBK K 140

- 46 Pouzdřany – biocentrum k vymezení v členitém území mezi Pouzdřany a Uherčicemi (v severozápadní části okresu Břeclav)
- 47 Nosislav – biocentrum vymezeno v lužním lese v nivě řeky Svatky mezi Nosislaví a Židlochovicemi (v jižní části okresu Brno-venkov)
- 48 Červené vrchy – biocentrum k založení v ploché krajině jihozápadně od Hrušovan u Brna (v jižní části okresu Brno-venkov)
- 51 Mezi rybníky – biocentrum k založení v ploché zemědělské krajině mezi Branišovicemi a Šumicemi (v severovýchodní části okresu Znojmo)
- 52 Bohutický les – biocentrum k vymezení v lesním celku západně od Bohutic (v severovýchodní části okresu Znojmo)
- 53 Litobratřice – biocentrum vymezeno v izolovaném lesním celku u Litobratřic (ve východní části okresu Znojmo)
- 55 Vyhlídka – biocentrum k založení v relativně členitém území mezi Hostěradicemi a Miroslaví (v severovýchodní části okresu Znojmo)
- 57 Venclov – biocentrum k vymezení v lesním celku severně od Hlubokých Mašůvek (v centrální části okresu Znojmo)
- 58 Kútky – biocentrum k vymezení v luční enklávě uvnitř lesního komplexu v CHKO Bílé Karpaty, jihovýchodně od Radějova (v jihovýchodní části okresu Hodonín)
- 59 Zrubenec – biocentrum k vymezení v lesním celku v CHKO Bílé Karpaty, jihovýchodně od Radějova (v jihovýchodní části okresu Hodonín), na hranicích se Slovenskem
- 75 Kobylí hlava – biocentrum k vymezení na stejnojmenném kopci na pomezí okresů Hodonín a Uherské Hradiště (vně území kraje), mezi Blatničkou a Hlukem, v ochranné zóně NRBK K 154
- 76 Jasenová – biocentrum k vymezení v severních svazích stejnojmenného kopce na pomezí okresů Hodonín a Uherské Hradiště (vně území kraje), mezi Blatničkou a Dolním Němčím, v ochranné zóně NRBK K 154
- 77 Búrová – biocentrum vymezeno v loukách chráněných jako stejnojmenná národní přírodní památka v CHKO Bílé Karpaty u Suchova (ve východní části okresu Hodonín), zčásti v ochranné zóně NRBK K 154
- 78 Zahrady pod Hájem – biocentrum vymezeno v loukách s remízy chráněných jako stejnojmenná národní přírodní rezervace v CHKO Bílé Karpaty u Velké nad Veličkou (ve východní části okresu Hodonín), převážně v ochranné zóně NRBK K 154
- 79 Jazevčí – biocentrum vymezeno v loukách s remízy chráněných jako stejnojmenná národní přírodní rezervace v CHKO Bílé Karpaty v údolí Veličky u Javorníku (ve východní části okresu Hodonín)
- 188 Milonický les – biocentrum vymezeno v lesním celku jihozápadně od Milonic (v jihovýchodní části okresu Vyškov)
- 191 Výhon – biocentrum k vymezení na nápadně izolované vyvýšenině mezi Židlochovicemi, Blučinou a Nosislaví (v jižní části okresu Brno-venkov)
- 192 Měniná bažantnice – biocentrum k vymezení v izolovaném lesním celku jižně od Měniná (v jihovýchodní části okresu Brno-venkov)
- 198 Zdravá voda – biocentrum k vymezení na okraji lesního celku u Lhoty v okrese Kroměříž (vně řešeného území) s nepatrným přesahem do okresu Vyškov (v jeho východní části), zčásti v ochranné zóně NRBK K 134
- 204 Doubrava – biocentrum k vymezení převážně na území vojenského újezdu Březina (vně řešeného území), severně od Rychtářova (v severní části okresu Vyškov), z větší části v ochranné zóně NRBK K 131
- 208 Bayerova – biocentrum k vymezení v lesním celku severně od Křtin (v jihovýchodní části okresu Blansko), z větší části v ochranné zóně NRBK K 131

- 209 Čihadlo – biocentrum vymezeno v lesním celku na území CHKO Moravský kras u Babic nad Svitavou (v severovýchodní části okresu Brno-venkov), zčásti v ochranné zóně NRBK K 135
- 210 Černovický hájek – biocentrum k vymezení v údolní nivě řeky Svitavy v jižní části města Brna
- 211 Rajhradská bažantnice – biocentrum k vymezení v izolovaném lesním celku v údolní nivě řeky Svratky u Popovic (jižně od Brna)
- 212 Želešický hájek – biocentrum vymezeno v izolovaném lesním celku u Želešic (jižně od Brna)
- 213 Střelický les – biocentrum k vymezení v zalesněném údolí říčky Bobravy jihovýchodně od Střelice (jihozápadně od Brna)
- 214 Pisárky – biocentrum k vymezení v izolovaném lesním celku v západní části města Brna
- 215 Bosonožský hájek – biocentrum k vymezení v izolovaném lesním celku na západním okraji území města Brna, v ochranné zóně NRBK K 139
- 223 Valův mlýn – biocentrum vymezeno v údolí říčky Rokytne severně od Horních Kounic (v severní části okresu Znojmo)
- 224 Vilímkův mlýn – biocentrum vymezeno v údolí říčky Rokytne severozápadně od Tavíkovice (v severní části okresu Znojmo), na pomezí s okresem Třebíč (vně řešeného území)
- 229 Kocoury – biocentrum k vymezení v údolí řeky Oslavy západně od Oslavan (v západní části okresu Brno-venkov)
- 230 Holedná – biocentrum k vymezení v severní části lesního celku v severozápadní části území města Brna (mezi Bystrčí a Jundrovem), zčásti v ochranné zóně NRBK K 139
- 234 Malužín – biocentrum vymezeno v zalesněném údolí řeky Svitavy mezi Adamovem a Bílovicemi nad Svitavou (severně od Brna)
- 235 Hořický hřbet – biocentrum k vymezení v lesním komplexu západně od Blanska
- 236 Zlobice – biocentrum k vymezení mezi Kuřimí a Malhostovicemi (v severozápadní části okresu Brno-venkov)
- 238 Soutok Svratky a Svitavy – biocentrum k vymezení ve společné údolní nivě řek Svratky a Svitavy na jižní hranici města Brna (na pomezí s okresem Brno-venkov u Přízřenice)
- 241 Hamerská – biocentrum k vymezení v zalesněném údolí Bílého potoka jihozápadně od Maršova (v severozápadní části okresu Brno-venkov)
- 243 Cacovická Svitava – biocentrum vymezeno v nezastavěné enklávě údolní nivy řeky Svitavy v severovýchodní části města Brna
- 244 Červená – biocentrum k vymezení v zalesněném údolí Bílého potoka mezi Svatoslaví a Velkou Bíteší, na pomezí okresů Brno-venkov a Žďár nad Sázavou (vně řešeného území)
- 262 Lipovské louky – biocentrum vymezeno v údolí říčky Okluky západně od Lipové v okrese Prostějov (vně řešeného území), v ochranné zóně NRBK K 92, s nepatrným přesahem do severovýchodní části okresu Blansko
- 265 Holíkov – biocentrum k vymezení v lesním celku jihozápadně od Valchova (ve východní části okresu Blansko)
- 276 Na kopaninách – biocentrum k vymezení v lesním celku severozápadně od Vanovic (v severní části okresu Blansko)
- 279 Pod Hamrem – biocentrum k vymezení v údolní nivě řeky Svitavy mezi Rájcem a Doubravicí nad Svitavou (v centrální části okresu Blansko)
- 280 Chlum – biocentrum k vymezení na dvou vyvýšeninách jižně od Krhova (v centrální části okresu Blansko)
- 281 Lebeďák – biocentrum k vymezení v údolí říčky Bělé jihozápadně od Boskovic
- 282 Křižánek – biocentrum k vymezení převážně v lesním celku mezi Zboňkem a Míchovem (v severní části okresu Blansko)

- 283 Strážný – biocentrum k vymezení ve hřbetní poloze severně od Kunštátu (v severní části okresu Blansko)
- 284 Hersica – biocentrum k vymezení v lesním komplexu jihovýchodně od Černovic (v západní části okresu Blansko)
- 285 Ploník – pravděpodobně unikátní biocentrum, vymezené v údolí Chlébského potoka východně od Černovic (v západní části okresu Blansko)
- 289 U tabule – biocentrum k vymezení v lesním celku severovýchodně od Šerkovic (v severozápadní části okresu Brno-venkov)
- 290 Hluboké Dvory – biocentrum k vymezení v lesním celku severozápadně od Hlubokých Dvorů (v jihozápadní části okresu Blansko)
- 299 Panský les – biocentrum k vymezení v údolí říčky Křetínky severovýchodně od Kněževsi (v severozápadní části okresu Blansko), s přesahem na území okresu Svitavy (vně území kraje)
- 542 Černý les – biocentrum k vymezení v zalesněném údolí říčky Nedveky mezi Jevišovicemi a Hostimí (v severní části okresu Znojmo)
- 543 Kopka – biocentrum k vymezení v údolí Želetavky v okrese Třebíč (vně území kraje), s nepatrným přesahem do okresu Znojmo (v jeho západním výběžku)
- 544 Šimkův mlýn – biocentrum k vymezení v údolí Želetavky na pomezí okresů Jindřichův Hradec (vně řešeného území) a Třebíč (vně řešeného území), s nepatrným přesahem do okresu Znojmo (v jeho západním výběžku)
- 643 Pulkov – biocentrum vymezeno v údolí říčky Rokytne severozápadně od Rozkoše (v severní části okresu Znojmo), na pomezí s okresem Třebíč (vně řešeného území)
- 1535 Nový rybník – pravděpodobně unikátní biocentrum k vymezení v údolí potoka Včelínku při rakouských hranicích jihovýchodně od Mikulova, v ochranné zóně NRBK K 159
- 1537 Lhotky – biocentrum k vymezení na okraji lesního celku jižně od Černé Hory (v centrální části okresu Blansko)
- 1538 Zboněk – biocentrum k založení v údolní nivě řeky Svitavy mezi Letovicemi a Zboňkem (v severní části okresu Blansko)
- 1539 Meandry Svitavy – biocentrum k vymezení v údolí řeky Svitavy u Skrchova (v severní části okresu Blansko)
- 1540 Křetín – biocentrum k doplnění v lesním celku jihozápadně od Křetína (v severozápadní části okresu Blansko)
- 1543 Hády – biocentrum k vymezení na okraji lesního celku v jihozápadní části CHKO Moravský kras (při severovýchodním okraji Brna)
- 1804 Přešovice – biocentrum k doplnění v údolí říčky Rokytne severně od Újezda (v severní části okresu Znojmo), na pomezí s okresem Třebíč (vně řešeného území)
- 1806 Ketkovice – biocentrum k vymezení v údolí řeky Oslavy západně od Čučic a Ketkovic (v západní části okresu Brno-venkov), na pomezí s okresem Třebíč (vně řešeného území)
- 1819 Smržovec – biocentrum k doplnění v lesním celku severozápadně od Velkých Opatovic (na severním okraji okresu Blansko)
- 1820 Galaška – biocentrum k vymezení v lesním komplexu severozápadně od Olšan (v západní části okresu Vyškov)
- 1823 Široká – biocentrum k vymezení ve vojenském újezdu Březina (vně řešeného území), jihozápadně od Podivic, v ochranné zóně NRBK K 132
- 1894 Smolín – biocentrum k doplnění ve svazích údolí Jihlavy u Smolína (na pomezí okresů Brno-venkov a Břeclav), převážně v ochranné zóně NRBK K 140
- 1895 Křepice – biocentrum k doplnění v členitém území jižně od Křepic (v severní části okresu Břeclav)

- 1960 Ostrá – biocentrum k vymezení v zalesněném údolí Bílého potoka jihozápadně od Veverské Bítýšky (v severozápadní části okresu Brno-venkov)
- 1961 Slámová – biocentrum k doplnění v údolní nivě řeky Svratky u Vojkovic (v jižní části okresu Brno-venkov)
- 1962 Lidunka – biocentrum k doplnění v lesním komplexu východně od Moravského Krumlova (v severovýchodní části okresu Znojmo)
- 1963 Býnov – biocentrum k doplnění na okraji lesního celku východně od Hvězdlic (ve východní části okresu Vyškov, zčásti v ochranné zóně NRBK K 134)

Regionálními biokoridory na území kraje jsou:

- RK 91 – spojuje údolím Želetavky v západní části okresu Znojmo na pomezí s okresem Třebíč RBC 543 Kopka a RBC 544 Šimkův mlýn (obě převážně vně území kraje) – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 92 – spojuje údolím Želetavky v západní části okresu Znojmo na pomezí s okresem Třebíč RBC 543 Kopka (převážně vně území kraje) s teplomilnou doubravní osou NRBK K 164 – v celé délce biokoridor k vymezení, v jihovýchodní části v ochranné zóně NRBK K 164
- RK 97 – poměrně krátký biokoridor spojující přes lesní celky na území okresů Třebíč (vně území kraje) a Znojmo (v západní části) RBC 537 Černá blata (vně území kraje) a RBC 1726 Růžový vrch, vložené v teplomilné doubravní ose NRBK K 164 – v celé délce biokoridor k vymezení, převážně v ochranné zóně NRBK K 164
- RK 98 – poměrně krátký biokoridor spojující přes lesní celek v severní části okresu Znojmo (mezi Hostimí a Rozkoší) RBC 542 Černý les s regionálním biokoridorem RK 530 – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 99 – poměrně krátký biokoridor spojující přes lesní celek v severní části okresu Znojmo (západně od Střelice a Jevišovic) RBC 542 Černý les a NRBC 29 Jankovec – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 101 – krátký biokoridor spojující uvnitř lesního celku mezi Hlubokými Mašůvkami a Bojanovicemi (v centrální části okresu Znojmo) RBC 57 Venclov a NRBC 29 Jankovec – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 102 – spojuje převážně přes les v centrální části okresu Znojmo (u Hlubokých Mašůvek a Plavče) RBC 57 Venclov s teplomilnou doubravní osou NRBK K 139 – převážně biokoridor k vymezení, v jihovýchodní části v ochranné zóně NRBK K 162, ve střední části pouze směr propojení biokoridorem
- RK 103 – spojuje převážně přes les v severovýchodní části okresu Znojmo (mezi Kadovem a Miroslavskými Kninicemi) RBC 52 Bohutický les a RBC 55 Vyhlídka – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 104 – spojuje střídavě přes zemědělskou půdu a drobné lesíky ve východní části okresu Znojmo (kolem Oleksovic) RBC 55 Vyhlídka a RBC 54 Lechovice, vložené v teplomilné doubravní ose NRBK K 162 – převážně biokoridor k vymezení, v jižní části v ochranné zóně NRBK K 162, ve střední části pouze směr propojení biokoridorem
- RK 105 – poměrně krátký biokoridor spojující uvnitř lesního celku mezi Moravským Krumlovem a Bohuticemi RBC 52 Bohutický les a RBC 1962 Lidunka – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 106 – spojuje převážně zemědělskou krajinou v severovýchodní části okresu Znojmo (u Olbramovic) RBC 51 Mezi rybníky s regionálním biokoridorem RK 105 – převážně je dán pouze směr propojení biokoridorem, v severozápadní části biokoridor k vymezení
- RK 107 – poměrně krátký biokoridor spojující zemědělskou krajinou kolem Branišovic (v severovýchodní části okresu Znojmo) RBC 30 Trnové pole a RBC 51 Mezi rybníky – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 108 – spojuje zemědělskou krajinou v severovýchodní až východní části okresu Znojmo RBC 30 Trnové pole a RBC 53 Litobratřice – zčásti biokoridor k vymezení a zčásti pouze směry propojení biokoridorem

- RK 109 – spojuje údolím Litobratřického potoka na pomezí okresů Břeclav a Znojmo RBC 33 Malá lada a RBC 53 Litobratřice – převážně biokoridor k vymezení, v severozápadní části pouze směr propojení biokoridorem
- RK 110 – krátký biokoridor spojující údolím Litobratřického potoka u Drnholce (v západní části okresu Břeclav) RBC 33 Malá lada a RBC 32 Drnholecký luh, vložené v nivní a vodní ose NRBK K 161 – v celé délce biokoridor k vymezení, ve východní části v ochranné zóně NRBK K 161
- RK 111 – spojuje plochou zemědělskou krajinou na pomezí okresů Brno-venkov, Břeclav a Znojmo RBC 51 Mezi rybníky a RBC 1894 Smolín – střídavě biokoridor k vymezení a směry propojení biokoridorem, v severovýchodní části v ochranné zóně NRBK K 140
- RK 112 – spojuje zemědělskou krajinou ve východní části okresu Znojmo RBC 53 Litobratřice a NRBC 105 Karlov – převážně biokoridor k vymezení, v jihozápadní části v ochranné zóně NRBK K 162, v severovýchodní části pouze směr propojení biokoridorem
- RK 113 – spojuje ve vazbě na tok řeky Svratky přes Židlochovice (v jižní části okresu Brno-venkov) RBC 47 Nosislav a RBC 1961 Slámová – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 114 – spojuje údolní nivou řeky Svratky na pomezí okresů Břeclav a Brno-venkov RBC 45 Plačkův les a RBC 47 Nosislav – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 115 – krátký biokoridor spojující údolní nivou řeky Svratky v západní části okresu Břeclav (mezi Pouzdřany a Ivaní) RBC 45 Plačkův les s nivní osou NRBK K 140 – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 140
- RK 116 – spojuje zemědělskou krajinou ve střední části okresu Břeclav RBC 46 Pouzdřany a NRBC 107 Přední kout – převážně je dán pouze směr propojení biokoridorem, v nepatrném úseku biokoridor k vymezení
- RK 118 – poměrně krátký biokoridor spojující dnem údolí Jevišovky ve východní části okresu Znojmo (u Božic) RBC 43 U Náhonu a NRBC 105 Karlov – v celé délce biokoridor k vymezení, zčásti v ochranné zóně NRBK K 162
- RK 119 – spojuje plochou zemědělskou krajinou ve východní části okresu Znojmo RBC 41 U Hrádku a NRBC 105 Karlov – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 120 – krátký biokoridor spojující v jihovýchodní části okresu Znojmo (mezi Hrádkem a Křídlovkami) RBC 41 U Hrádku s vodní osou NRBK K 161 – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 161
- RK 121 – spojuje členitou, převážně zalesněnou strž v jižní části okresu Znojmo (u Jaroslavice) RBC 39 Jaroslavický rybník a unikátní NRBC 2015 Ječmeniště – v celé délce biokoridor vymezený
- RK 122 – spojuje dnem údolí řeky Jevišovky na pomezí okresů Znojmo a Břeclav NRBC 105 Karlov s nivní osou NRBK K 161 – v celé délce biokoridor vymezený, ve východní části v ochranné zóně NRBK K 161
- RK 123 – spojuje zemědělskou krajinou severozápadně od Mikulova RBC 31 Dunajovické vrchy s regionálním biokoridorem RK 124 – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 124 – poměrně krátký biokoridor spojující v západní části CHKO Palava (u Mikulova) RBC 29 Svatý kopeček a unikátní NRBC 2013 Palava – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 125 – biokoridor vedoucí v návaznosti na regionální biokoridor RK 123 západně od Mikulova do Rakouska – na našem území v celé délce biokoridor vymezený
- RK 126 – spojuje zemědělskou krajinou na pomezí okresů Brno-venkov a Břeclav RBC 191 Výhon a RBC 1895 Křepice – v celé délce je dán pouze směr propojení biokoridorem
- RK 127 – poměrně krátký biokoridor spojující v členitém území v severní části okresu Břeclav RBC 1895 Křepice a NRBC 107 Přední kout – převážně je dán pouze směr propojení biokoridorem, v nepatrném úseku biokoridor k vymezení
- RK 128 – spojuje v západní části okresu Hodonín (u Mutěnic a Čejče) RBC 341 Kapánsko (vložené v teplomilné doubravní ose NRBK K 157) s vlastní teplomilnou doubravní osou NRBK K 157 – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 157

- RK 129 – spojuje v severní části okresu Hodonín (severozápadně od Kyjova) RBC 13 Babí lom a NRBC 93 Ždánický les – v celé délce biokoridor vymezený
- RK 130 – spojuje západně až jihozápadně od Kyjova RBC 12 Díly za rybníky a RBC 13 Babí lom – v celé délce biokoridor vymezený
- RK 131 – spojuje přes lesní celky na vátých pískách mezi Dubňany a Mutěnicemi RBC 12 Díly za rybníky s teplomilnou doubravní osou NRBK K 157 – v celé délce biokoridor k vymezení, v jižní části v ochranné zóně NRBK K 157
- RK 132 – krátký biokoridor spojující přes váté písky severně od Hodonína RBC 15 Pánov a NRBC 108 Černé bláto – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 157
- RK 133 – spojuje v lesním celku na vátých pískách severovýchodně od Hodonína RBC 15 Pánov a RBC 16 Koryto – v celé délce biokoridor vymezený
- RK 134 – spojuje v lesním celku na vátých pískách severozápadně od Strážnice RBC 16 Koryto a RBC 17 Váté písky u Bzence – v celé délce biokoridor vymezený
- RK 135 – krátký biokoridor spojující v lesním celku na vátých pískách jižně od Bzence RBC 17 Váté písky u Bzence a RBC 18 Olšiny – v celé délce biokoridor vymezený
- RK 136 – spojuje údolím Vracovského potoka jižně od Bzence a Moravského Písku RBC 18 Olšiny s nivní osou NRBK K 142 – v celé délce biokoridor vymezený, ve východní polovině v ochranné zóně NRBK K 142
- RK 137 – poměrně krátký biokoridor spojující dnem údolí místního potoka mezi Rohatcem a Hodonínem RBC 15 Pánov a RBC 21 Zásada – Gebart (vložené v nivní a vodní ose NRBK K 142) – v celé délce biokoridor vymezený
- RK 138 – spojuje dnem údolí Sudoměřického potoka na hranici se Slovenskem z jižní strany Sudoměřic (v jihovýchodní části okresu Hodonín) RBC 22 Sudoměřický potok s nivní osou NRBK K 142 – v celé délce biokoridor vymezený, zčásti v ochranné zóně NRBK K 142
- RK 139 – krátký biokoridor spojující podél potoka Včelínku jihovýchodně od Lednice RBC 6 Lubeš (vložené v nivní ose NRBK K 161) a unikátní NRBC 2011 Hlohovecké rybníky – v celé délce biokoridor vymezený v ochranné zóně NRBK K 161
- RK 140 – krátký biokoridor spojující podél západního okraje Hodonína RBC 4 Lužice (vložené v teplomilné doubravní ose NRBK K 158) a NRBC 108 Černé bláto – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 158
- RK 141 – spojuje dnem údolí Sudoměřického potoka na hranici se Slovenskem jihovýchodně od Sudoměřic (v jihovýchodní části okresu Hodonín) RBC 5 Mlýnky (vložené v teplomilné doubravní ose NRBK K 155) a RBC 22 Sudoměřický potok – v celé délce biokoridor vymezený v ochranné zóně NRBK K 155
- RK 143 – spojuje ve vazbě na koryta Dlouhé řeky a Nové Moravy v nivě řeky Moravy u Uherského Ostrohu (vně území kraje) a Veselí nad Moravou RBC 83 Předměstský les (vně území kraje vložené v nivní ose K 142) s vlastní nivní osou NRBK K 142 – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 142
- RK 149 – spojuje na pomezí okresů Hodonín a Uherské Hradiště (vně území kraje) mezi Blatnicí a Hlukem RBC 75 Kobylí hlava s teplomilnou doubravní osou NRBK K 154 – v celé délce biokoridor vymezený v ochranné zóně NRBK K 154
- RK 150 – spojuje na pomezí okresů Hodonín a Uherské Hradiště (vně území kraje) mezi Blatničkou a Hlukem RBC 75 Kobylí hlava a RBC 76 Jasenová – v celé délce biokoridor vymezený v ochranné zóně NRBK K 154
- RK 151 – spojuje východně od Blatničky a západně od Suchova (ve východní části okresu Hodonín) RBC 76 Jasenová a RBC 77 Búrová – v celé délce biokoridor vymezený, převážně v ochranné zóně NRBK K 154
- RK 152 – spojuje převážně přes luční porosty na území CHKO Bílé Karpaty mezi Suchovem a Velkou (ve východní části okresu Hodonín) RBC 77 Búrová a RBC 78 Zahrady pod Hájem – v celé délce biokoridor vymezený, převážně v ochranné zóně NRBK K 154

- RK 153 – spojuje převážně přes luční porosty na území CHKO Bílé Karpaty kolem Velké a Javorníku (ve východní části okresu Hodonín) RBC 78 Zahrady pod Hájem a RBC 79 Jazevčí – v celé délce biokoridor vymezený
- RK 154 – spojuje převážně přes luční porosty na území CHKO Bílé Karpaty severně od Nové Lhoty (ve východní části okresu Hodonín) RBC 79 Jazevčí a NRBC 99 Javořina – v celé délce biokoridor vymezený
- RK 155 – spojuje převážně přes luční porosty na území CHKO Bílé Karpaty mezi Javorníkem, Novou Lhotou a Slovenskem (ve východní části okresu Hodonín) RBC 61 Machová (vložené v mezofilní bučinné ose NRBK K 153) a RBC 79 Jazevčí – v celé délce biokoridor vymezený, v jižní části v ochranné zóně NRBK K 153
- RK 167 – spojuje dnem údolí potoka Mandátu jihovýchodně od Radějova (v jihovýchodní části okresu Hodonín) RBC 58 Kútky s teplomilnou doubravní osou NRBK K 155 – v celé délce biokoridor vymezený, z větší části v ochranné zóně NRBK K 155
- RK 168 – spojuje dnem zalesněného údolí jedné ze zdrojnic potoka Mandátu jihovýchodně od Radějova (v jihovýchodní části okresu Hodonín) RBC 58 Kútky a RBC 59 Zrubenec – v celé délce biokoridor vymezený
- RK 169 – spojuje po hřbetu na hranici se Slovenskem jihovýchodně od Radějova (v jihovýchodní části okresu Hodonín) RBC 59 Zrubenec a NRBC 98 Čertoryje – v celé délce biokoridor vymezený
- RK 530 – spojuje převážně přes lesní celky severně od Hostimi, na pomezí okresů Třebíč (vně území kraje) a Znojmo (v severní části) RBC 642 Ochoz u Dvorku (vně území kraje) a RBC 643 Pulkov – většinou biokoridor k vymezení, v západní části jsou ve dvou krátkých úsecích dány pouze směry propojení biokoridorem
- RK 531 – krátký biokoridor spojující údolím říčky Rokytné severozápadně od Pulkova (převážně na území okresu Třebíč v kraji Vysočina, okrajově i v severní části okresu Znojmo) RBC 643 Pulkov a RBC 644 Kadečka (vně území kraje) – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 533 – spojuje údolím říčky Rokytné přes Biskupice (převážně na území okresu Třebíč v kraji Vysočina, okrajově i v severní části okresu Znojmo) RBC 643 Pulkov a RBC 1804 Přešovice – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1383 – poměrně krátký biokoridor spojující údolím řeky Svitavy na pomezí okresů Svitavy (vně území kraje) a Blansko RBC 303 Rohles (vně území kraje) a RBC 1539 Meandry Svitavy – na území kraje v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1384 – spojuje údolím řeky Svitavy přes Letovice (v severní části okresu Blansko) RBC 282 Křížánek, RBC 1538 Zboněk a RBC 1539 Meandry Svitavy – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1387 – spojuje převážně přes lesní celky severozápadně od Křetína (v severozápadní části okresu Blansko) RBC 299 Panský les a RBC 1540 Křetín – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1388 – spojuje převážně přes lesní celky mezi Kunštátem a Křetínem (v severozápadní části okresu Blansko) RBC 283 Strážný a RBC 1540 Křetín – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1391 – spojuje převážně přes lesní celky západně od Jevíčka, převážně na území okresu Svitavy (vně území kraje), s nepatrným přesahem do okresu Blansko, RBC 278 Líšnice (vně území kraje) a RBC 1819 Smržovec – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1392 – spojuje převážně přes lesní celky západně od Velkých Opatovic a Borotína (v severní části okresu Blansko) RBC 276 Na kopaninách a RBC 1819 Smržovec – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1393 – spojuje převážně přes lesní celky východně od Letovic (v severní části okresu Blansko) RBC 276 Na kopaninách a RBC 282 Křížánek – většinou biokoridor k vymezení, ve dvou krátkých úsecích jsou dány pouze směry propojení biokoridorem
- RK 1408 – spojuje převážně přes lesní celky mezi Kunštátem a Černovicemi (v severozápadní až západní části okresu Blansko) RBC 283 Strážný, RBC 284 Hersica a RBC 285 Ploník –

většinou biokoridor k vymezení, ve dvou krátkých úsecích jsou dány pouze směry propojení biokoridorem

- RK 1409 – poměrně krátký biokoridor spojující ve hřbetní poloze jižně od Černovic (v západní části okresu Blansko) RBC 284 Hersica a NRBC 62 Údolí Hodonínky – v celé délce biokoridor k vymezení, v západní části v ochranné zóně NRBK K 128
- RK 1410 – spojuje převážně přes lesní celky východně od Synalova a Lomnice (v západní části okresu Blansko a severozápadní části okresu Brno-venkov) RBC 286 Sýkoř (vložené v mezofilní bučinné ose NRBK K 128) a RBC 289 U tabule – v celé délce biokoridor k vymezení, v severozápadní části v ochranné zóně NRBK K 128
- RK 1411 – poměrně krátký biokoridor spojující převážně přes lesní celky mezi Rohozcem a Bukovicí (v jihozápadní části okresu Blansko a severozápadní části okresu Brno-venkov) RBC 289 U tabule a RBC 290 Hluboké Dvory – většinou biokoridor k vymezení, ve střední části je dán pouze směr propojení biokoridorem
- RK 1412 – spojuje převážně přes lesní celky jižně od Černé Hory (v jihozápadní části okresu Blansko) RBC 235 Hořícký hřbet a RBC 290 Hluboké Dvory – většinou biokoridor k vymezení, v severozápadní části je v krátkém úseku dán pouze směr propojení biokoridorem
- RK 1413 – poměrně krátký biokoridor spojující přes lesní celek mezi Kunštátem a Zboňkem (v severní části okresu Blansko) RBC 283 Strážný a RBC 1538 Zboněk – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1414 – spojuje údolím řeky Svitavy (převážně údolní nivou) přes Svitávku a Skalici nad Svitavou RBC 281 Lebeďák a RBC 1538 Zboněk (v severní části okresu Blansko) – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1415 – spojuje údolím řeky Svitavy (převážně údolní nivou) kolem Doubravice nad Svitavou a Lhoty Rapotiny (v centrální části okresu Blansko) RBC 279 Pod Hamrem a RBC 281 Lebeďák – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1416 – spojuje dnem údolí řeky Svitavy přes Blansko RBC 279 Pod Hamrem a RBC 363 Jelení skok – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1417 – spojuje pahorkatinou západně od Boskovic RBC 281 Lebeďák a RBC 282 Křížánek – většinou biokoridor k vymezení, v severozápadní části je v jednom úseku dán pouze směr propojení biokoridorem
- RK 1418 – poměrně krátký biokoridor spojující členitou krajinou kolem Obory (v centrální části okresu Blansko) RBC 280 Chlum s regionálním biokoridorem RK 1415 – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1419 – spojuje členitou krajinou kolem Bořitova a Černé Hory (v centrální části okresu Blansko) RBC 1537 Lhotky s regionálním biokoridorem RK 1418 – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1420 – velmi krátký biokoridor spojující lesním celkem jižně od Černé Hory (v jihozápadní části okresu Blansko) RBC 1537 Lhotky s regionálním biokoridorem RK 1412 – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1421 – spojuje převážně přes lesní celky západně od Lipůvky (na pomezí okresů Brno-venkov a Blansko) RBC 236 Zlobice s regionálním biokoridorem RK 1412 – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1422 – poměrně krátký biokoridor spojující převážně přes lesní celky jižně od Boskovic RBC 265 Holíkov a RBC 281 Lebeďák – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1432 – spojuje přes Skřípov, převážně na území okresu Prostějov (vně území kraje), s nepatrným přesahem do okresu Blansko, RBC 1891 Otínsko (vně území kraje) a RBC 1892 Úsobrnské údolí (vložené v mezofilní bučinné ose NRBK K 92, převážně vně území kraje) – na území kraje biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 92
- RK 1433 – poměrně krátký biokoridor spojující západně od Horního Štěpánova, převážně na území okresu Prostějov (vně území kraje), s nepatrným přesahem do okresu Blansko, RBC 1882 Uhliska (vně území kraje) a RBC 1892 Úsobrnské údolí (vložené v mezofilní bučinné ose

NRBK K 92, převážně vně území kraje) – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 92

- RK 1437 – velmi krátký biokoridor spojující zalesněným údolím říčky Bělé severovýchodně od Benešova (v severovýchodní části okresu Blansko) RBC 263 Pavlovský dvůr (vložené v mezofilní bučinné ose NRBK K 92) a RBC 1882 Uhliska (vně území kraje) – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 92
- RK 1438 – krátký biokoridor spojující okrajem lesního celku severovýchodně od Benešova (na pomezí okresů Blansko a Prostějov) RBC 262 Lipovské louky (převážně vně území kraje) a RBC 1882 Uhliska (vně území kraje) – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 92
- RK 1440 – poměrně krátký biokoridor spojující přes lesní celek východně od Benešova, převážně na území okresu Prostějov (vně území kraje), s nepatrným přesahem do okresu Blansko, RBC 263 Pavlovský dvůr (vložené v mezofilní bučinné ose NRBK K 92) a RBC 264 Skály a louka (vně území kraje) – v celé délce biokoridor k vymezení, v severní polovině v ochranné zóně NRBK K 92
- RK 1441 – velmi krátký biokoridor spojující přes lesní celek východně od Suchého (na pomezí okresů Blansko a Prostějov) RBC 264 Skály a louka a RBC 1887 Skelná huť (obě vně území kraje) – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1442 – spojuje přes lesní celek mezi Žďárnou a Sloupem (ve východní části okresu Blansko) RBC 1887 Skelná huť (vně území kraje) a unikátní NRBC 2012 Suchý a Pustý žleb – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1443 – spojuje přes lesní celky kolem Valchova a Suchého (ve východní části okresu Blansko) RBC 264 Skály a louka (vně území kraje) a RBC 265 Holíkov – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1445 – spojuje zemědělskou krajinou mezi Novými Sady a Nivou, převážně na území okresu Prostějov (vně území kraje), s nepatrným přesahem do okresu Vyškov, RBC 258 Údolí Velké Hané (vložené v mezofilní bučinné ose NRBK K 131 převážně na území vojenského újezdu Březina) a RBC 1888 Nivské louky (vně území kraje) – na území kraje biokoridor k vymezení
- RK 1448 – spojuje zemědělskou krajinou na území okresů Prostějov (vně území kraje) a Vyškov (v severovýchodní části) RBC 199 Vojenská (vložené v teplomilné doubravní ose NRBK K 132) a RBC 256 Předina (vně území kraje) – převážně jsou dány pouze směry propojení biokoridorem, v jihozápadní části v ochranné zóně NRBK K 132, v krátkých úsecích biokoridor k vymezení
- RK 1457 – spojuje údolím Bílého potoka jižně od Svatoslavi (v severozápadní části okresu Brno-venkov) RBC 241 Hamerská a RBC 244 Červená – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1458 – spojuje přes lesní komplex kolem Přibyslavic (v severozápadní části okresu Brno-venkov) a dále na území okresu Žďár nad Sázavou (vně území kraje) RBC 244 Červená a RBC 250 Jindřichovská obora (vně území kraje) – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1464 – spojuje údolím Bílého potoka severně od Javůrku (v severozápadní části okresu Brno-venkov) RBC 241 Hamerská a RBC 1960 Ostrá – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1465 – krátký biokoridor spojující přes lesní celek západně od Veverské Bítýšky (v severozápadní části okresu Brno-venkov) RBC 1960 Ostrá s mezofilní bučinnou osou NRBK K 128 – v celé délce biokoridor k vymezení, převážně v ochranné zóně NRBK K 129
- RK 1466 – poměrně krátký biokoridor spojující převážně přes zalesněný hřbet mezi Moravskými Knínicemi a Čebínem (v severozápadní části okresu Brno-venkov) RBC 236 Zlobice a NRBC 30 Podkomorské lesy – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1467 – poměrně krátký biokoridor spojující převážně přes lesní komplex jihozápadně od Blanska RBC 235 Hořícký hřbet a RBC 363 Jelení skok (vložené v mezofilní hájové a mezofilní bučinné ose NRBK K 129) – v celé délce biokoridor k vymezení, v jihovýchodní části v ochranné zóně NRBK K 129
- RK 1468 – krátký biokoridor spojující údolím Svitavy v prostoru Adamova RBC 234 Malužín, RBC 363 Jelení skok (vložené v mezofilní hájové a mezofilní bučinné ose NRBK K 129) a

NRBC 31 Josefovské údolí – v celé délce biokoridor k vymezení, z větší části v ochranné zóně NRBK K 129

- RK 1469 – krátký biokoridor spojující údolím Svitavy v severovýchodní části města Brna RBC 243 Cacovická Svitava a RBC 1543 Hády – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1470 – spojuje ve vazbě na tok řeky Svitavy ve východní části města Brna RBC 210 Černovický hájek a RBC 243 Cacovická Svitava – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1471 – poměrně krátký biokoridor spojující přes severozápadní část území města Brna RBC 230 Holedná a RBC 231 Baba (vložené v mezofilní hájové a mezofilní bučinné ose NRBK K 129) – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranných zónách NRBK K 129 a K 139
- RK 1472 – poměrně krátký biokoridor spojující přes západní část území města Brna (převážně lesem) RBC 215 Bosonožský hájek a RBC 230 Holedná – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 139
- RK 1473 – poměrně krátký biokoridor spojující převážně ve vazbě na tok řeky Svratky v západní části města Brna RBC 214 Pisárky a RBC 230 Holedná – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1474 (RK 634) – poměrně krátký biokoridor spojující v západní části území města Brna (jižně od Žebětína) RBC 215 Bosonožský hájek s mezofilní bučinnou osou NRBK K 139 – v celé délce biokoridor vymezený v ochranné zóně NRBK K 139
- RK 1479 – poměrně krátký biokoridor spojující údolím řeky Oslavy jižně od Čučic (v západní části okresu Brno-venkov, s přesahem na území kraje Vysočina) RBC 229 Kocoury a RBC 1806 Ketkovice – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1480 – spojuje údolím řek Oslavy a částečně i Jihlavy přes Oslavany a Ivančice RBC 229 Kocoury a RBC 218 Réna (vložené v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK K 139 a v mezofilní hájové ose NRBK K 140) – v celé délce biokoridor k vymezení, v jihovýchodní části ve společné ochranné zóně NRBK K 139 a K 140
- RK 1481 – krátký biokoridor spojující údolím říčky Rokytne západně od Tavíkovíc (v severní části okresu Znojmo, na pomezí s krajem Vysočina) RBC 224 Vilímkův mlýn a RBC 1804 Přešovice – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1482 – poměrně krátký biokoridor spojující údolím říčky Rokytne kolem Tavíkovíc (v severní části okresu Znojmo, na pomezí s krajem Vysočina) RBC 223 Valův mlýn a RBC 224 Vilímkův mlýn – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1483 – poměrně krátký biokoridor spojující údolím říčky Rokytne západně od Tulešic (v severní části okresu Znojmo) RBC 222 Koválov (vložené v teplomilné doubravní ose NRBK K 139) a RBC 223 Valův mlýn – v celé délce biokoridor k vymezení, ve východní polovině v ochranné zóně NRBK K 139
- RK 1484 – poměrně krátký biokoridor spojující lesním celkem v západní části území města Brna RBC 214 Pisárky s regionálním biokoridorem RK 1472 – v celé délce biokoridor k vymezení, v západní části okrajově v ochranné zóně NRBK K 139
- RK 1485 – spojuje převážně ve vazbě na tok řeky Svratky v jihozápadní až jižní části města Brna RBC 214 Pisárky a RBC 238 Soutok Svratky a Svitavy – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1486 – poměrně krátký biokoridor spojující údolní nivou řeky Svratky kolem Modřic (jižně od Brna) RBC 211 Rajhradská bažantnice a RBC 238 Soutok Svratky a Svitavy – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1487 – spojuje údolní nivou řeky Svratky kolem Rajhradu (jižně od Brna) RBC 211 Rajhradská bažantnice a RBC 1961 Slámová – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1488 – poměrně krátký biokoridor spojující údolím říčky Bobravy mezi Střelícemi a Radosticemi (jihozápadně od Brna) RBC 213 Střelický les s RBC 216 Líchy (vloženým v mezofilní hájové ose NRBK K 139) a RBC 362 Bučín (vloženým v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK K 139) – v celé délce biokoridor k vymezení, v západní části v ochranné zóně NRBK K 139

- RK 1489 – spojuje údolím říčky Bobravy přes Želešice (jihozápadně od Brna) RBC 212 Želešický hájek a RBC 213 Střelický les – převážně biokoridor k vymezení, v jihovýchodní části je dán pouze směr propojení biokoridorem
- RK 1490 – krátký biokoridor spojující dnem údolí říčky Bobravy kolem Popovic (jižně od Brna) RBC 212 Želešický hájek s regionálním biokoridorem RK 1486 – v celé délce je dán pouze směr propojení biokoridorem
- RK 1491 – spojuje zemědělskou krajinou jižně od Brna (kolem Rajhradu) RBC 212 Želešický hájek s regionálním biokoridorem RK 1492 – v celé délce je dán pouze směr propojení biokoridorem
- RK 1492 – krátký biokoridor spojující napříč údolím Svatky v oblasti Židlochovic (v jižní části okresu Brno-venkov) RBC 48 Červené vrchy a RBC 191 Výhon – převážně je dán pouze směr propojení biokoridorem, v západní části v krátkém úseku biokoridor k vymezení
- RK 1493 – krátký biokoridor spojující uvnitř lesního celku východně od Moravského Krumlova (v severovýchodní části okresu Znojmo) RBC 220 Tábor (vložené v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK K 139) a RBC 1962 Lidunka – v celé délce biokoridor k vymezení, zčásti v ochranné zóně NRBK K 139
- RK 1495 – krátký biokoridor spojující uvnitř lesního celku severně od Habrůvky a od Křtin (v jihovýchodní části okresu Blansko) RBC 208 Bayerova a NRBC 31 Josefovské údolí – v celé délce biokoridor k vymezení, z větší části v ochranné zóně NRBK K 131
- RK 1496 – krátký biokoridor spojující uvnitř lesního celku severně od Bukoviny (v jihovýchodní části okresu Blansko) RBC 207 Rakovec (vložené v mezofilní bučinné ose NRBK K 131) a RBC 208 Bayerova – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 131
- RK 1497 – krátký biokoridor spojující údolím Velké Hané u Rychtářova (v severní části okresu Vyškov, zčásti na území vojenského újezdu Březina) RBC 203 Velká Haná (vložené v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK K 132, převážně na území vojenského újezdu Březina) a RBC 204 Doubrava (převážně na území vojenského újezdu Březina) – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 132
- RK 1498 – spojuje lesním celkem mezi Račicemi a Ježkovicemi (v západní části okresu Vyškov) RBC 202 Klučenice (vložené v mezofilní hájové ose NRBK K 132) a RBC 205 Černov (vložené v mezofilní bučinné ose NRBK K 131) – v celé délce biokoridor k vymezení, zčásti v ochranných zónách obou NRBK
- RK 1499 – spojuje lesním celkem mezi Bukovinkou a Račicemi (na pomezí okresů Blansko, Vyškov a Brno-venkov) RBC 206 Rakovecké údolí (vložené v mezofilní bučinné ose NRBK K 131) a RBC 1820 Galaška – v celé délce biokoridor k vymezení, v severní části v ochranné zóně NRBK K 131
- RK 1500 – spojuje zalesněným údolím Říčky severně až severovýchodně od Hostěnic (na pomezí okresů Brno-venkov a Vyškov) RBC 200 Údolí Říčky (vložené v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK K 132) a RBC 1820 Galaška – v celé délce biokoridor k vymezení, v jihozápadní části v ochranné zóně NRBK K 135
- RK 1501 – krátký biokoridor spojující lesním celkem jižně od Babic nad Svitavou (v severovýchodní části okresu Brno-venkov) RBC 209 Čihadlo s regionálním biokoridorem RK 1504 – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1502 – krátký biokoridor spojující lesním celkem jihovýchodně až východně od Babic nad Svitavou (v severovýchodní části okresu Brno-venkov) RBC 209 Čihadlo s mezofilní hájovou osou NRBK K 135 – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 135
- RK 1503 – krátký biokoridor spojující lesním celkem mezi Brnem-Líšní a Ochozem u Brna RBC 1542 Hornek (vložené v teplomilné doubravní ose NRBK K 132) a RBC 1543 Hády – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 132
- RK 1504 – spojuje údolím Svitavy v prostoru Bílovic nad Svitavou (severovýchodně od Brna) RBC 234 Malužín a RBC 1543 Hády – v celé délce biokoridor k vymezení
- RK 1505 – krátký biokoridor spojující lesním celkem západně od Rychtářova (v severozápadní části okresu Vyškov, zčásti na území vojenského újezdu Březina) RBC 204 Doubrava

(převážně na území vojenského újezdu Březina) s mezofilní bučinnou osou NRBK K 131 – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 131

- RK 1506 – krátký biokoridor spojující uvnitř vojenského újezdu Březina mezi Podivicemi a Zelenou Horou RBC 1822 Údolí Ferdinandského potoka (vložené v mezofilní hájové ose NRBK K 132) a RBC 1823 Široká – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 132
- RK 1508 – krátký biokoridor spojující uvnitř lesního celku ve východní části okresu Vyškov (u Orlovic) RBC 197 Oupaly (vložené v mezofilní hájové ose NRBK K 134) a RBC 198 Zdravá voda (převážně vně území kraje) – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 134
- RK 1509 – krátký biokoridor spojující uvnitř lesního celku ve východní části okresu Vyškov (u Hvězdlic) RBC 197 Oupaly (vložené v mezofilní hájové ose NRBK K 134) a RBC 1963 Býnov – v celé délce biokoridor k vymezení v ochranné zóně NRBK K 134
- RK 1510 – krátký biokoridor spojující v zemědělské krajině v jihovýchodní části okresu Brno-venkov (u Blučiny) RBC 191 Výhon a RBC 192 Měnináská bažantnice – v celé délce je dán pouze směr propojení biokoridorem
- RK 1511 – spojuje v ploché zemědělské krajině v jihovýchodní části okresu Brno-venkov (mezi Žatčany a Nesvačilkou) RBC 192 Měnináská bažantnice s teplomilnou doubravní osou NRBK K 132 – v celé délce je dán pouze směr propojení biokoridorem, v severovýchodní části v ochranné zóně NRBK K 132
- RK 1512 – krátký biokoridor spojující v ploché zemědělské krajině v jihovýchodní části okresu Brno-venkov (u Blučiny) RBC 23 Rumunská bažantnice s regionálním biokoridorem RK 1510 – v celé délce je dán pouze směr propojení biokoridorem
- RK 1513 – spojuje přes členitou zemědělskou krajinu u Nesovic (v jihovýchodní části okresu Vyškov) RBC 188 Milonický les a RBC 1963 Býnov – převážně jsou dány pouze směry propojení biokoridorem, v nepatrném úseku biokoridor k vymezení
- RK 1514 – spojuje přes údolí Litavy jihovýchodně od Bučovic (v jihovýchodní části okresu Vyškov) RBC 188 Milonický les a NRBC 93 Ždánický les – převážně biokoridor k vymezení, v jižní části v ochranné zóně NRBK K 138, ve střední části pouze směr propojení biokoridorem

5.3.3. Zásadní problémy ÚTP R+NR ÚSES

Pojetí nadregionálního a regionálního ÚSES podle ÚTP R+NR ÚSES je obecně spojeno s existencí různých typů problémů a nejasností. K zásadním typům problémů a nejasností objevujícím se i na území Jihomoravského kraje patří především:

1. Chybějící důležité popisné informace regionálního ÚSES

Závažným nedostatkem ÚTP R+NR ÚSES je absence informace o tom, jaká stanoviště a na ně vázaná společenstva mají reprezentovat skladebné části regionálního ÚSES. Z toho vyplývají velmi obtížné výchozí podmínky pro upřesňování polohy a vymezení skladebných částí regionálního ÚSES v podrobnějších měřítcích – viz např. velmi rozličná interpretace skladebných částí regionálního ÚSES z ÚTP R+NR ÚSES u jednotlivých zpracovatelů dokumentací místního ÚSES.

2. Jednoznačné hranice nadregionálních biocenter

Hranice nadregionálních biocenter, které jsou v ÚTP R+NR ÚSES deklarované jako jednoznačně vymezené, nelze ve skutečnosti v řadě případů jako jednoznačně vymezené přijmout. Důvodů je celá řada. Základním důvodem je měřítko zpracování ÚTP R+NR ÚSES (1 : 50 000) a tloušťka čáry jednoznačné hranice NRBC (1,5 mm, tedy v reálu 75 m). Dalšími závažnými důvody jsou především často chybějící opora v aktuálním stavu využití krajiny a v reálně existujících liniích a neprojednání s vlastníky dotčených pozemků. Uplatňování takové jednoznačné hranice nadregionálního biocentra pak v konkrétních případech často není možné. Jedním z důkazů, že jednoznačné hranice NRBC podle ÚTP R+NR ÚSES jsou

ve skutečnosti pouze hranicemi orientačními je mimo jiné to, že v rámci zpřesňování vymezení vybraných nadregionálních biocenter v měřítku 1 : 10 000, prováděného Agenturou ochrany přírody a krajiny na základě pověření Ministerstvem životního prostředí, dochází k četným změnám vymezení i v místech původně deklarovaných jednoznačných hranic NRBC.

3. Pojem „osa nadregionálního biokoridoru“

Pojem „osa“ byl pro příslušnou část nadregionálního biokoridoru v ÚTP R+NR ÚSES použit, aniž by bylo zohledněno, že „osa“ je v obecné rovině bezrozměrná linie souměrnosti, zatímco příslušná část NRBC má v reálu vždy nějakou délku i šířku. Používání pojmu „osa nadregionálního biokoridoru“ pro reálně vymezenou příslušnou část NRBC tudíž není příliš vhodné.

4. Význam a pojetí ochranných zón os nadregionálních biokoridorů

Z ÚTP R+NR ÚSES není zřejmé, jakým způsobem má být prakticky uplatňován zvýšený zájem příslušného orgánu ochrany přírody pro podporu koridorového efektu v ochranných zónách os NRBC – z ÚTP R+NR ÚSES tedy jasně nevyplývá praktický význam existence ochranných zón NRBC. Navíc není ani stanoven žádný metodický postup či princip pro zpřesňování vymezení ochranných zón os NRBC.

5. Překročení limitující délky dílčích úseků os nadregionálních biokoridorů a regionálních biokoridorů

Maximální přípustná délka jednotlivých úseků os nadregionálních biokoridorů nepřerušovaných regionálními biocentry a regionálních biokoridorů mezi dvěma biocentry regionálního či nadregionálního významu nesmí podle ÚTP R+NR ÚSES přesahovat 8 km. V některých (i když poměrně vzácných) případech však není tento limitující parametr dodržen ani v ÚTP R+NR ÚSES. Daleko čtenější jsou pak případy, kdy se délka dílčích úseků os NRBC a regionálních biokoridorů v ÚTP R+NR ÚSES sice pohybuje těsně pod přípustným limitem, avšak pouze za cenu nereálně přímého trasování biokoridorů a širokého rámcového vymezení navazujících biocenter.

6. Existence „slepých“ větví nadregionálního a regionálního ÚSES

Většina nadregionálních a regionálních biocenter je v ÚTP R+NR ÚSES součástí souvislejších větví nadregionálního či regionálního ÚSES procházejících těmito biocentry a vytvářejících navzájem propojenou a protínající se síť. Některá nadregionální či regionální biocentra jsou ovšem napojena na systém nadregionálního a regionálního ÚSES pouze jedním nadregionálním nebo regionálním biokoridorem, takže tvoří koncové části „slepých“ větví nadregionálního či regionálního ÚSES. Otázkou k diskusi je, zda je takový způsob zapojení nadregionálních a regionálních biocenter do nadregionálního a regionálního ÚSES dostatečný.

7. Nemožnost dodržení deklarovaných cílových ekosystémů v celých průbězích os nadregionálních biokoridorů

Každá z os nadregionálních biokoridorů má podle ÚTP R+NR ÚSES reprezentovat cílové ekosystémy určitého typu – vodní, nivní, teplomilné doubravní, mezofilní hájové, mezofilní bučinné, borové či horské. Přitom každá osa NRBC (nebo každý určitý úsek osy) reprezentuje podle ÚTP R+NR ÚSES vždy právě jeden z uvedených typů cílových ekosystémů. V členitějších partiích krajiny však není většinou reálně možné zajistit průchod os NRBC v celém průběhu stanovišti odpovídajícími příslušnému cílovému typu ekosystémů, neboť se taková stanoviště v území nevyskytují spojitě.

8. Kontrastní změny typů cílových ekosystémů v rámci jedné osy nadregionálního biokoridoru

Zatímco některé osy NRBC reprezentují podle ÚTP R+NR ÚSES v celém průběhu jediný typ cílových ekosystémů, u řady os dochází v jejich průběhu ke změnám cílových typů ekosystémů. Obvykle jde o změny logické, vyplývající z plynulých změn přírodních (zejména klimatických) podmínek – např. o změnu cílových ekosystémů z teplomilných doubravních na mezofilní hájové (a naopak) nebo z mezofilních hájových na mezofilní bučinné

(a naopak). Objevují se však i takové změny charakteru os NRBK, které lze z hlediska významu pro migraci organismů považovat přinejmenším za sporné. Těmito spornými změnami jsou především změny cílových společenstev z mezofilních na nivní (a naopak) v údolích velkých řek.

9. Propojení charakterem zcela odlišných regionálních biocenter

V některých případech jsou regionálními biokoridory propojena biocentra, z jejichž polohy vyplývá, že mají reprezentovat charakterově zcela odlišné ekosystémy (např. biocentrum ve svahové či hřbetní poloze a biocentrum v nivní poloze). Takováto propojení s největší pravděpodobností nemohou představovat regionálně významné migrační trasy.

10. Rozpory s platnou územně plánovací dokumentací

Vymezování nadregionálního a regionálního ÚSES nezačalo až s platností ÚTP R+NR ÚSES. Velké množství dokumentací obsahujících vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES bylo zpracováno již před existencí ÚTP R+NR ÚSES, a to s vazbou na předchozí krajské generely regionálního a nadregionálního ÚSES z roku 1991. Řada z těchto vymezení, která zdaleka ne vždy jsou v souladu s ÚTP R+NR ÚSES, je schválena v platné územně plánovací dokumentaci. Pro některá území tak vedle sebe existují dvě (a více) řešení nadregionálního a regionálního ÚSES – řešení s právní závazností územně plánovací dokumentace a řešení podle platné republikové koncepce představované ÚTP R+NR ÚSES.

11. Chybějící aktualizace

Zcela zásadním problémem ÚTP R+NR ÚSES je skutečnost, že až na nečetné výjimky zůstává zachován v podobě z roku 1996, bez zpětného promítnutí upřesnění a změn obsažených v navazujících dokumentacích. ÚTP R+NR ÚSES se tak postupně dostává více či méně do rozporu nejen se staršími dokumentacemi ÚSES (viz výše), ale také s řadou dokumentací, které z ÚTP R+NR ÚSES již vycházejí.

5.4. Analýza vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES v dokumentacích limitů využití území

Vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES v dokumentacích limitů využití území zpracovaných pro jednotlivé okresy Jihomoravského kraje vychází z platné územně plánovací dokumentace, doplněné v územích bez platné aktuální územně plánovací dokumentace (zpracované po roce 1992) o územně technický podklad regionálních a nadregionálních ÚSES ČR. Analýzou stávajících závazných vymezení ÚSES v územně plánovací dokumentaci ovšem byla zjištěna celá řada různých nesrovnalostí, která postavení těchto vymezení jako platných limitů využití území výrazně relativizuje.

5.4.1. Obecná charakteristika zásadních problémů a nesrovnalostí

Základním a nejčastějším typem nesrovnalostí obsažených v platné územně plánovací dokumentaci, charakteristických prakticky pro celé území naší republiky, jsou chybějící návaznosti skladebných částí ÚSES na administrativně správních hranicích (na hranicích se sousedními kraji, na hranicích mezi okresy, na hranicích mezi jednotlivými katastry v rámci okresů). Příčiny těchto nesrovnalostí mohou být různé – např. chyba projektanta, který opomněl zohlednit návrh ÚSES v sousedním území, nebo úmyslný návrh jiného (třeba i lepšího) řešení na správních hranicích, než který obsahuje dříve zpracovaná dokumentace sousedního území.

Další typ nesrovnalostí je podmíněn datem vzniku starších územních plánů v době před schválením územně technického podkladu regionálních a nadregionálních ÚSES ČR (dále jen ÚTP R+NR ÚSES). Všechny územní plány vzniklé mezi léty 1992 až 1996 (ale i některé novější)

zohledňovaly předchozí generel nadregionálního a regionálního ÚSES pro jihomoravskou oblast, zpracovaný v roce 1991. Jelikož ÚTP R+NR ÚSES rozmístění skladebných částí nadregionálního a regionálního ÚSES v území částečně (místy výrazně) pozměnil, neodpovídá logicky vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES v těchto územních plánech v řadě případů stávající republikově platné podobě nadregionálního a regionálního ÚSES.

Jako třetí typ nesrovnalostí lze označit všechny zásadní věcné chyby nerespektující hlavní metodická pravidla tvorby ÚSES. Patří sem především:

- zásadní změna typů stanovišť v rámci jednoho biokoridoru (např. přechod z podmáčených nivních poloh do hydricky normálních stanovišť svahů a hřbetů) – jde o výrazně kontrastní biokoridory (často propojující biocentra zcela odlišného charakteru), které netvoří aktuálně ani potenciálně významnou migrační trasu,
- zaústění biokoridoru reprezentujícího určitá stanoviště do biocentra nebo biokoridoru reprezentujícího stanoviště zásadně odlišná (např. biokoridor na hydricky normálních stanovištích hřbetů a svahů zaústěný do biocentra v podmáčené údolní nivě),
- propojení biocenter reprezentujících obdobná stanoviště biokoridorem vedeným přes stanoviště podstatně odlišná (např. biocentra v podmáčených dnech údolí vodních toků propojená biokoridorem přes mezilehlý kopec),
- nereprezentativní charakter biocentra v rámci větve určitého typu (např. biocentrum na převážně mezofilních stanovištích údolních svahů jako součást větve vedené v podmáčených polohách údolního dna),
- nepřesná interpretace nadregionálních prvků ÚSES z ÚTP R+NR ÚSES – nejčastěji jde o nesprávné vedení osově části nadregionálního biokoridoru jinými stanovišti, než která má reprezentovat podle ÚTP,
- rozdílná interpretace regionálních prvků ÚSES z ÚTP R+NR ÚSES u jednotlivých zpracovatelů – u regionálních biokoridorů nebyly v ÚTP dosud upřesněny podmínky jejich vymezování (zejména jaká stanoviště mají reprezentovat biokoridory v říčních údolích), což v praxi vede k jejich různému pojetí v dokumentacích ÚSES sousedících území.

5.4.2. Specifikace problémů podle jednotlivých okresů

Výskyt základních problémů a nesrovnalostí nadregionálního a regionálního ÚSES vyjádřeného v dokumentacích limitů využití území je v jednotlivých okresech různý. Následující text se zabývá jejich specifikací podle okresů.

Blansko

1. V limitech z roku 2003 je zobrazen jako limit nadregionální a regionální ÚSES (dále jen NR+R ÚSES) z platného územního plánu VÚC Moravský kras a z platných územních plánů obcí a sídelních útvarů, jako závazné omezení NR+R ÚSES z ÚTP R+NR ÚSES tam, kde nejsou platné územní plány obcí či sídelních útvarů (mladší než z roku 1992).
2. Problémy:
 - některé ÚSES z územních plánů obcí či sídelních útvarů jsou v rozporu s ÚTP R+NR ÚSES nebo s územním plánem VÚC Moravský kras
 - značná vzájemná neprovázanost vymezení ÚSES
 - zmatení pojmů v územních plánech (zejména vzájemná záměna biocenter a biokoridorů nadregionální, regionální i místní úrovně a nerozlišení jednotlivých hierarchických úrovní ÚSES)

Brno-město

1. Limity nejsou zpracovány. V případě stejného pojetí jako ve zpracovaných okresech je zřejmé, že limitem je ÚSES z platného územního plánu.

2. Problémy:

- z digitálních dat není zcela jasné, co je přesně vymezení ÚSES
- neprovázanost s územím okresu Brno-venkov
- rozpory s ÚTP R+NR ÚSES, plynoucí z doby vzniku územního plánu

Brno-venkov

1. V limitech z roku 2000 je zobrazen jako limit NR+R ÚSES z platného územního plánu VÚC Moravský kras a z platných územních plánů obcí a sídelních útvarů, jako závazné omezení NR+R ÚSES z ÚTP R+NR ÚSES tam, kde neexistovaly platné územní plány obcí či sídelních útvarů (mladší než z roku 1992).

2. Problémy:

- některé ÚSES z územních plánů jsou v rozporu s ÚTP R+NR ÚSES nebo s územním plánem VÚC Moravský kras
- značná vzájemná neprovázanost vymezení ÚSES
- zmatení pojmů v územních plánech (viz Blansko)

3. V aktualizaci limitů z roku 2002 je ÚSES zpracován koncepčně v souladu s ÚTP R+NR ÚSES, vzhledem k četným rozporům s platnou ÚPD však ÚSES z této aktualizace nelze plošně považovat za limit.

Břeclav-jih

1. V limitech z roku 2002 je zobrazen jako limit NR+R ÚSES z návrhu územního plánu VÚC Palava zpracovaného v souladu s ÚTP R+NR ÚSES.

2. Problémy:

- některá vymezení ÚSES z územních plánů obcí či sídelních útvarů jsou v rozporu s ÚTP R+NR ÚSES a s návrhem územního plánu VÚC Palava

Břeclav-sever (Ageris)

1. V limitech z roku 2002 je zobrazen jako limit NR+R ÚSES z platných územních plánů obcí a sídelních útvarů, a to celoplošně.

2. Problémy:

- některé ÚSES z územních plánů jsou v rozporu s ÚTP R+NR ÚSES
- značná vzájemná neprovázanost vymezení ÚSES
- zmatení pojmů v územních plánech (viz Blansko)

Hodonín

1. V limitech z roku 2002 je zobrazen jako limit NR+R ÚSES z platných územních plánů obcí a sídelních útvarů, a to celoplošně. Pojetí ÚSES v územních plánech přitom důsledně vychází z okresního generelu ÚSES a z platného územního plánu VÚC okresu Hodonín, zpracovaných v souladu s ÚTP R+NR ÚSES.

2. Problémy:

- bez zásadnějších problémů

Vyškov

1. V limitech z roku 2002 je zobrazen jako závazné omezení NR+R ÚSES z ÚTP R+NR ÚSES, neboť se na území okresu nenacházely žádné platné územní plány obsahující NR+R ÚSES.

2. Problémy:

- bez zásadnějších problémů

Znojmo

1. V limitech z roku 2003 je zobrazen jako limit NR+R ÚSES z platných územních plánů obcí a sídelních útvarů, jako závazné omezení NR+R ÚSES z ÚTP R+NR ÚSES tam, kde nejsou platné územní plány obcí či sídelních útvarů (mladší než z roku 1992).
2. Problémy:
 - některé ÚSES z územních plánů obcí či sídelních útvarů jsou v rozporu s ÚTP R+NR ÚSES
 - značná vzájemná neprovázanost vymezení ÚSES
 - zmatení pojmů v územních plánech (viz Blansko)

6. Koncepce krajského generelu nadregionálního a regionálního ÚSES

6.1. Základní zásady koncepce

Návrh generelu nadregionálního a regionálního ÚSES Jihomoravského kraje vychází v prvé řadě z územně technického podkladu regionálních a nadregionálních ÚSES ČR. V návaznosti na ÚTP R+NR ÚSES jsou pak v různé míře zohledněny také další výše popsané dokumentace obsahující ÚSES (územní plány, okresní generely ÚSES, pozemkové úpravy atd.), a to především v závislosti na tom, zda tyto dokumentace vycházejí z ÚTP R+NR ÚSES a zpřesňují jeho řešení ÚSES či nikoliv.

Jelikož však analýza řešení nadregionálního a regionálního ÚSES v ÚTP R+NR ÚSES a v ostatních typech dokumentací odhalila řadu nesrovnalostí a problémových míst (viz výše), nebylo možno pouze provést zpřesnění nadregionálního a regionálního ÚSES vyplývající z dokumentací ÚSES vycházejících z ÚTP R+NR ÚSES. Bylo nutno zasáhnout i do vlastního koncepčního řešení ÚSES obsaženého v ÚTP R+NR ÚSES.

Základem koncepce nadregionálního a regionálního ÚSES v krajském generelu je respektování potenciálních i aktuálních přírodních a antropogenních podmínek území, zejména pak:

- směrů přirozených nadregionálně a regionálně významných migračních tras (především větších vodních toků, výrazných údolí, svahů, hřbetů aj.),
- aktuálního stavu krajiny a jejího vegetačního krytu,
- zásadních stávajících i plánovaných antropogenních zásahů do krajiny (např. bariéry zastavěných území sídel, dálnic a rychlostních komunikací, velkých vodních děl aj.),
- metodikou požadovaných funkčních a prostorových parametrů jednotlivých prvků nadregionálního a regionálního ÚSES s ohledem na jejich biogeografický význam a předpokládaný způsob využití.

Celkové pojetí nadregionálního a regionálního ÚSES v krajském generelu vychází z principu ucelených větví ÚSES, tvořených logickými sledy typově příbuzných a funkčně souvisejících navazujících nadregionálních a regionálních biocenter a biokoridorů. Základním kritériem pro určení typové příbuznosti a funkční souvislosti navazujících biocenter a biokoridorů (a tedy pro správné sestavení větve ÚSES) patří k určité hierarchické úrovni ÚSES (v našem případě nadregionální či regionální) je příbuznost zastoupených stanovišť. Zásadní zohledněnou charakteristikou stanovišť pak je jejich hydrický režim (vodní poměry), relativně s dostatečnou přesností zjistitelný z podkladových materiálů, jež byly k dispozici. Typickými příklady logických větví nadregionálního a regionálního ÚSES jsou větve vázané na průběh výrazných říčních údolí – na území Jihomoravského kraje zejm. údolí Moravy, Dyje, Svratky, Jihlavy, Rokytné, Oslavy, Svitavy.

Na základě hydrického režimu stanovišť je možno rozlišit dva základní typy větví nadregionálního a regionálního ÚSES:

- větve ÚSES **bez významnějšího ovlivnění podzemní vodou**, procházející přednostně hydricky normálními až suššími stanovišti (obecně **mezofilní větve ÚSES** v širším slova smyslu),

- větve ÚSES s významným ovlivněním podzemní vodou, procházející téměř výhradně podmáčenými až vlhkými (mokrymi až zamokřenými, příp. i rašelinnými) stanovišti (obecně hydrofilní větve ÚSES v širším slova smyslu).

V případě nadregionálního ÚSES je princip větví ÚSES v zásadě obsažen v pojetí os nadregionálních biokoridorů v ÚTP R+NR ÚSES, s výjimkou výše obecně popsaných případů kontrastních změn typů cílových ekosystémů v průběhu jedné osy NRBK.

V případě regionálního ÚSES není použití principu větví ÚSES z ÚTP R+NR ÚSES v řadě případů patrné, a to především proto, že nejsou k dispozici dostatečné popisné údaje pro skladebné části regionálního ÚSES (viz výše). Některá rámcová vymezení skladebných částí regionálního ÚSES (zejména biokoridorů vedených v údolích vodních toků) pak umožňují rozličné interpretace (vedení svahy či dnem údolí, tedy ve zcela rozdílných stanovištních podmínkách). Bylo tedy nutné v rámci krajského generelu ÚSES provést sjednocení principů pro určení polohy a vymezení těchto skladebných částí regionálního ÚSES podle příbuznosti navazujících stanovišť.

Zvláštní zmínku si zaslouží ochranné zóny nadregionálních biokoridorů, jejichž vymezení nebylo s ohledem na výše popsané nejasnosti ve srovnání s ÚTP R+NR ÚSES nijak upravováno.

Celkový návrh vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES na území Jihomoravského kraje je tedy výslednicí snahy o koncepčně jednotné pojetí odstraňující všechny nejzávažnější nedostatky aktuálně platných vymezení ÚSES (včetně ÚTP R+NR ÚSES) a zároveň v maximální možné míře zohledňující stávající vyhovující vymezení.

6.2. Úpravy a změny vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES

Z uvedených základních zásad koncepce krajského generelu nadregionálního a regionálního ÚSES vyplývá, že bylo nutno ve srovnání s podkladovými dokumentacemi nutno návrh ÚSES v různé míře upravovat či měnit. Ve srovnání s ÚTP R+NR ÚSES (základním koncepčním podkladem) lze rozlišit upřesnění uvedená jako přípustná v Návodu na užívání ÚTP R+NR ÚSES z roku 1998 a změny nad uvedený rámec přípustnosti.

6.2.1. Popis úprav vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES

Upřesnění provedená v krajském generelu ÚSES v souladu s Návodem na užívání ÚTP R+NR ÚSES je možno členit do několika základních typů:

1. Upřesnění vymezení nadregionálních biocenter

Poloha nadregionálních biocenter v ÚTP R+NR ÚSES je podle Návodu na užívání ÚTP R+NR ÚSES jednoznačně daná, nelze ji tedy měnit. Návod ovšem připouští určité možnosti úprav vymezení (hranic) nadregionálních biocenter.

Úpravy vymezení se v krajském generelu ÚSES v porovnání s ÚTP R+NR ÚSES týkají všech nadregionálních biocenter, a to s ohledem na měřítko zpracování a existenci různých dalších více či méně závazných podkladů i tam, kde mají nadregionální biocentra podle ÚTP R+NR ÚSES stanovena jednoznačné hranice. Při úpravách vymezení byly především využity podklady Agentury ochrany přírody a krajiny (vymezování NRBC v měřítku 1 : 10 000), některé platné a rozpracované územní plány a různé materiály správ chráněných krajinných oblastí a národního parku (přehledná mapa ÚSES v CHKO Moravský kras, zónování aj.). Je třeba si ovšem uvědomit, že vymezení obsažená v krajském generelu ÚSES jsou vztažena k danému měřítku zpracování (1 : 25 000) a že jejich závaznost je dána

stupněm závaznosti použité podkladové dokumentace a mírou vazby na reálně existující linie v krajině. Lze tedy předpokládat, že se řada vymezení bude ještě dále vyvíjet a měnit.

2. Upřesnění trasování os nadregionálních biokoridorů

Úpravy trasování os NRBK v krajském generelu ÚSES spočívají ve vychýlení tras některých os NRBK oproti ÚTP R+NR ÚSES podle aktuálních podmínek v území, obvykle převzatá z některé ze zpřesňujících podkladových dokumentací, přičemž ovšem je respektován daný typ osy (podmínky pro požadované cílové ekosystémy). V této souvislosti je ovšem třeba upozornit na skutečnost, že striktní dodržení podmínek pro požadované cílové ekosystémy je beze zbytku možné pouze v případě vodních a nivních os NRBK. U ostatních zastoupených typů os NRBK (teplomilné doubravní, mezofilní hájové a mezofilní bučinné) se v krajině (zejména v členitějších partiích) často potřebné stanovištní podmínky nevyskytují spojitě. V případech těchto os NRBK je tudíž jako vyhovující přijímáno každé řešení, kdy jsou pro trasování osy NRBK přednostně využita obecně hydriky normální stanoviště (v případech os s cílovými teplomilnými doubravními ekosystémy i stanoviště omezená a suchá). Závaznost trasování jednotlivých os NRBK (nebo jejich dílčích úseků) je dána stupněm určitosti jejich lokalizace (viz dále).

3. Upřesnění vymezení regionálních biocenter

Zpřesňování vymezení regionálních biocenter oproti ÚTP R+NR ÚSES obecně naráží na problém chybějících údajů o typu cílových ekosystémů, které mají jednotlivá regionální biocentra reprezentovat (s výjimkou regionálních biocenter vložených do os NRBK, kde požadované cílové ekosystémy vyplývají z typů příslušných os NRBK). V zásadě je za zpřesnění vymezení regionálních biocenter v krajském generelu ÚSES považována jakákoliv úprava hranic RBC, kdy není ve srovnání s ÚTP R+NR ÚSES zásadně měněna poloha biocentra (bez ohledu na určitost vymezení biocentra v ÚTP R+NR ÚSES) a kdy úprava hranic biocentra neovlivňuje funkční vazby s navazujícími skladebnými částmi nadregionálního a regionálního ÚSES. Zpřesněná vymezení RBC obvykle vycházejí z dostupných podkladových dokumentací ÚSES, poměrně často však jsou stanoveny i zcela nové hranice biocenter. Úpravy vymezení jsou ve srovnání s ÚTP R+NR ÚSES často plošně velmi výrazné – na jedné straně jsou výrazně zmenšeny plochy některých RBC s původně dle ÚTP R+NR ÚSES rámcově velmi širokým vymezením (typickými příklady jsou RBC 191 Výhon a RBC 362 Bučín v okrese Brno-venkov), na druhé straně jsou v místech s příhodnými podmínkami a způsoby využití krajiny plochy některých RBC podstatně zvětšeny (typickými příklady jsou RBC 24 Kuntínov, RBC 27 Časkov a RBC 45 Plačkův les v břeclavském okrese). Stejně jako v případě nadregionálních biocenter je ovšem třeba si uvědomit, že vymezení obsažená v krajském generelu ÚSES jsou vztažena k danému měřítku zpracování (1 : 25 000) a že jejich závaznost je dána stupněm závaznosti použité podkladové dokumentace a mírou vazby na reálně existující linie v krajině. Lze tedy předpokládat, že se řada vymezení RBC bude ještě dále vyvíjet a měnit.

4. Upřesnění trasování a vymezení regionálních biokoridorů

V případě regionálních biokoridorů jsou ještě daleko více než u regionálních biocenter problémem chybějící údaje o typu cílových ekosystémů, které mají jednotlivé regionální biokoridory reprezentovat. V zásadě zpřesněné trasování a vymezení regionálních biokoridorů v krajském generelu ÚSES spočívá buď v přípustném vychýlení tras regionálních biokoridorů oproti ÚTP R+NR ÚSES (které může být v případech, kdy jsou v ÚTP R+NR ÚSES dány pouze směry propojení biokoridorem, i dosti výrazné) nebo v upřesnění polohy regionálních biokoridorů, u kterých je v ÚTP R+NR ÚSES dán širší rámec pro možné vymezení (kategorie „biokoridor k vymezení“), přičemž je opět v maximální možné míře využito podrobnějších podkladových dokumentací ÚSES. Specifický přístup je použit u regionálních biokoridorů vedených v ÚTP R+NR ÚSES v rámcovém vymezení výraznějšími sevřenými údolními vodními toků, kdy z polohy biokoridorů a navazujících biocenter vzhledem k chybějícím popisným informacím jednoznačně nevyplývá, které partie údolí mají příslušné regionální biokoridory reprezentovat. Obvykle jsou v těchto případech údolními vedeny souběžně dva až tři biokoridory – vždy alespoň jeden reprezentující ekosystémy svahů údolí (ale častěji dva – v obou svazích údolí) jako součást mezofilní větve regionálního ÚSES a většinou i jeden biokoridor reprezentující ekosystémy vodního toku

a údolní nivy jako součást hydrofilní větve regionálního ÚSES. Podobně i některé podle ÚTP R+NR ÚSES rámcově vymezené regionální biokoridory v údolní nivě dolního toku Svratky jsou v závislosti na aktuálním stavu využití krajiny rozloženy na dva (v zásadě) souběžné biokoridory – nivní a vodní (obdobu vodních a nivních os NRBK). Závaznost trasování jednotlivých regionálních biokoridorů (nebo jejich dílčích úseků) je dána stupněm určitosti jejich lokalizace (viz dále).

6.2.2. Popis změn vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES

6.2.2.1. Obecný popis navržených změn

Za změny vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES oproti ÚTP R+NR ÚSES je třeba považovat veškeré zásadní zásahy do původní koncepce řešení nadregionálního a regionálního ÚSES v ÚTP R+NR ÚSES nad rámec výše popsaných upřesnění. V obecné rovině je možno rozlišit několik základních typů navržených změn vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES:

1. Rozsáhlejší koncepční změny v rozložení skladebných částí nadregionálního a regionálního ÚSES

V místech, kde rozmístění skladebných částí nadregionálního a regionálního ÚSES podle ÚTP R+NR ÚSES je spojeno s výskytem více typů výše popsaných zásadních problémů a nesrovnalostí, obsahuje návrh krajského generelu nová koncepční řešení s cílem odstranění konkrétních problémů a nesrovnalostí. Součástí takových změn jsou změny v rozmístění skladebných částí nadregionálního a regionálního ÚSES spojené se změnami jejich vazeb, rušení či změny některých skladebných částí nadregionálního a regionálního ÚSES, návrhy nových skladebných částí nadregionálního a regionálního ÚSES, návrhy nových ucelených větví nebo podstatných částí větví nadregionálního a regionálního ÚSES apod. Vzhledem ke své závažnosti jsou tyto změny v drtivé většině navrženy ve dvou variantách řešení.

2. Významnější změny trasování os nadregionálních biokoridorů a regionálních biokoridorů

Celá řada os nadregionálních biokoridorů a regionálních biokoridorů má v krajském generelu ÚSES oproti ÚTP R+NR ÚSES s ohledem na podrobnější dokumentace ÚSES, aktuální stav krajiny a limitující délkové parametry více či méně pozměněné trasy. Přestože většina těchto změn má podle Návodu na užívání ÚTP R+NR ÚSES charakter přípustných upřesnění, v rámci krajského generelu ÚSES jsou významnější úpravy tras zařazeny do kategorie změn a konkrétně popsány a zdůvodněny (viz dále). V některých případech jsou změny tras řešeny variantně.

3. Změny polohy regionálních biocenter

Některá regionální biocentra mají v krajském generelu ÚSES oproti ÚTP R+NR ÚSES s ohledem na podrobnější dokumentace ÚSES, aktuální stav krajiny a limitující délkové parametry významně změněnou polohu. Přestože většina těchto změn má podle Návodu na užívání ÚTP R+NR ÚSES charakter přípustných upřesnění, v rámci krajského generelu ÚSES jsou významné úpravy polohy RBC zařazeny do kategorie změn a konkrétně popsány a zdůvodněny (viz dále). Za významnou je přitom považována taková změna, kdy se biocentrum ve vymezení podle krajského generelu ÚSES ani svou dílčí částí nepřekrývá s biocentrem ve vymezení dle ÚTP R+NR ÚSES. Tyto změny jsou obvykle navrženy jako invariantní, s připuštěním možnosti dalších následných úprav či změn polohy biocenter, dané stupněm určitosti lokalizace (viz dále).

4. Návrhy nových nutných regionálních biocenter

Poměrně běžným důsledkem zpřesňování tras os NRBK a regionálních biokoridorů a polohy a vymezení RBC ve srovnání s ÚTP R+NR ÚSES bývá překročení maximální přípustné délky dílčích úseků os NRBK a regionálních biokoridorů, činící obecně 8 km. V případech, kdy by k takovému překročení v krajském generelu ÚSES došlo, jsou obvykle (pokud to

způsob využití krajiny reálně umožňuje) do příslušných os NRBK a regionálních biokoridorů vložena potřebná nová regionální biocentra tak, aby byl limitující délkový parametr splněn. Podle Návodu na užívání ÚTP R+NR ÚSES mají sice tyto návrhy nových RBC charakter přípustných upřesnění, avšak v rámci krajského generelu ÚSES jsou zařazeny do kategorie změn, aby mohly být konkrétně popsány a zdůvodněny (viz dále). Stejně jako u předchozího typu změn jde většinou o návrhy invariantní, s připuštěním možnosti dalších následných úprav či změn polohy biocenter, dané stupněm určitosti lokalizace (viz dále).

5. Změny biogeografického významu biokoridorů

V některých případech je výše popsaná existence „slepých“ větví nadregionálního ÚSES obsažených v ÚTP R+NR ÚSES řešena v krajském generelu ÚSES prodloužením větví nadregionálního ÚSES ve stopě původně regionálních větví ÚSES. Biogeografický význam biokoridorů se v těchto případech mění z regionálního na nadregionální. Regionální biocentra v původní trase větve regionálního ÚSES zůstávají zachována (pokud nedochází ke změně jejich polohy podle bodu 3), nově však mají charakter biocenter vložených do osy navrženého NRBK.

Obdobně jsou v krajském generelu ÚSES obsaženy v odůvodněných případech i návrhy nahrazení některých nadregionálních biokoridorů (nebo jejich částí) regionálními větvemi ÚSES (nebo jejich částmi) vedených ve stopě původních os NRBK. V těchto případech se biogeografický význam biokoridorů mění z nadregionálního na regionální. Regionální biocentra původně vložená do os NRBK zůstávají zachována (pokud nedochází ke změně jejich polohy podle bodu 3), nově však mají charakter RBC propojených regionálními biokoridory.

Změny biogeografického významu biokoridorů jsou spojeny s přesunem kompetencí příslušných orgánů ochrany přírody (nadregionální biokoridory – Ministerstvo ŽP, regionální biokoridory – Krajský úřad JMK nebo správy CHKO + NP). Z tohoto hlediska jde tedy o změny velmi závažné, a proto jsou součástí takových změn většinou i variantní řešení, podle možností ve větší či menší míře zachovávající původní návrh podle ÚTP R+NR ÚSES.

Jak vyplývá z předchozích odstavců, řada změn vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES oproti ÚTP R+NR ÚSES je v krajském generelu ÚSES řešena variantně, a to pro zjednodušení většinou pouze ve dvou variantách (i když se často nabízí celá škála možných variant řešení), přičemž jedna varianta je vždy označena jako základní a druhá varianta jako náhradní. Ve většině případů tvoří základní varianta výrazně preferované řešení (obvykle varianta s výraznějšími změnami oproti ÚTP R+NR ÚSES) s tím, že náhradní varianta (obvykle s menšími změnami oproti ÚTP R+NR ÚSES, avšak s nižším významem pro celkovou koncepci řešení ÚSES) by měla být uplatňována až v případě prokázání neprůchodnosti řešení základní doporučené varianty. V ostatních případech (v následujícím popisu konkrétních změn vždy rozlišených) jsou obě varianty řešení vcelku rovnocenné nebo téměř rovnocenné.

Je třeba také zdůraznit skutečnost, že zdaleka ne ve všech případech jde o změny zcela nové, objevující se poprvé až v krajském generelu ÚSES. Některé změny byly totiž provedeny již v podkladových podrobnějších dokumentacích ÚSES, navazujících na ÚTP R+NR ÚSES, odkud byly do krajského generelu ÚSES pouze převzaty. Jelikož se však drtivá většina těchto změn dosud nepromítla zpětně do ÚTP R+NR ÚSES (viz problémy chybějící aktualizace ÚTP), jsou v konkrétních popisech uváděny i tyto změny. Návrhy těchto změn už jsou většinou invariantní.

6.2.2.2. Popis konkrétních navržených změn

Následující text je zaměřen na konkrétní popis veškerých navržených zásadních změn řešení nadregionálního a regionálního ÚSES oproti ÚTP R+NR ÚSES, zmíněných v obecné rovině v předchozí kapitole. Ve struktuře popisu se objevuje vždy:

- číselné označení lokality popisované změny (nebo funkčně souvisejícího souboru popisovaných změn), odpovídající číselnému označení v návrhových mapách 1 : 25 000,
- rámcová specifikace území s navrženou změnou, včetně označení mapových listů Základní mapy ČR 1 : 25 000, na nichž se lokalita popisované změny nachází,

- popis výchozího stavu podle ÚTP R+NR ÚSES a většinou i konkrétních problémů a nesrovnalostí, které vyvolaly potřebu navržené změny,
- popis vlastní navržené změny s případným rozlišením variant řešení.

Přehled jednotlivých lokalit navržených změn

1) Svahy údolí řek Svitavy a Křetínky a navazující svahové a hřbetní polohy v severní části okresu Blansko (mapové listy 24-124, 24-142)

Výchozí stav - problémy:

V údolí Svitavy v širším okolí Letovic je v ÚTP R+NR ÚSES navržena soustava různě vzájemně propojených regionálních biocenter a biokoridorů. Ze způsobu vymezení regionálních biocenter 1539 Meandry Svitavy (u Skrchova) a 303 Rohles (ve svitavském okrese) a navazujících regionálních biokoridorů RK 1383 a RK 1384 není zcela jednoznačně zřejmá jejich vzájemná vazba. V případě RBC 1539 Meandry Svitavy vymezení v ÚTP R+NR ÚSES (a název biocentra) hovoří spíše pro nivní polohu biocentra, zatímco v případě RBC 303 Rohles spíše pro polohu svahovou. Biokoridory je pak možno interpretovat vcelku libovolně. Z širších vazeb jak na území blanenského okresu, tak i na území svitavského okresu však vyplývá, že by měly být na území okresu Blansko reprezentovány regionálními biocentry a biokoridory jak polohy nivní, tak i polohy svahové. Ve všech dostupných zpřesňujících dokumentacích ÚSES na území okresu Blansko v okolí Letovic je ovšem (i vzhledem k zastavenosti údolních svahů) veden regionální ÚSES výhradně v nivní poloze, ve vazbě na tok řeky Svitavy.

Navržené změny:

Pro zajištění reprezentativního návrhu regionálního ÚSES je ze západní strany Letovic, převážně stávajícími lesními celky, vedena nová mezofilní větev regionálního ÚSES propojující RBC 303 Rohles (ve svitavském okrese) s mezofilním regionálním biokoridorem RK 1413 (u Klevetova) a částečně využívající původního umístění některých skladebných částí místního ÚSES podle okresního generelu. Součástí této nové větve regionálního ÚSES jsou v blanenském okrese dva nové regionální biokoridory (jeden přesahující do svitavského okresu) a nové nezbytné regionální biocentrum, směřně umístěné na okraji lesního celku mezi Lazinovem a Meziříčkem (nad vodní nádrží Letovice). U RBC 1539 Meandry Svitavy a regionálních biokoridorů RK 1383 a RK 1384 je zachována jejich zpřesněná poloha výhradně v nivní poloze.

Návrh je invariantní.

2) Lesní celek mezi Paměticemi a Kladoruby, v severní části okresu Blansko (mapový list 24-124)

Výchozí stav - problémy:

Délka mezofilního regionálního biokoridoru RK 1393, spojujícího podle ÚTP R+NR ÚSES RBC 276 Na kopaninách (severozápadně od Vanovic) a RBC 282 Křižánek (mezi Míchovem a Zbožkem) po zpřesnění trasy v okresním generelu ÚSES a ve schválených územních plánech podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

V základní variantě je do trasy regionálního biokoridoru RK 1393 v lesním celku západně od Pamětic vloženo nové regionální biocentrum, směřně umístěné v prostoru původně navrženého lokálního biocentra (podle okresního generelu ÚSES).

Náhradní, v zásadě téměř rovnocennou variantou řešení je zkrácení průběhu regionálního biokoridoru RK 1393 přes daný lesní celek, které by podmíněně (v závislosti na detailním zpřesnění vymezení celého biokoridoru) mohlo zajistit dodržení limitující délky.

3) Lesní celek východně od Černovic, v západní části okresu Blansko (mapový list 24-141)

Výchozí stav - problémy:

Z ÚTP R+NR ÚSES není zcela zřejmá vzájemná funkční vazba regionálních biocenter 284 Hersica (jihovýchodně od Černovic) a 285 Ploník (východně od Černovic) a regionálního biokoridoru RK 1408. Podle ÚTP R+NR ÚSES je vymezené RBC 285 Ploník umístěno v okrajové části širokého rámce RK 1408. Na základě umístění RBC 285 Ploník v prostoru stejnojmenné přírodní rezervace chránící mokřadní společenstva lze předpokládat, že toto biocentrum bylo v ÚTP R+NR ÚSES zamýšleno jako unikátní regionální biocentrum. V okresním generelu ÚSES je RBC 285 Ploník napojeno regionálním biokoridorem pouze na RBC 284 Hersica, takže tvoří konec „slepé“ větve regionálního ÚSES.

Navržené změny:

Základní navržená varianta předpokládá vyjmutí RBC 285 Ploník pro jeho nereprezentativní charakter z regionální úrovně ÚSES (a přeřazení do úrovně místní). Regionální biokoridor RK 1408 by pak tímto biocentrem vůbec neprocházel a spojoval by RBC 284 Hersica přímo s RBC 283 Strážný (u Kunštátu).

Náhradní, v zásadě rovnocennou variantou řešení je naopak plnohodnotné zapojení RBC 285 Ploník do mezofilní větve regionálního ÚSES s tím, že by biocentrum zahrnovalo v dostatečné rozloze i mezofilní stanoviště a bylo by propojeno regionálními biokoridory jak s RBC 284 Hersica, tak i s RBC 283 Strážný.

Kartograficky nevyjádřenou, avšak také možnou variantou je ponechání RBC 285 Ploník jako unikátního regionálního biocentra bez propojení regionálními biokoridory s ostatními regionálními biocentry.

4) Údolí řeky Svitavy mezi Zboňkem a Sasinou, v severní části okresu Blansko (mapový list 24-142)

Výchozí stav - problémy:

Regionální biokoridor RK 1413 původně podle ÚTP R+NR ÚSES spojuje dvě charakterem zcela odlišná regionální biocentra – RBC 283 Strážný situované převážně na mezofilních svahových stanovištích u Kunštátu a RBC 1538 Zboněk umístěné v údolní nivě Svitavy jižně od Letovic – v této podobě tedy nemůže reprezentovat žádnou regionálně významnou migrační trasu.

Navržené změny:

Převzato je řešení z okresního generelu ÚSES, podle kterého regionální biokoridor RK 1413 obchází z jižní strany (napříč přes údolí Svitavy) RBC 1538 Zboněk a je zaústěn až do RBC 282 Křížánek v levobřežní (východní) části údolí Svitavy. Tím je zajištěno jak propojení typově příbuzných regionálních biocenter (RBC 283 Strážný a RBC 282 Křížánek), tak i zajištění vzájemné návaznosti reprezentativních mezofilních větví regionálního ÚSES.

Návrh je invariantní.

5) Zalesněná vyvýšenina u Mladkova, západně od Boskovic (mapový list 24-142)

Výchozí stav - problémy:

Délka mezofilního regionálního biokoridoru RK 1417, spojujícího ve svazích údolí Svitavy a napříč Boskovickou brázdou RBC 281 Lebeďák (jihozápadně od Boskovic) a RBC 282 Křížánek (mezi Míchovem a Zboňkem) po zpřesnění trasy v okresním generelu ÚSES a ve schválených územních plánech podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Do trasy regionálního biokoridoru RK 1393 je vloženo nové regionální biocentrum, s doporučeným umístěním v izolovaném lesním celku západně od Boskovic, v prostoru původně navrženého rozsáhlého lokálního biocentra (podle okresního generelu ÚSES).

Návrh je invariantní.

6) Údolí řeky Svitavy u Lhoty Rapotiny, jihozápadně od Boskovic (mapový list 24-142)

Výchozí stav - problémy:

Do regionálního biocentra 281 Lebeďák, situovaného jihozápadně od Boskovic, jsou podle ÚTP R+NR ÚSES zaústěny celkem čtyři regionální biokoridory – RK 1414 (vedený dnem údolí řeky Svitavy ve vazbě na vodní tok), RK 1415 (také vedený převážně dnem údolí řeky Svitavy ve vazbě na vodní tok, v rámci vymezení však zčásti zahrnující i pravobřežní svahy údolí), RK 1417 (vedený svahy údolí Svitavy a napříč Boskovickou brázdou) a RK 1422 (vedený rámcově údolím říčky Bělé a navazujícím lesním komplexem). Z toho vyplývá, že by RBC 281 Lebeďák mělo být reprezentativní jak pro mezofilní svahové polohy, tak i pro hydrofilní nivní polohy. Podle rámcového vymezení v ÚTP R+NR ÚSES ovšem tato podmínka rozhodně splněna není – biocentrum je příliš malé a do nivních poloh zasahuje jen zcela okrajově.

Navržené změny:

Regionální biocentrum 281 Lebeďák je oproti ÚTP R+NR ÚSES výrazně rozšířeno západním směrem, takže nově zahrnuje v dostatečné míře jak nivní polohy ve dně údolí řeky Svitavy, tak i svahové polohy, včetně nejcennějších partií pravobřežní (západní) části údolí.

Návrh je invariantní – každá jiná poloha nivní části biocentra by totiž znamenala podstatné překročení maximální přípustné délky jednoho z navazujících regionálních biokoridorů vedených ve vazbě na tok řeky Svitavy (RK 1414 nebo RK 1415).

7) Údolí řeky Svitavy a ze západní strany navazující členité území u Jabloňan, Krhova a Obory, v centrální části okresu Blansko (mapový list 24-142)

Výchozí stav - problémy:

Na regionální biocentrum 280 Chlum, situované jižně od Krhova, navazuje podle ÚTP R+NR ÚSES jediný regionální biokoridor (RK 1418), takže biocentrum tvoří konec „slepé“ větve regionálního ÚSES. Navíc není z ÚTP R+NR ÚSES zcela zřejmá funkční vazba rámcově vymezeného mezofilního regionálního biokoridoru RK 1418 na rámcově vymezený regionální biokoridor RK 1415 vedený převážně dnem údolí řeky Svitavy ve vazbě na vodní tok, zčásti však zahrnující i pravobřežní svahy údolí.

Navržené změny:

Regionální biokoridor RK 1418 je nově prodloužen zalesněnými pravobřežními svahy údolí Svitavy namísto „svahové“ části regionálního biokoridoru RK 1415 až do nově rozšířeného RBC 281 Lebeďák (viz předchozí bod 6). Na tuto prodlouženou část RK 1418 navazuje nově navržený regionální biokoridor, procházející svahovými polohami kolem Jabloňan a Krhova, převážně ve stopě původně okresním generelem ÚSES navržené větve místního ÚSES, a zaústěný ze severní strany do RBC 280 Chlum. Toto biocentrum se tak nově stává součástí plnohodnotné, nezaslepené mezofilní větve regionálního ÚSES.

Návrh je invariantní.

8) Lesní celky u Velenova, východně od Boskovic (mapový list 24-231)

Výchozí stav - problémy:

Délka mezofilního regionálního biokoridoru RK 1443, spojujícího podle ÚTP R+NR ÚSES RBC 265 Holíkov (jihovýchodně od Boskovic) a RBC 264 Skály a louka (v prostějovském okrese), po zpřesnění trasy v okresním generelu ÚSES a ve schválených územních plánech podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Do trasy regionálního biokoridoru RK 1443 je vloženo nové regionální biocentrum, směřně umístěné na okraj lesního komplexu severovýchodně od Velenova. Návrh tohoto biocentra je invariantní.

Jako v zásadě rovnocenná varianta původního trasování části RK 1443 (podle ÚTP R+NR ÚSES v rámcovém vymezení ze severní strany Velenova) je v návaznosti na nově navržené regionální biocentrum navržena trasa z jižní strany Velenova, vycházející z okresního generelu ÚSES a z platného územního plánu obce.

9) Rozsáhlé, převážně zalesněné území od Sloupu po Benešov, ve východní až severovýchodní části okresu Blansko, s přesahem na území okresu Prostějov (mapový list 24-142)

Výchozí stav - problémy:

Na unikátní NRBC 2012 Suchý a Pustý žleb, situované v severní části CHKO Moravský kras, navazuje podle ÚTP R+NR ÚSES jediný nadregionální biokoridor (K 130), takže biocentrum tvoří konec „slepé“ větve nadregionálního ÚSES.

Navržené změny:

Původní soustava skladebných částí regionálního ÚSES, tvořená podle ÚTP R+NR ÚSES v návaznosti na NRBC 2012 Suchý a Pustý žleb postupně regionálním biokoridorem RK 1442, RBC 1887 Skelná huť (na území okresu Prostějov), regionálním biokoridorem RK 1441 (převážně na území okresu Prostějov), RBC 264 Skály a louka (na území okresu Prostějov), regionálním biokoridorem RK 1441 (převážně na území okresu Prostějov) a RBC 263 Pavlovský dvůr (vloženým severovýchodně od Benešova do mezofilní bučinné osy NRBK K 92), je v základní variantě nově nahrazena nadregionálním biokoridorem s jednou osou (která by měla reprezentovat cílové mezofilní bučinné ekosystémy), navazujícím v RBC 263 Pavlovský dvůr na nadregionální biokoridor K 92. Osa NRBK zachovává s výjimkou nejnižší části původní trasu rámcově vymezených regionálních biokoridorů RK 1442, RK 1441 a RK 1440. Regionální biocentra 1887 Skelná huť, 264 Skály a louka a 263 Pavlovský dvůr jsou nově vložena do osy navrženého NRBK. S ohledem na potřebu dodržení limitující délky jednotlivých úseků osy NRBK je v jižní části do osy NRBK navíc vloženo jedno nově navržené regionální biocentrum, směrně lokalizované do údolí Punkvy severovýchodně od Sloupu (namísto okresním generelem původně navrženého lokálního biocentra). V jižní části je trasování osy NRBK navrženo variantně, přičemž základní doporučenou variantu tvoří delší západní trasa, vycházející z okresního generelu ÚSES a platných územních plánů, a náhradní (téměř rovnocennou) variantu kratší východní trasa, vycházející z plánu ÚSES pro CHKO Moravský kras.

Náhradní, avšak nepříliš vhodnou variantou za nový nadregionální biokoridor je mezofilní větev ÚSES regionálního významu – tedy v podstatě návrat k původnímu řešení podle ÚTP R+NR ÚSES, ovšem s nutným zachováním nově navrženého RBC v údolí Punkvy.

10) Údolí horního toku Velké Hané u Nových Sadů, v severní části okresu Vyškov, na okraji vojenského újezdu Březina a na pomezí s okresem Prostějov (mapový list 24-234)

Výchozí stav - problémy:

Na regionální biocentrum 258 Údolí Velké Hané, vložené do mezofilní bučinné osy NRBK K 131 v převážně zalesněném údolí Velké Hané pod Novými Sady, navazuje ze severní strany regionální biokoridor RK 1445, vedený zpočátku údolím Velké Hané a jejího pravostranného přítoku a dále přes rozvodní partie propojující plochá údolí různých drobných vodních toků. Vzhledem k charakteru zmíněných vodních toků, četným změnám typů stanovišť v průběhu biokoridoru RK 1445 a v navazujících skladebných částech regionálního ÚSES v prostějovském okrese je otázkou, zda jde opravdu o propojení regionálního významu.

Navržené změny:

V základní variantě je navrženo zrušení regionálního biokoridoru RK 1445, s předpokladem nahrazení větvi místního ÚSES.

Náhradní, avšak nepříliš vhodnou variantou je ponechání regionálního biokoridoru RK 1445 ve dně údolí zdrojnic Velké Hané. Celkové řešení je ovšem závislé především na přístupu v sousedním okrese Prostějov (v Olomouckém kraji).

11) Severní část CHKO Moravský kras mezi Ostrovem u Macochy a Holštejnem a lesní komplex severně od Holštejna, ve východní části okresu Blansko (mapový list 24-233)

Výchozí stav - problémy:

V daném prostoru nejsou v ÚTP R+NR ÚSES navrženy žádné skladebné části nadregionálního či regionálního ÚSES. Plán ÚSES pro CHKO Moravský kras (a následně i generel ÚSES pro území

okresu Blansko) navrhuje v území mezi Ostrovem a Holštejnem „slepou“ větev regionálního ÚSES sestávající ze dvou krátkých regionálních biokoridorů a dvou regionálních biocenter (na krasové plošině a v údolí Bílé vody u Holštejna).

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES přebírá celou větev regionálního ÚSES z plánu ÚSES pro CHKO Moravský kras s tím, že nově navrhuje její pokračování regionálním biokoridorem vedeným ve směrné trase přes lesní celek severně Holštejna a napojeným na nově navržený nadregionální biokoridor (případně větev regionálního ÚSES) v novém regionálním biocentru v údolí Punkvy (viz bod 9).

Návrh je invariantní.

12) Dno údolí řeky Svitavy mezi Blanskem a Ráječkem (mapový list 24-144)

Výchozí stav - problémy:

Délka nivního regionálního biokoridoru RK 1416, spojujícího podle ÚTP R+NR ÚSES ve vazbě na tok řeky Svitavy RBC 279 Pod Hamrem (mezi Doubravicí a Rájcem) a RBC 363 Jelení skok (mezi Blanskem a Adamovem) po zpřesnění vymezení obou regionálních biocenter v okresním generelu ÚSES a ve schválených územních plánech podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Do trasy regionálního biokoridoru RK 1416 je vloženo nové regionální biocentrum, s doporučeným umístěním v nivě řeky Svitavy z východní strany Dolní Lhoty.

Návrh tohoto nezbytného biocentra je invariantní.

13) Poměrně rozsáhlé, z větší části lesnaté území v okolí Černé Hory, Hlubokých Dvorů a Milonic, v centrální až jihozápadní části okresu Blansko (mapový list 24-144)

Výchozí stav - problémy:

V ÚTP R+NR ÚSES jde o území s hustou sítí mezofilních skladebných částí regionálního ÚSES. Její součástí jsou zde regionální biocentra 235 Hořický hřbet (východně od Milonic), 290 Hluboké Dvory (severozápadně od Hlubokých Dvorů) a 1537 Lhotky (mezi Černou Horou a Malou Lhotou) a regionální biokoridory RK 1411, RK 1412, RK 1419, RK 1420 a RK 1421, různě napojené jak na zmíněná regionální biocentra, tak i na sebe navzájem. Délka některých biokoridorů (RK 1412, RK 1419 a RK 1421) přitom po zpřesnění tras v okresním generelu ÚSES a ve schválených územních plánech podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Základem navržených změn jsou přesuny dvou regionálních biocenter do nových poloh - RBC 290 Hluboké Dvory cca o 2,5 km jihovýchodním směrem do údolí potoků Lubě a Malolhotského (v místě původního styku regionálních biokoridorů RK 1412 a RK 1421) a RBC 1537 Lhotky cca o 2 km severovýchodním směrem na zalesněný vrch Bukovice (jihovýchodně od Černé Hory). Regionální biokoridor RK 1411 je nově prodloužen do přesunutého RBC 290 Hluboké Dvory, aniž by byla překročena jeho maximální přípustná délka. Regionální biokoridor RK 1412 nově propojuje RBC 290 Hluboké Dvory s přesunutým RBC 1537 Lhotky (namísto RBC 235 Hořický hřbet). Regionální biokoridor RK 1419 je vlivem změny polohy RBC 1537 Lhotky podstatně zkrácen, takže je jeho délka již vyhovující. Regionální biokoridor RK 1420 nově přímo propojuje RBC 1537 Lhotky s RBC 235 Hořický hřbet. Regionální biokoridor RK 1421 je vlivem změny polohy RBC 290 Hluboké Dvory podstatně zkrácen, takže je jeho délka již vyhovující.

Komplex navržených změn je invariantní.

14) Dno údolí řeky Svratky od přítokové části Brněnské přehrady u Veverské Bítýšky po severozápadní okraj okresu Brno-venkov u Štěpánovic a dále na území okresu Žďár nad Sázavou (v kraji Vysočina) a v krátkém úseku ještě na západním okraji okresu Blansko (mapové listy 24-143, 24-321 a 24-323)

Výchozí stav - problémy:

Údolím Svratky je ve zmíněném úseku v ÚTP R+NR ÚSES veden nadregionální biokoridor K 128 s jednou až dvěma osami reprezentujícími mezofilní cílové ekosystémy údolních svahů. Významné hydrofilní ekosystémy údolního dna však nejsou reprezentovány ani žádnou osou NRBK ani skladebnými částmi regionálního ÚSES (pouze se nacházejí v ochranné zóně NRBK K 128).

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES na základě řešení generelů ÚSES pro území okresů Brno-venkov a Žďár nad Sázavou a některých územních plánů umísťuje do nivy řeky Svratky v jednoznačné vazbě na vodní tok novou hydrofilní větev regionálního ÚSES, navazující u Veverské Bítýšky na NRBC 30 Podkomorské lesy a sestávající z jednotlivých regionálních biokoridorů a nezbytných nových regionálních biocenter (o potřebné minimální výměře měkkého luhu 10 ha), na území Brno-venkov celkem dvou, směrně umístěných v nivě Svratky u Březiny a u Štěpánovic. Součástí této větve regionálního ÚSES je i RBC 240 Výří skály, původně pouze vložené ve svazích údolí do obou os NRBK K 128 a nově rozšířené o přilehlé části údolního dna s tokem řeky. Návrh je invariantní.

15) Lesní celek v členitém území západně od Štěpánovic, v severozápadní části okresu Brno-venkov, na pomezí s okresem Žďár nad Sázavou (mapový list 24-143)

Výchozí stav - problémy:

V genelech ÚSES pro území okresů Žďár nad Sázavou a následně i Brno-venkov je výrazně změněna poloha regionálního biokoridoru RK 1399, původně podle ÚTP R+NR ÚSES rámcově vedeného dnem údolí řeky Loučky a na území Jihomoravského kraje vůbec nezasahujícího. V nové, k severu odsunutě poloze, se však regionální biokoridor RK 1399 dostává okrajově na území okresu Brno-venkov (západně od Štěpánovic), kde se napojuje na mezofilní bučinnou osu NRBK K 128.

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES respektuje výše popsané řešení generelů ÚSES pro území okresů Žďár nad Sázavou a Brno-venkov a oproti ÚTP R+NR ÚSES nově umísťuje do lesního celku západně od Štěpánovic ve směrné trase regionálního biokoridoru RK 1399, navazující na mezofilní bučinnou osu NRBK K 128. Návrh je invariantní.

16) Údolí řeky Bobrůvky (Loučky) a navazující členité území u Předklášteří, v severozápadní části okresu Brno-venkov, na pomezí s okresem Žďár nad Sázavou (mapový list 24-321)

Výchozí stav - problémy:

Územím je podle ÚTP R+NR ÚSES mimo jiné veden regionální biokoridor RK 1463 spojující přes údolí Svratky a dále údolím Bobrůvky RBC 242 Květnice (u Tišnova) a RBC 1564 Loučky (již pravděpodobně celé na území okresu Žďár nad Sázavou). Z rámcového vymezení obou biocenter v ÚTP R+NR ÚSES vyplývá jejich převažující mezofilní charakter. Naproti tomu rámcové vymezení regionálního biokoridoru RK 1463 odpovídá spíše jeho hydrofilnímu charakteru. V této podobě tedy biokoridor nemůže reprezentovat žádnou regionálně významnou migrační trasu.

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES přebírá řešení vyplývající z generelů ÚSES pro území okresů Žďár nad Sázavou a Brno-venkov (a z územních plánů dotčených obcí) a oproti ÚTP R+NR ÚSES

přesunuje regionální biokoridor RK 1463 do svahových poloh z jihozápadní strany Předklášteří, kde nově propojuje obě osy NRBK K 128 a jejich prostřednictvím i regionální biocentra 242 Květnice a 1564 Loučky.
Návrh je invariantní.

17) Prostor mezi Českou, Lelekovicemi a Kuřimí, severně od Brna (mapový list 24-322)

Výchozí stav - problémy:

Územím podle ÚTP R+NR ÚSES prochází mezofilní hájová osa NRBK K 129, která zde kříží významné dopravní trasy.

Navržené změny:

V základní variantě je navrženo posunutí osy NRBK K 129 severním směrem tak, aby se vyhnula dopravně v území nejvíce zatíženému prostoru severně od České. Osa NRBK by se tak sice vyhnula regionálnímu biocentru 232 Březina, limitující délka příslušného úseku osy NRBK by však zůstala nepřekročena.

V náhradní, z hlediska střetů s ostatními zájmy v území méně vhodné variantě zůstává zachováno dosavadní řešení, včetně vloženého RBC 232 Březina.

18) Lesní celek na okraji střední části CHKO Moravský kras mezi Olomučany, Lažánky a Rudicemi, v jihovýchodní části okresu Blansko (mapový list 24-411)

Výchozí stav - problémy:

Daným prostorem podle ÚTP R+NR ÚSES prochází mezofilní bučinná osa krátkého NRBK K 130, spojujícího reprezentativní NRBC 31 Josefovské údolí a unikátní NRBC 2012 Suchý a Pustý žleb. Plán ÚSES pro CHKO Moravský kras (a následně i generel ÚSES pro území okresu Blansko) navrhuje vložit do osy NRBK nové regionální biocentrum.

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES respektuje návrh nového regionálního biocentra podle plánu ÚSES pro CHKO Moravský kras, umístěného v doporučené poloze v lesním celku severovýchodně od Olomučan.

Návrh je invariantní.

19) Střední část CHKO Moravský kras mezi Rudicemi, Jedovnicemi a Vilémovicemi, v jihovýchodní části okresu Blansko (mapový list 24-411)

Výchozí stav - problémy:

Daný prostor podle ÚTP R+NR ÚSES přísluší do ochranných zón NRBK K 130 a K 131. Plán ÚSES pro CHKO Moravský kras (a následně i generel ÚSES pro území okresu Blansko) navrhuje novou větev regionálního ÚSES propojující přes krasovou plošinu se závrtý reprezentativní NRBC 31 Josefovské údolí a unikátní NRBC 2012 Suchý a Pustý žleb a sestávající ze dvou krátkých regionálních biokoridorů a jednoho regionálního biocentra na krasové plošině.

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES přebírá celou větev regionálního ÚSES z plánu ÚSES pro CHKO Moravský kras.

Návrh je invariantní.

20) Rozsáhlé území v okrajové části Dražanské vrchoviny od okraje vojenského újezdu Březina severně od Vyškova po Nemojany v západní části okresu Vyškov (mapové listy 24-412 a 24-414)

Výchozí stav - problémy:

Územím podle ÚTP R+NR ÚSES procházejí dvě osy (mezofilní hájová a teplomilná doubravní) nadregionálního biokoridoru K 132, s jednotlivými vloženými regionálními biocentry. Zatímco

podmínky pro vedení mezofilní hájové osy NRBK jsou v území téměř ideální, souvislé vedení teplomilné doubravní osy NRBK komplikuje jednak nespojitost výslunných stanovišť, jednak poměrně vysoká koncentrace sídel v okrajové části Dražanské vrchoviny.

Navržené změny:

V krajském generelu ÚSES je i s ohledem na řešení některých územních plánů (např. územní plán Vyškova) podstatně změněno trasování některých dílčích úseků teplomilné doubravní osy NRBK K 132 (v údolí Velké Hané u Hamiltonů, v údolí Malé Hané u Opatovic, v lese u Drnovic a ve svazích u Lulče a Nemojan). Většina nově trasovaných úseků teplomilné doubravní osy NRBK K 132 je zaústěna do mezofilní hájové osy NRBK K 132. Území mezi údolími Velké a Malé Hané a severozápadně od Drnovic tak nově zůstávají bez teplomilné doubravní osy NRBK K 132. Návrh je invariantní.

21) Okrajové partie lesního komplexu u Pístovic, v západní části okresu Vyškov (mapové listy 24-412 a 24-414)

Výchozí stav - problémy:

Délka mezofilního regionálního biokoridoru RK 1498, spojujícího podle ÚTP R+NR ÚSES RBC 202 Klučenice (vložené mezi Pístovicemi, Drnovicemi a Lučtem v osách NRBK K 132) a RBC 205 Černov (vložené jižně od Ruprechtova v ose NRBK K 131) po zpřesnění trasování biokoridoru a vymezení obou regionálních biocenter v generelu místního ÚSES podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Do trasy regionálního biokoridoru RK 1498 je vloženo nové regionální biocentrum, směřně umístěné na okraj lesního komplexu nad Pístovicemi. V návaznosti na toto nové biocentrum je podstatně změněna trasa původní jihovýchodní části regionálního biokoridoru RK 1498. Regionální biokoridor se v doporučené nové trase (převzaté z generelu místního ÚSES) vyhýbá zemědělské půdě a je směřován okrajovou částí lesního celku k mezofilní hájové ose NRBK K 132, do níž je zaústěn mezi Ježkovicemi a Drnovicemi, severovýchodně od RBC 202 Klučenice.

Návrh je invariantní.

22) Lesní celek mezi Hvězdlicemi a Orlovicemi, ve východní části okresu Vyškov (mapový list 24-423)

Výchozí stav - problémy:

Lesním celkem prochází podle ÚTP R+NR ÚSES nadregionální biokoridor K 134 s mezofilní hájovou osou, do které jsou zde vložena regionální biocentra 196 Pavlovice (u Pavlovic) a 197 Oupaly (jihovýchodně od Orlovic). Na RBC 197 Oupaly dále navazují dva regionální biokoridory (RK 1508 a RK 1509), přičemž biokoridor RK 1508 tvoří společně s navazujícím RBC 198 Zdravá voda (již pravděpodobně celým na území okresu Kroměříž) „slepou“ větev regionálního ÚSES.

Navržené změny:

V základní variantě je změněno trasování části osy NRBK K 134 tak, že osa NRBK nově směřuje od RBC 197 Oupaly k RBC 198 Zdravá voda, které se tak stává součástí nadregionálního ÚSES. Regionální biokoridor RK 1508 je v tomto případě nadbytečný a je zrušen.

V náhradní, avšak v zásadě rovnocenné variantě je změněno trasování osy NRBK K 134 již od RBC 196 Pavlovice. Osa NRBK je vedena severnější trasou, vyhýbá se RBC 197 Oupaly a směřuje přímo do RBC 198 Zdravá voda. Regionální biokoridor RK 1508 je v této variantě zachován a RBC 197 Oupaly zůstává pouze součástí mezofilní větve regionálního ÚSES.

V obou variantách je navíc s ohledem na podrobnější dokumentace ÚSES změněno trasování osy NRBK K 132 v západní části lesního celku (severně od Pavlovic).

23) Prostor Vyškovské brány mezi Vyškovem a Rousínovem (mapový list 24-414)

Výchozí stav - problémy:

V daném území překonává nadregionální biokoridor K 134 těleso dálnice D 1, přičemž osa NRBK K 134 reprezentující cílové mezofilní hájové ekosystémy protíná podle ÚTP R+NR ÚSES bariéru obtížně překonatelného tělesa dálnice D 1 v málo vhodném místě v údolí Rostěnického a Bohdalického potoka poblíž dálničního sjezdu jižně od Vyškova, kde je těleso dálnice vedeno v neprostupném náspu.

Navržené změny:

V základní variantě je podstatně změněno trasování části osy NRBK K 134 tak, že osa NRBK nově probíhá od Rostěnic podél tělesa dálnice D 1 k jihozápadu k Podbřežicím, kde těleso dálnice překonává pod dálničním mostem. Dále pak směřuje v zásadě nejkratší cestou mezi Tučapy a Komořany k lesnímu komplexu Dražanské vrchoviny, v jehož okrajové části se napojuje na teplomilnou doubravní osu NRBK K 132. Trasa využívá v celém průběhu původních tras lokálních biokoridorů. Vzhledem k výraznému prodloužení trasy je do osy NRBK K 134 nutno vložit oproti ÚTP R+NR ÚSES další regionální biocentrum. Toto nové biocentrum je směřně umístěno ve svazích u Podbřežic (v místě původního lokálního biocentra).

V náhradní, poněkud méně vhodné variantě je trasování osy NRBK K 134 oproti ÚTP R+NR ÚSES změněno podstatně méně výrazně než ve variantě základní. Těleso dálnice D 1 je v náhradní variantě osou NRBK K 134 překonáno v zářezu severně od Rostěnic, odkud pak osa NRBK K 134 směřuje k severovýchodnímu okraji Lulče, kde se napojuje na teplomilnou doubravní osu NRBK K 132. Výhodou této varianty je skutečnost, že nevyžaduje ve srovnání s ÚTP R+NR ÚSES žádné další vložené regionální biocentrum.

24) Rozsáhlé, převážně zemědělsky využívané území Bučovicka, Rousínovska a Slavkovska v jižní až jihozápadní části okresu Vyškov (mapové listy 24-414, 24-431, 24-432 a 24-441)

Výchozí stav - problémy:

V daném prostoru nejsou v ÚTP R+NR ÚSES navrženy žádné skladebné části nadregionálního či regionálního ÚSES. Jde o neobvykle rozsáhlé území bez skladebných částí nadregionálního či regionálního ÚSES, nacházející se přitom v biogeograficky velice významném území, v kontaktní zóně tří biogeografických podprovincií – severopanonské, karpatské a hercynské.

Navržené změny:

Základem navržených změn je doporučené umístění nového regionálního biocentra do prostoru tří nevelkých lesních celků (tzv. Letonických hájků) mezi Dražovicemi, Letonicemi a Němčany. Na toto biocentrum pak navazují ve třech směrech nové skladebné části regionálního ÚSES. Východním směrem je veden regionální biokoridor propojující nové regionální biocentrum Letonické hájky s RBC 188 Milonický les (u Milonic), oproti ÚTP R+NR ÚSES podstatně rozšířeným tak, aby byla dodržena maximální přípustná délka nového regionálního biokoridoru. Severozápadním až severním směrem je z nového RBC Letonické hájky veden regionální biokoridor, který by se měl v novém regionálním biocentru u Podbřežic napojit na osu NRBK K 134 (viz základní varianta řešení v bodě 23). Pokud by osa NRBK K 134 kolem Podbřežic neprocházela (viz náhradní varianta řešení v bodě 23), mohl by na nové regionální biocentrum u Podbřežic navazovat další regionální biokoridor, který by novou mezofilní regionální větev ÚSES napojil buď na teplomilnou doubravní osu NRBK K 132 u Nemojan nebo na mezofilní hájovou osu NRBK K 134 u Rostěnic. Západním směrem je z nového RBC Letonické hájky vedena mezofilní větev regionálního ÚSES sestávající ze dvou regionálních biokoridorů a jednoho nezbytného regionálního biocentra (směřně umístěného do výslunných svahů kopce Urbana nad Slavkovem) a navazující u Křenovic na teplomilnou doubravní osu NRBK K 132. Většina úseků nově navržených regionálních biokoridorů využívá stopy původně navržených lokálních biokoridorů.

Náhradní, avšak málo vhodnou, a tudíž nedoporučovanou variantou je varianta nulová (podle ÚTP R+NR ÚSES).

Kartograficky nevyjádřenými, avšak v zásadě také možnými variantami jsou kompromisní řešení, zahrnující nové RBC Letonické hájky s návaznostmi ve dvou ze tří směrů navržených v základní variantě.

25) Lesní komplex v okrajové části Drahanské vrchoviny severně od Viničných Šumic, na pomezí okresů Brno-venkov a Vyškov (mapové listy 24-413 a 24-414)

Výchozí stav - problémy:

V území je podle ÚTP R+NR ÚSES do obou os NRBK K 132 (mezofilní hájové a teplomilné doubravní) vloženo rámcově vymezené RBC 201 Vítovické údolí. V generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov bylo vzhledem k poměrně velké vzájemné vzdálenosti obou os NRBK původní RBC 201 Vítovické údolí rozděleno na dvě samostatná regionální biocentra, z nichž každé je vloženo v jiné ose NRBK. Původní označení RBC 201 Vítovické údolí zůstalo biocentru vloženému v teplomilné doubravní ose NRBK, zatímco druhému z biocenter byl přiřazen název Bukovec.

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES přebírá výše popsané řešení podle generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov s rozložením původního RBC 201 Vítovické údolí na dvě samostatná regionální biocentra.

Návrh je invariantní.

26) Převážně zalesněný prostor mezi lomy a cementárnou u Mokré, v severovýchodní části okresu Brno-venkov (mapové listy 24-413 a 24-414)

Výchozí stav - problémy:

Délka úseku teplomilné doubravní osy NRBK K 132 mezi vloženými RBC 200 Údolí Říčky (mezi Hostěnicemi a Ochozem) a 201 Vítovické údolí (severně od Viničných Šumic) po zpřesnění trasování osy NRBK (vyvolaném zejména těžební činností v území) a vymezení obou regionálních biocenter v okresním generelu ÚSES a v územních plánech podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Do teplomilné doubravní osy a zároveň i do mezofilní hájové osy NRBK K 132 je vloženo nové regionální biocentrum, s doporučeným umístěním v ekologicky cenných partiích lesa nad cementárnou.

Návrh je invariantní.

27) Lesní celek při okraji jižní části CHKO Moravský kras, severovýchodně od Brna (mapový list 24-413)

Výchozí stav - problémy:

Daným prostorem podle ÚTP R+NR ÚSES prochází rámcově vymezený krátký regionální biokoridor RK 1503, spojující RBC 1542 Hornek (vložené v teplomilné doubravní ose NRBK K 132 v údolí Říčky) a RBC 1543 Hády (severovýchodně od Brna-Maloměřic). Plán ÚSES pro CHKO Moravský kras (a následně i generel ÚSES pro území okresu Brno-venkov) navrhuje vložit do trasy regionálního biokoridoru nové regionální biocentrum v prostoru přírodní rezervace Zadní Hády.

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES respektuje návrh nového regionálního biocentra podle plánu ÚSES pro CHKO Moravský kras.

Návrh je invariantní.

28) Lesní celky v jižní části CHKO Moravský kras, ze severní strany Ochozu u Brna a Kanic, v severovýchodní části okresu Brno-venkov (mapový list 24-413)

Výchozí stav - problémy:

Daný prostor podle ÚTP R+NR ÚSES přísluší do ochranné zóny NRBK K 135. Plán ÚSES pro CHKO Moravský kras (a následně i generel ÚSES pro území okresu Brno-venkov) navrhuje novou větev regionálního ÚSES propojující přes lesní celky na vápencích RBC 209 Čihadlo (jednoznačně vymezené u Babic nad Svitavou) s mezofilní hájovou osou NRBK K 135 (východně od Ochozu u Brna) a sestávající ze dvou krátkých regionálních biokoridorů a dvou regionálních biocenter, z nichž jedno je zároveň nově vloženo do mezofilní hájové osy NRBK K 135.

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES přebírá celou větev regionálního ÚSES z plánu ÚSES pro CHKO Moravský kras.

Návrh je invariantní.

29) Údolí řeky Svitavy u Bílovic nad Svitavou a lesní komplex směrem k Babicím nad Svitavou, v severovýchodní části okresu Brno-venkov (mapový list 24-413)

Výchozí stav - problémy:

Podle ÚTP R+NR ÚSES prochází údolím Svitavy přes Bílovice regionální biokoridor RK 1504, spojující RBC 234 Malužín (severně od Bílovic) a RBC 1543 Hády (jižně od Bílovic) a v rámcovém vymezení zahrnující jak dno, tak i svahy údolí. Zastavění údolí Svitavy v prostoru Bílovic nad Svitavou však reálný průchod mezofilní složky regionálního biokoridoru v daném rámci neumožňuje.

Navržené změny:

Z generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov a z některých územních plánů obcí je do krajského generelu ÚSES převzato řešení, ve kterém se mezofilní regionální biokoridor RK 1504 vyhýbá zástavbě Bílovic a v dílčím úseku je veden v doporučené trase mimo svitavské údolí, napříč bočním údolím potoka Časnýře u Řícmanic. V návaznosti na toto řešení je v generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov oproti ÚTP R+NR ÚSES výrazně směrem k jihu posunuta i trasa regionálního biokoridoru RK 1501, spojujícího RBC 209 Čihadlo (jednoznačně vymezené u Babic nad Svitavou) s regionálním biokoridorem RK 1504.

Návrh je invariantní.

30) Lesní celek Baba u Ivanovic a České, na pomezí města Brna a okresu Brno-venkov (mapový list 24-324)

Výchozí stav - problémy:

V území je podle ÚTP R+NR ÚSES do dvou os NRBK K 132 (mezofilní hájové a mezofilní bučinné) vloženo rámcově vymezené RBC 231 Baba. V generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov bylo původní RBC 231 Baba rozděleno na dvě samostatná regionální biocentra, z nichž jedno je vloženo do obou os NRBK a druhé pouze do mezofilní bučinné osy. Původní označení RBC 231 Baba zůstalo biocentru vloženému v obou osách NRBK, zatímco druhému z biocenter byl přiřazen název Sychrov.

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES přebírá výše popsané řešení podle generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov s rozložením původního RBC 231 Baba na dvě samostatná regionální biocentra.

Návrh je invariantní.

31) Dno údolí řeky Svratky v Pisárkách a Žabovřeskách, v západní části města Brna (mapové listy 24-324 a 24-342)

Výchozí stav - problémy:

Podle ÚTP R+NR ÚSES procházejí ve vazbě na tok řeky Svratky na území města Brna dva regionální biokoridory – RK 1473 a RK 1485. Oba tyto biokoridory jsou však značně nestandardně zaústěny do regionálního biocentra 214 Pisárky, situovaného v zalesněných svazích mezi Pisárkami a Kohoutovicemi – v žádném případě tedy nemůže jít o reprezentativní, migračně významné napojení.

Navržené změny:

V krajském generelu ÚSES je na rozdíl od ÚTP R+NR ÚSES (a částečně v souladu s generelem zeleně města Brna) důsledně vedena hydrofilní větev regionálního ÚSES ve vazbě na tok řeky Svratky, takže RBC 214 Pisárky mizí. Jako náhrada za RBC 214 Pisárky je umístěno nové regionální biocentrum v doporučené poloze v prostoru Žabovřeské kotliny (u Jundrova), ve vymezení převzatém z generelu zeleně města Brna. Vzhledem ke stupni urbanizace území přitom není u regionálního biokoridoru RK 1485 dodržena maximální přípustná délka 8 km. Návrh je invariantní.

32) Komplex kohoutovických, jundrovských a pisáreckých lesů v západní části města Brna (mapové listy 24-324 a 24-342)

Výchozí stav - problémy:

Podle ÚTP R+NR ÚSES prochází lesy ze západní strany Kohoutovic regionální biokoridor RK 1472, propojující RBC 215 Bosonožský hájek (u Veselky) a RBC 230 Holedná. Na tento regionální biokoridor navazuje regionální biokoridor RK 1484, procházející mezi Kohoutovicemi a Bosonohami a zaústěný do RBC 214 Pisárky (mezi Pisárkami a Kohoutovicemi), na které pak už navazují jen regionální biokoridory RK 1473 a RK 1485, vedené celkově ve vazbě na tok řeky Svratky (viz bod 31). Regionální biokoridor RK 1484 a regionální biocentrum 214 Pisárky tedy spolu vlastně vytvářejí „slepou“ mezofilní větev regionálního ÚSES.

Navržené změny:

V základní variantě je navrženo zrušení regionálního biokoridoru RK 1484 a regionálního biocentra 214 Pisárky.

V náhradní, avšak nedoporučované variantě je naopak původně „slepá“ mezofilní větev regionálního ÚSES doplněna o regionální biokoridor propojující převážně přes les RBC 214 Pisárky a RBC 230 Holedná. Při tomto řešení však jde v podstatě jenom o duplicitu řešení reprezentovaného regionálním biokoridorem RK 1472, navíc s nutností projít v krátkém úseku prakticky zcela propojenou zástavbou Pisárek a kohoutovického sídliště.

33) Lesní celky od Žebětína, v západní části města Brna, po Hlínu, v jihozápadní části okresu Brno-venkov (mapové listy 24-323 a 24-341)

Výchozí stav - problémy:

V návaznosti na NRBC 30 Podkomorské lesy je v ÚTP R+NR ÚSES veden jižním směrem nadregionální biokoridor K 139, zpočátku se dvěma osami (mezofilní bučinnou a mezofilní hájovou, která se u Radostic mění v teplomilnou doubravní), jejichž trasy se navzájem kříží uvnitř rámcově velmi rozsáhlého RBC 352 Bučín.

Navržené změny:

Do krajského generelu ÚSES je převzato řešení z generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov a z některých územních plánů obcí. RBC 352 Bučín je výrazně zmenšeno a doporučeně lokalizováno na okraj lesního komplexu u Tetčic. Výrazně upraven je průběh mezofilní bučinné osy NRBK K 139, která v návaznosti na zmenšené RBC 352 Bučín prochází výrazně stinnými pravobřežními svahy údolí říčky Bobravy a dále přes RBC 216 Líchy (původně vložené pouze do mezofilní hájové osy NRBK K 139) k severu. U Žebětína se pak mezofilní bučinná osa NRBK K 132 opět dostává do své původní trasy. Poloha mezofilní hájové (a navazující teplomilné

doubravní) osy NRBK K 139 podle ÚTP R+NR ÚSES zůstává v podstatě zachována, osa však po zmenšení RBC 352 Bučín již tímto biocentrem neprochází. Náhradou za RBC 352 Bučín jsou do této osy NRBK K 139 s ohledem na limitující délkový parametr vložena dvě nová regionální biocentra – jedno v doporučené poloze ve výslunných svazích údolí Bobravy u Omic (v mezofilní hájové části, uvnitř území původně rámcově zahrnutého do RBC 352 Bučín), druhé v doporučené poloze v lese mezi Hlínou a Pršticemi (již v teplomilné doubravní části). Návrh uvedeného komplexu změn je invariantní.

34) Údolí říčky Chvojnice u Újezda u Rosic, na západním okraji okresu Brno-venkov, na pomezí s okresem Třebíč (mapový list 24-314)

Výchozí stav - problémy:

V generelu ÚSES pro území okresu Třebíč je řešeno variantní trasování regionálního biokoridoru RK 1459, podle ÚTP R+NR ÚSES propojujícího RBC 249 Náměšťská obora (u Náměště nad Oslavou) a RBC 250 Jindřichovská obora (u Krokočina). Přestože trasa biokoridoru RK 1459 podle ÚTP R+NR ÚSES území Jihomoravského kraje míjí v poměrně velké vzdálenosti, v jedné z variant řešení generelu ÚSES pro území okresu Třebíč se regionální biokoridor RK 1459 dostává údolím Chvojnice krátce na území okresu Brno-venkov. Tato varianta je převzata i do řešení generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov.

Navržené změny:

V krajském generelu ÚSES je jako základní varianta uplatňováno vedení regionálního biokoridoru RK 1459 mimo území Jihomoravského kraje. Vedení regionálního biokoridoru RK 1459 údolím Chvojnice je méně vhodnou náhradní variantou. Celkové řešení je ovšem závislé především na přístupu v sousedním okrese Třebíč (v kraji Vysočina).

35) Údolí řek Oslavy a Jihlavy a navazující svahy u Oslavan a Letkovic, v jihozápadní části okresu Brno-venkov (mapové listy 24-332, 24-341 a 24-343)

Výchozí stav - problémy:

Podle ÚTP R+NR ÚSES prochází údolím Oslavy přes Oslavany a krátce i údolím Jihlavy v Ivančicích regionální biokoridor RK 1480, spojující RBC 229 Kocoury (západně od Oslavan) a RBC 218 Réna (vložené jihovýchodně od Ivančic do os NRBK K 139 a K 140) a v rámcovém vymezení zahrnující jak dno, tak i svahy údolí. Zastavení údolí Oslavy a Jihlavy v prostoru Oslavan a Ivančic však reálný průchod mezofilní složky regionálního biokoridoru v daném rámci neumožňuje.

Navržené změny:

Z generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov a z některých územních plánů obcí je do krajského generelu ÚSES převzata řešení, ve kterém mezofilní regionální biokoridor RK 1480 v návaznosti na RBC 229 Kocoury opouští údolí Oslavy, vyhýbá se zástavbě Oslavan a jižně od Oslavan a západně od Letkovic přechází do části údolí Jihlavy nad soutokem s Oslavou, kde se nově napojuje na teplomilnou doubravní osu NRBK K 140. Návrh je invariantní.

36) Údolí říčky Bobravy a navazující členité území u Hajan a Želešic, jihozápadně od Brna (mapové listy 24-342 a 24-344)

Výchozí stav - problémy:

Podle ÚTP R+NR ÚSES prochází údolím Bobravy přes Želešice regionální biokoridor RK 1489, spojující RBC 212 Želešický hájek (jihovýchodně od Želešic) a RBC 213 Střelický les (jihovýchodně od Střelic) a v rámcovém vymezení až směrném propojení zahrnující částečně celé údolí a částečně (přes Želešice) jeho neurčitou část. Zastavení údolí Bobravy v prostoru Želešic však reálný průchod regionálního biokoridoru v daném rámci a naznačeném směru neumožňuje.

Navržené změny:

Z generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov a z územního plánu obce Želešice je do krajského generelu ÚSES převzato řešení, ve kterém mezofilní regionální biokoridor RK 1489 v návaznosti na RBC 212 Želešický hájek jižně od Želešic opouští vlastní údolí Bobravy, vyhýbá se zástavbě Želešic a prochází v částečně doporučené a částečně směrné trase údolím Hajanského potoka a navazujícím územím mezi Želešicemi a Hajany a severozápadně od Želešic se v údolí Bobravy vrací do původní trasy dle ÚTP R+NR ÚSES. Návrh je invariantní.

37) Zemědělská krajina mezi Holubicemi a Zbýšovem, v jihozápadní části okresu Vyškov, na pomezí s okresem Brno-venkov (mapový list 24-431)

Výchozí stav - problémy:

Délka úseku teplomilné doubravní osy NRBK K 132 mezi vloženými RBC 194 Santon (u Tvarožné a Velatic) a 193 Pracký kopec (mezi Prací a Újezdem u Brna) po zpřesnění trasování osy NRBK a vymezení obou regionálních biocenter v genelech ÚSES a v územních plánech podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Do polohově upravené teplomilné doubravní osy NRBK K 132 je vloženo nové regionální biocentrum, s doporučeným umístěním ve svazích nad železničními tratěmi severozápadně od Křenovic. Návrh je invariantní.

38) Zemědělská krajina mezi Hvězdlicemi a údolím Litavy u Nevojic, v jihovýchodní části okresu Vyškov (mapový list 24-441)

Výchozí stav - problémy:

Podle ÚTP R+NR ÚSES prochází předmětnou zemědělskou krajinou regionální biokoridor RK 1489, spojující RBC 188 Milonický les (jihozápadně od Milonic) a RBC 1963 Býnov (na okraji lesního komplexu u Hvězdlic). Téměř v celém průběhu je v ÚTP R+NR ÚSES pouze naznačen směr propojení biokoridorem, zatímco v prostoru Uhřického rybníka je dán rámeček vymezení biokoridoru. Z hlediska celkového mezofilního charakteru biokoridoru je však prostor Uhřického rybníka nereprezentativní, a tudíž pro vedení biokoridoru zcela nevhodný.

Navržené změny:

Z generelů místního ÚSES je s drobnými úpravami převzato řešení, ve kterém se trasa regionálního biokoridoru RK 1489 prostoru Uhřického rybníka vyhýbá a je co nejdůsledněji vedena mezofilními stanovišti. Návrh je invariantní.

39) Údolí říčky Litavy mezi Nevojicemi a Vicemilicemi, v jihovýchodní části okresu Vyškov (mapový list 24-441)

Výchozí stav - problémy:

Podle ÚTP R+NR ÚSES prochází napříč údolím regionální biokoridor RK 1514, spojující RBC 188 Milonický les (jihozápadně od Milonic) a NRBC 93 Ždánický les (v lesním komplexu Ždánického lesa). Biokoridor je v ÚTP R+NR ÚSES převážně vymezen, v krátkém odlesněném úseku ve dně a spodních částech svahů údolí Litavy je však pouze naznačen směr propojení biokoridorem.

Navržené změny:

Z generelů místního ÚSES je převzato variantní řešení trasování regionálního biokoridoru RK 1514 napříč údolím Litavy. V základní variantě je trasa biokoridoru v zásadě přímá a odděluje obytnou zástavbu Nevojic od výrobních areálů ve dně údolí.

V náhradní, avšak v zásadě rovnocenné variantě je delší trasa biokoridoru spojena s realizací protierozních opatření ve svazích nad Vicemilicemi.

40) Poměrně rozsáhlé a členité území na pomezí Ždánického lesa, Litenečské pahorkatiny a Chřibů, v jihovýchodní části okresu Vyškov (mapové listy 24-441 a 24-442)

Výchozí stav - problémy:

V daném prostoru nejsou v ÚTP R+NR ÚSES navrženy žádné skladebné části nadregionálního či regionálního ÚSES.

Navržené změny:

V základní variantě je v krajském generelu ÚSES navržena nová mezofilní větev regionálního ÚSES, spojující NRBC 93 Ždánický les a RBC 187 Strabišov (vložené do mezofilní hájové osy NRBK K 134 v lesním celku severně od Kožušic, na pomezí s okresem Kroměříž). Nová větev regionálního ÚSES, sestávající ze dvou nových regionálního biokoridorů a jednoho nového regionálního biocentra, prochází od NRBC 93 Ždánický les zalesněným hřbetem mezi Nesovicemi a Snovídkami, dále přes různě velké lesní celky v údolích Nemotického a Kravohorského potoka mezi Nemoticemi, Brankovicemi a Kožušicemi a přes drobné lesní celky ze západní strany Kožušic a napříč údolím Litavy k RBC 187 Strabišov. Zmíněné nové regionální biocentrum je umístěno v doporučené poloze v největším z lesních celků jihovýchodně od Brankovic. Hlavním důvodem pro návrh této větve regionálního ÚSES, z větší části využívající stopy původně navržených lokálních biokoridorů, je existence pozoruhodného sledu různě velkých lesních celků, často dosti vysoké ekologické hodnoty. Za určitých okolností (v případě existence skladebných částí regionálního ÚSES podle bodu 24 v návaznosti na rozšířené RBC 188 Milonický les) může tato nově navržená větev regionálního ÚSES tvořit i reálnější alternativu k regionálnímu biokoridoru RK 1510 (viz bod 38).

Náhradní, avšak málo vhodnou, a tudíž nedoporučovanou variantou je varianta nulová (podle ÚTP R+NR ÚSES).

41) Rozsáhlé, různě využívané území mezi okrajem lesního komplexu Ždánického lesa u Nechvalína a údolím Kyjovky u Mutěnic, v severní až střední části okresu Hodonín (mapové listy 24-443, 34-221 a 34-223)

Výchozí stav - problémy:

Délka mezofilního regionálního biokoridoru RK 130, spojujícího podle ÚTP R+NR ÚSES regionální biocentra 12 Díly za rybníky (jihovýchodně od Šardic) a 13 Babí lom (mezi Strážovicemi a Věteřovem) po zpřesnění vymezení RBC 12 Díly za rybníky v okresním generelu ÚSES a v územních plánech podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

V základní variantě je trasa regionálního biokoridoru RK 130 mezi Mistřínem a Strážovicemi mírně napřímena a RBC 12 Díly za rybníky je přesunuto cca o 1 km severovýchodním směrem (k Mistřínu), kde je umístěno v doporučené poloze na okraj lesního celku. Regionální biokoridor RK 130 je tak zkrácen do vyhovující délky. V důsledku posunu RBC 12 Díly za rybníky je však nově nad rámec maximální přípustné délky prodloužen regionální biokoridor RK 131 směřující z RBC 12 Díly za rybníky k jihu. Do trasy regionálního biokoridoru RK 131 je proto vloženo nové regionální biocentrum, s doporučenou polohou v cenném lesním celku u Jarohněvického rybníka. S ohledem na variantní změny řešení nadregionálního ÚSES v prostoru vátých písků u Hodonína (viz body č. 68 a 76) je jako varianta řešení připuštěna možnost nahrazení celé mezofilní větve regionálního ÚSES spojující v daném prostoru NRBC 93 Ždánický les s teplomilnou doubravní osou NRBK K 157 (a tvořené regionálními biokoridory RK 129, RK 130 a RK 131 a regionálními biocentry 13 Babí lom, 12 Díly za rybníky a novým RBC u Jarohněvického rybníka) nadregionálním biokoridorem. Nový nadregionální biokoridor by měl jednu osu, reprezentující cílové teplomilné doubravní až mezofilní hájové ekosystémy a vedenou ve stopě původních regionálních biokoridorů, se zachováním polohy všech regionálních biocenter podle základní varianty.

42) Lesní komplex Ždánického lesa jihovýchodně od Mouřínova, v jižní části okresu Vyškov (mapový list 24-434)

Výchozí stav - problémy:

Délka úseku mezofilní hájové osy NRBK K 138 mezi NRBC 93 Ždánický les a RBC 227 Údolí Horácka (vloženým v ÚTP R+NR ÚSES v mezofilní hájové ose NRBK K 138 jihovýchodně od Kobeřic) podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Do mezofilní hájové osy NRBK K 138 je vloženo nové regionální biocentrum, směrně umístěné v okrajové části lesního komplexu jihovýchodně od Mouřínova. Návrh je invariantní.

43) Lesní komplex Ždánického lesa mezi Kobeřicemi, Dambořicemi a Velkými Hostěrádkami, na pomezí okresů Vyškov, Břeclav a Hodonín (mapový list 24-434)

Výchozí stav - problémy:

V daném prostoru je podle ÚTP R+NR ÚSES do obou os NRBK K 138 (mezofilní hájové a teplomilné doubravní) vloženo rámcově široce vymezené RBC 190 Písečná. Ve zpřesňujících dokumentacích ÚSES na území okresů Vyškov a Břeclav však bylo vzhledem k poměrně velké vzájemné vzdálenosti obou os NRBK původní RBC 190 Písečná rozdělena na dvě samostatná regionální biocentra, z nichž každé je vloženo v jiné ose NRBK, přičemž oběma biocentřům zůstalo původní označení RBC 190 Písečná.

Navržené změny:

V základní variantě řešení je z obou RBC 190 Písečná ponecháno pouze biocentrum vložené v teplomilné doubravní ose NRBK K 138 (v okrese Břeclav). V prostoru mezofilní hájové osy NRBK je změněna poloha dalšího vložení RBC 227 Údolí Horácka tak, že druhé RBC 190 Písečná (v okrese Vyškov) je z hlediska dodržení limitující délky jednotlivých úseků mezofilní hájové osy NRBK K 138 nadbytečné a je tudíž zrušeno.

V náhradní, avšak v zásadě rovnocenné variantě je zachováno i RBC 190 Písečná v mezofilní hájové ose NRBK K 138 (v okrese Vyškov) s tím, že lze v závislosti na ekologické hodnotě lesních porostů posunout RBC 227 Údolí Horácka v rámci mezofilní hájové osy NRBK K 138 k severovýchodu.

44) Zemědělská krajina mezi Újezdem u Brna, Žatčany a Otnicemi, na pomezí okresů Brno-venkov a Vyškov (mapový list 24-433)

Výchozí stav - problémy:

Délka úseku teplomilné doubravní osy NRBK K 132 mezi vloženými RBC 193 Pracký kopec (mezi Prací a Újezdem u Brna) a 1545 Šinkvický dvůr (severovýchodně od Těšan) po zpřesnění trasování osy NRBK a vymezení obou regionálních biocenter v generelech ÚSES a v územních plánech podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

V základní variantě je do teplomilné doubravní osy NRBK K 132 v trase převzaté z podkladových dokumentací vloženo nové nezbytné regionální biocentrum, směrně umístěné západně od Otnic. V náhradní variantě je částečně posunuta trasa teplomilné doubravní osy NRBK K 132 více k západu s tím, že nové nezbytné regionální biocentrum je vloženo právě do tohoto změněného úseku osy NRBK (jižně od Újezda).

Výběr vhodnější varianty je podmíněn vyřešením polohy navazujícího regionálního biokoridoru RK 1511 (viz následující bod 45).

45) Rozsáhlé území zemědělské krajiny mezi kopcem Výhonem, Žatčany a Borkovany, v jižní až jihovýchodní části okresu Brno-venkov, na pomezí s okresem Břeclav (mapové listy 24-344 a 24-433)

Výchozí stav - problémy:

V daném prostoru je v ÚTP R+NR ÚSES navržena výrazně specifická soustava skladebných částí regionálního ÚSES. Rozsáhlá část kopce Výhonu mezi Židlochovicemi, Blučinou a Nosislaví je součástí rámcově široce vymezeného mezofilního až subxerofilního RBC 191 Výhon. Severovýchodním směrem je RBC 191 Výhon propojeno regionálním biokoridorem RK 1510 s regionálním biocentrem 192 Měnínská bažantnice, situovaným v údolní nivě říčky Litavy jižně od Měnína a majícím tudíž výrazně hydrofilní charakter. Z hlediska migračních vazeb jde tedy o propojení přinejmenším sporné. Obdobně sporné je i propojení RBC 192 Měnínská bažantnice regionálním biokoridorem RK 1511 s teplomilnou doubravní osou NRBK K 132 (na kterou regionální biokoridor RK 1511 navazuje jihovýchodně od Újezda u Brna). Přibližně 3 km jižně od RBC 192 Měnínská bažantnice je v ÚTP R+NR ÚSES umístěno RBC 28 Rumunská bažantnice, na které je napojen pouze jediný regionální biokoridor – RK 1512, odbočující jihozápadně od RBC 192 Měnínská bažantnice z regionálního biokoridoru RK 1510. RBC 28 Rumunská bažantnice a regionální biokoridor RK 1512 tak spolu tvoří „slepu“ větev regionálního ÚSES. Komplikovanost řešení regionálního ÚSES navíc zvyšuje výrazná bariéra dálnice D 1, oddělující kopec Výhon od obou bažantnic. V generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov jsou regionální biokoridory RK 1510 a RK 1511 namísto do RBC 192 Měnínská bažantnice zaústěny nově do RBC 28 Rumunská bažantnice (které vedle podmáčených stanovišť zahrnuje i dostatečnou plochu stanovišť hydricky normálních), zatímco regionální biokoridor RK 1512 je zrušen.

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES principiálně přebírá řešení z generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov, s cílem vytvoření souvislé funkční mezofilní větve regionálního ÚSES, bez slepých odboček. Regionální biokoridor RK 1510 tedy v krajském generelu ÚSES směřuje z výrazně zmenšeného RBC 191 Výhon (situovaného ve směrné poloze do částečně zalesněných partií mírných svahů pod vrcholem vyvýšeniny, východně od Židlochovic) nově do RBC 28 Rumunská bažantnice. Toto propojení je navrženo jako invariantní. Pokračování mezofilní větve regionálního ÚSES z RBC 28 Rumunská bažantnice pak je řešeno variantně.

V základní variantě regionální biokoridor RK 1511 v návaznosti na RBC 28 Rumunská bažantnice prochází územím mezi Těšany, Šitbořicemi a Borkovany (přibližně po hranicích okresů Brno-venkov a Břeclav) celkově k východu a směřuje do RBC 1545 Šinkvický dvůr, vloženého severovýchodně od Těšan do teplomilné doubravní osy NRBK K 132.

V náhradní, poněkud méně vhodné variantě, v zásadě převzaté z generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov, vede regionální biokoridor RK 1511 z RBC 28 Rumunská bažantnice plochou zemědělskou krajinou mezi Moutnicemi, Měnínem, Nesvačilkou a Žatčany k severovýchodu a jižně od Újezda u Brna je zaústěn do regionálního biocentra, nově vloženého jižně od Újezda v souladu s řešením náhradní varianty předchozího bodu č. 44 do teplomilné doubravní osy NRBK K 132. Částečným argumentem hovořícím pro tuto náhradní variantu je vymezení regionálního biokoridoru RK 1511 v rámci komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Těšany, ovšem s nepříliš vyhovujícími parametry (přílišná vzdálenost vložených lokálních biocenter) – spíše než za regionální biokoridor lze tudíž toto vymezení považovat za nadstandardní větev místního ÚSES.

Regionální biocentrum 192 Měnínská bažantnice je v základní variantě zachováno jako izolované unikátní regionální biocentrum (řešení podle generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov), v náhradní, avšak rovnocenné variantě pak jako biocentrum regionálního významu zrušeno, s předpokladem převedení do místní úrovně ÚSES.

Součástí navrženého komplexu změn je také invariantní zrušení regionálního biokoridoru RK 1512 (původně propojujícího RBC 28 Rumunská bažantnice s regionálním biokoridorem RK 1510), převzaté z generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov.

46) Zemědělská krajina v okolí Hrušovan u Brna, Vojkovic a Židlochovic, v jižní části okresu Brno-venkov (mapový list 24-344)

Výchozí stav - problémy:

Podle ÚTP R+NR ÚSES prochází napříč údolím řeky Svatky přes Hrušovany u Brna a Židlochovice regionální biokoridor RK 1492, spojující RBC 48 Červené vrchy (jihozápadně od Hrušovan) a RBC 191 Výhon (východně od Židlochovic). Zastavění společného údolí Svatky a Šatavy v prostoru Hrušovan a Židlochovic však reálný průchod regionálního biokoridoru v původně naznačeném směru neumožňuje.

Navržené změny:

Z generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov a z některých územních plánů je do krajského generelu ÚSES v zásadě převzato řešení, ve kterém mezofilní regionální biokoridor RK 1492 obchází ze západní strany Hrušovany a Vojkovic směrem k severovýchodu (v podstatě ve stopě původně navrženého navazujícího regionálního biokoridoru RK 1491), mezi Vojkovicemi a Holasicemi se lomí směrem k jihovýchodu a přes RBC 1961 Slámová, umístěné ve směrné poloze v nivě Svatky u Vojkovic, se napojuje na RBC 191 Výhon. Jelikož RBC 1961 Slámová není vzhledem ke své poloze v nivě Svatky pro mezofilní větev regionálního ÚSES reprezentativní, je do trasy regionálního biokoridoru RK 1492 oproti okresnímu generelu ÚSES nově vloženo další regionální biocentrum, směrně umístěné jihozápadně od Holasic, do prostoru, kde se v okresním generelu ÚSES na regionální biokoridor RK 1492 napojuje zkrácený regionální biokoridor RK 1491.

Návrh je invariantní s tím, že při případné změně polohy RBC 1961 Slámová je možno vést regionální biokoridor RK 1492 bez jakéhokoliv negativního ovlivnění funkce i mimo toto biocentrum.

47) Dno údolí řeky Bobravy u Popovic, jižně od Brna (mapový list 24-344)

Výchozí stav - problémy:

V ÚTP R+NR ÚSES je dán směr propojení regionálního biokoridoru RK 1490 mezi regionálním biocentrem 212 Želešický hájek (jihovýchodně od Želešic) a regionálním biokoridorem RK 1486 (vedeným údolní nivou řeky Svatky v přímé vazbě na řeku). Z charakteru propojení je pravděpodobné (avšak ne zcela jisté), že je biokoridor RK 1490 zamýšlen jako biokoridor hydrofilní, vedený ve vazbě na tok řeky Bobravy. Tomu je zřejmě přizpůsobeno i vymezení RBC 212 Želešický hájek, které kromě dominantních svahových poloh zahrnuje i nivní část podél řeky Bobravy. Z celkového hlediska by šlo ovšem o velmi krátkou hydrofilní větev ÚSES, jejíž regionální význam je přinejmenším sporný.

Navržené změny:

V krajském generelu ÚSES je v základní variantě regionální biokoridor RK 1490 zrušen, s předpokladem nahrazení větví místního ÚSES.

V náhradní, s ohledem na prostorové podmínky v daném území poněkud méně vhodné variantě je regionální biokoridor RK 1490 zachován. V tomto případě by však bylo vhodné prověřit možnost pokračování hydrofilní větve regionálního ÚSES ve vazbě na tok Bobravy dále proti proudu řeky (přes Želešice).

48) Rozsáhlé území údolní nivy řeky Jihlavy od Ivančic po střední novomlýnskou nádrž a prostor střední novomlýnské nádrže (mapové listy 24-343, 24-344, 34-122 a 34-124)

Výchozí stav - problémy:

Údolím dolního toku řeky Jihlavy je v ÚTP R+NR ÚSES veden nadregionální biokoridor K 140, navazující v prostoru střední novomlýnské nádrže na nadregionální biokoridor K 161. NRBK K 140 má zpočátku jednu osu s cílovými nivními ekosystémy, vedenou v ÚTP R+NR ÚSES v návaznosti na nivní osu NRBK K 161 přes střední novomlýnskou nádrž a dále nivou řeky Jihlavy, převážně v přímé vazbě na vodní tok. U Pravlova však osa NRBK K 140 přechází z údolní nivy do svahových poloh a její charakter se mění z nivní na mezofilní hájovou, což lze z hlediska významu pro migraci organismů považovat přinejmenším za sporné. Od Pravlova

k Ivančicím pak nejsou hydrofilní ekosystémy údolní nivy řeky Jihlavy reprezentovány ani žádnou osou NRBK ani skladebnými částmi regionálního ÚSES (pouze se nacházejí v ochranné zóně NRBK K 140).

Navržené změny:

Hlavním spojovacím článkem komplexu navržených změn je nahrazení nivní osy NRBK K 140 hydrofilní větví regionálního ÚSES, reprezentující nivní a vodní ekosystémy údolní nivy řeky Jihlavy a pokračující i v úseku od Pravlova po Ivančice, kde se napojuje na původní regionální biokoridor RK 1480 vedený po toku Jihlavy pod soutokem s Oslavou a dále po Oslavě, čímž je zajištěn kontinuita této regionálně významné migrační trasy. Řešení v úseku od Pravlova po Ivančice je principiálně převzato z generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov.

Nedílnou součástí uvedeného návrhu je i zásadní změna v rozložení a vymezení regionálních biocenter. RBC 342 Vrkoč, umístěné v ÚTP R+NR ÚSES v nivě Jihlavy u Ivaně, je v krajském generelu ÚSES výrazně rozšířeno o lužní lesy kolem společného ústí řek Jihlavy a Svratky do střední novomlýnské nádrže. RBC 219 Medlovský mlýn, původně v ÚTP R+NR ÚSES rámcově široce vymezené v nivě Jihlavy mezi Medlovem a Pravlovem, je v doporučené změně poloze (převzaté z generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov) umístěno k západnímu okraji Medlova. Důvodem změny polohy je jednak nutnost dodržení maximální přípustné délky navazujícího regionálního biokoridoru směřujícího k RBC 49 Hák (u Pohořelic), jednak vyšší koncentrace dochovaných fragmentů lužního lesa v tomto prostoru. V dalším úseku nově navržené hydrofilní větve regionálního ÚSES směrem k Ivančicím jsou do její trasy vložena dvě nová nezbytná regionální biocentra – jedno v doporučené poloze u Pravlova (uvnitř původního rámce RBC 219 Medlovský mlýn), druhé ve směrné poloze jihozápadně od Moravských Bránic. Uvedený návrh soustavy změn je invariantní.

49) Údolí řeky Jihlavy pod Ivančicemi a navazující členité území u Moravských Bránic, v jihozápadní části okresu Brno-venkov (mapový list 24-343)

Výchozí stav - problémy:

Územím podle ÚTP R+NR ÚSES procházejí dvě osy (mezofilní hájová a teplomilná doubravní) nadregionálního biokoridoru K 139, které se severně od Moravských Bránic spojují, přičemž ještě před spojením se severozápadně od Moravských Bránic z mezofilní hájové osy NRBK odděluje další osa, s cílovými mezofilními bučinnými ekosystémy. V komplexu s osami NRBK K 140 se v daném prostoru nachází velmi složitá, obtížně identifikovatelná síť os NRBK.

Navržené změny:

V krajském generelu ÚSES je i s ohledem na řešení okresního generelu ÚSES a stav využití území síť os NRBK částečně zjednodušena tak, že se obě osy NRBK K 139 (mezofilní hájová a teplomilná doubravní) v základní variantě na pravobřežní (západní) straně údolí Jihlavy spojují v osu jedinou, ze které pak odbočuje severozápadně od Moravských Bránic mezofilní bučinná osa NRBK K 139.

V náhradní, s ohledem na využití území méně vhodné variantě se obě osy NRBK K 139 (mezofilní hájová a teplomilná doubravní) spojují do jedné osy pouze v krátkém úseku (při překonávání údolí řeky Jihlavy) a kolem Moravských Bránic pak v souladu s ÚTP R+NR ÚSES procházejí opět odděleně. V této variantě je z okresního generelu ÚSES převzata částečná úprava trasy teplomilné doubravní osy NRBK severně od Moravských Bránic, takže se obě osy spojují na rozdíl od ÚTP R+NR ÚSES až západně od Silůvek.

50) Rozsáhlé, většinou lesnaté území mezi údolím řeky Jihlavy u Ivančic a Lechovicemi, v jihozápadní části okresu Brno-venkov a v severovýchodní až východní části okresu Znojmo (mapové listy 24-343, 34-112, 34-114 a 34-121)

Výchozí stav - problémy:

Údolím dolního toku řeky Jihlavy je v ÚTP R+NR ÚSES veden nadregionální biokoridor K 140, který od křížení s NRBK K 139 jihovýchodně od Ivančic má směrem k jihovýchodu jednu osu s cílovými mezofilními hájovými ekosystémy, vedenou pravobřežními údolními svahy. U Pravlova však osa NRBK K 140 přechází ze svahových poloh do údolní nivy a její charakter se mění

z mezofilní hájové na nivní, což lze z hlediska významu pro migraci organismů považovat přinejmenším za sporné (viz bod 48).

Navržené změny:

V základní variantě je navržena zásadní změna vedení mezofilní hájové osy NRBK K 140. Tato osa západně od Nových Bránic nově opouští údolí řeky Jihlavy a po východním okraji komplexu Krumlovského lesa se dostává do původního RBC 1962 Lidunka (severozápadně od Vedrovic), odkud je pak vedena dále k jihu až jihozápadu ve stopě původní soustavy skladebných částí regionálního ÚSES, tvořené podle ÚTP R+NR ÚSES kromě RBC 1962 Lidunka postupně regionálním biokoridorem RK 105, regionálním biocentrem 52 Bohutický les (západně od Bohutic), regionálním biokoridorem RK 103, regionálním biocentrem 55 Vyhlička (východně od Hostěradic), regionálním biokoridorem RK 104 a regionálním biocentrem 54 Lechovice, vloženým východně od Lechovic v teplomilné doubravní ose NRBK K 162. Nadregionální biokoridor K 140 je tak nově napojen na NRBK K 162, přičemž lze předpokládat, že se v jeho novém průběhu postupně mění charakter jeho osy z mezofilní hájové na teplomilnou doubravní. Zároveň jsou do této osy nově vložena všechna výše uvedená regionální biocentra (1962 Lidunka, 52 Bohutický les, 55 Vyhlička a 54 Lechovice). S ohledem na potřebu dodržení limitující délky jednotlivých úseků osy NRBK K 140 jsou do osy NRBK navíc vložena dvě další nově navržené regionální biocentra, obě ve směrné poloze – jedno na východním okraji komplexu Krumlovského lesa severozápadně od Maršovic, druhé v lesním celku nad vodní nádrží Oleksovice severovýchodně od Oleksovic.

Náhradní, v zásadě rovněž možnou variantou, je ukončení nadregionálního biokoridoru K 140 v údolí Jihlavy jihovýchodně od Ivančic tak, že by se NRBK K 140 napojoval na NRBK K 139 (namísto současného křížení). V tomto případě by zároveň zůstaly zachovány všechny dotčené původní skladebné části regionálního ÚSES (regionální biocentra 1962 Lidunka, 52 Bohutický les, 55 Vyhlička a 54 Lechovice i regionální biokoridory RK 105, RK 103 a RK 104), navíc doplněné o nutné nově navržené regionální biocentrum u Oleksovic (jehož návrh je tedy invariantní).

51) Rozsáhlé území údolní nivy řeky Rokytné od Ivančic po Tulešice, v jihozápadní části okresu Brno-venkov a v severovýchodní části okresu Znojmo (mapové listy 24-334, 24-343 a 34-112)

Výchozí stav - problémy:

Svahy údolí dolního toku řeky Rokytné je v ÚTP R+NR ÚSES veden nadregionální biokoridor K 139 se dvěma osami, reprezentujícími cílové teplomilné doubravní a mezofilní hájové ekosystémy. Významné hydrofilní ekosystémy údolní nivy řeky Rokytné však nejsou reprezentovány ani žádnou osou NRBK ani skladebnými částmi regionálního ÚSES (pouze se nacházejí v ochranné zóně NRBK K 139).

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES na základě řešení generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov a některých územních plánů umísťuje v daném úseku do nivy řeky Rokytné v jednoznačné vazbě na vodní tok novou hydrofilní větev regionálního ÚSES, navazující u Ivančic na regionální biokoridor RK 1480 (vedený ve vazbě na tok řeky Jihlavy) a jihovýchodně od Tulešic na regionální biocentrum 222 Koválov, vložené v teplomilné doubravní a mezofilní hájové ose NRBK K 139, ze kterého je pak dále k západu pokračování hydrofilní větve regionálního ÚSES zajištěno. Nový úsek hydrofilní větve regionálního ÚSES sestává ze čtyř nových regionálních biokoridorů, dvou původních regionálních biocenter zahrnujících jak svahové, tak i nivní polohy v údolí Rokytné (RBC 220 Tábor a RBC 1805 Slepencové stráně), a jednoho nového nezbytného regionálního biocentra, umístěného v doporučené poloze v údolní nivě řeky Rokytné a jejího pravostranného přítoku jihozápadně až jižně od Rakšic. Návrh je invariantní.

52) Údolní niva řeky Oslavy západně od Ivančic (mapový list 24-334)

Výchozí stav - problémy:

Délka hydrofilního regionálního biokoridoru RK 1480, vedeného po toku Jihlavy pod soutokem s Oslavou a dále po Oslavě a spojujícího podle ÚTP R+NR ÚSES RBC 218 Réna (vložené jihovýchodně od Ivančic v osách NRBK K 139 a K 140) a RBC 229 Kocoury (v údolí Oslavy západně od Oslavan), po zpřesnění vymezení obou regionálních biocenter podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Do trasy regionálního biokoridoru RK 1480 je vloženo nové regionální biocentrum, umístěné v doporučené poloze v prostoru fragmentu lužního lesa v nivě Oslavy západně od Ivančic. Po úpravě vymezení RBC 218 Réna není regionální biokoridor RK 1480 napojen do tohoto biocentra, nýbrž nově pokračuje po toku Jihlavy až do nově navrženého regionálního biocentra, směřně umístěného v nivě Jihlavy jihozápadně od Moravských Bránic (viz bod 48).

Návrh je invariantní.

53) Poměrně rozsáhlé území údolní nivy řeky Jihlavy od Ivančic po jihozápadní okraj okresu Brno-venkov u Biskoupek a severní výběžek okresu Znojmo u Jamolic a dále krátce na území okresu Třebíč, v kraji Vysočina (mapové listy 24-334 a 24-343)

Výchozí stav - problémy:

Svahy údolí řeky Jihlavy je v předmětném úseku v ÚTP R+NR ÚSES veden nadregionální biokoridor K 140 se dvěma osami, reprezentujícími cílové teplomilné doubravní a mezofilní hájové ekosystémy. Významné hydrofilní ekosystémy údolní nivy řeky Jihlavy však nejsou reprezentovány ani žádnou osou NRBK ani skladebnými částmi regionálního ÚSES (pouze se nacházejí v ochranné zóně NRBK K 140).

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES na základě řešení generelu ÚSES pro území okresu Brno-venkov a některých územních plánů umísťuje v daném úseku do nivy řeky Jihlavy v jednoznačné vazbě na vodní tok novou hydrofilní větev regionálního ÚSES, navazující v Ivančicích na regionální biokoridor RK 1480 (vedený ve vazbě na tok řek Oslavy a Jihlavy pod soutokem s Oslavou) a jižně od Lhánic (vně území kraje) na unikátní NRBC 2004 Mohelno (celé na území kraje Vysočina). Nová hydrofilní větev regionálního ÚSES sestává ze tří nových regionálních biokoridorů a dvou původních regionálních biocenter zahrnujících jak svahové, tak i nivní polohy v údolí Jihlavy (RBC 1807 Údolí Jihlavy a RBC 228 Tempřštejn).

Návrh je invariantní.

54) Relativně členité území s menšími lesními celky mezi Moravským Krumlovem, Dobřínskem a Vémyslicemi, v severovýchodní části okresu Znojmo (mapový list 24-334)

Výchozí stav - problémy:

Územím podle ÚTP R+NR ÚSES procházejí dvě osy (mezofilní hájová a teplomilná doubravní) nadregionálního biokoridoru K 139, do nichž je jihozápadně až jižně od Dobřínska vloženo rámcově vymezené RBC 221 Pipele. Podmínky pro vedení obou os NRBK jsou však v území výrazně omezené, a to především díky zástavbě Moravského Krumlova.

Navržené změny:

V základní variantě se i s ohledem na řešení komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Rybníky obě osy NRBK K 139 spojují jižně od Dobřínska v osu jedinou (spíše s charakterem osy teplomilné doubravní), která se pak opět rozděluje ve dvě osy až v údolí Rokytne na severozápadní straně Moravského Krumlova.

V náhradní, v podstatě rovnocenné variantě se obě osy spojují v jednu osu až při jihozápadním okraji Moravského Krumlova.

Součástí obou variant jsou také podstatné změny v trasování některých úseků obou os NRBK (jejich posunutí severním směrem, blíže k Dobřínsku).

55) Poměrně rozsáhlé zalesněné území od Bojanovic po údolí říčky Rokytné, v severní části okresu Znojmo a dále na území okresu Třebíč (mapové listy 23-444 a 33-222)

Výchozí stav - problémy:

Na reprezentativní NRBC 29 Jankovec, situované v lesním celku ve střední části okresu Znojmo (mezi Kravskem a Bojanovicemi), navazuje podle ÚTP R+NR ÚSES jediný nadregionální biokoridor (K 165), takže biocentrum tvoří konec „slepé“ větve nadregionálního ÚSES.

Navržené změny:

V základní variantě je navržen nový nadregionální biokoridor vedený z NRBC 29 Jankovec severním směrem ve stopě původní soustavy skladebných částí regionálního ÚSES, tvořené podle ÚTP R+NR ÚSES postupně regionálním biokoridorem RK 99, regionálním biocentrem 542 Černý les (v údolí říčky Nedveky severozápadně od Střelic), regionálním biokoridorem RK 98, východní částí regionálního biokoridoru RK 530, regionálním biocentrem 643 Pulkov (v údolí říčky Rokytné severozápadně od Rozkoše), regionálním biokoridorem RK 531 a dalšími na území okresu Třebíč, s předpokládaným napojením na NRBK K 181, vedený údolím řeky Jihlavy na území kraje Vysočina. Nově navržený NRBK by měl mít jednu osu, reprezentující cílové mezofilní hájové až mezofilní bučinné ekosystémy a zachovávající stopu původních rámcově vymezených regionálních biokoridorů RK 99, RK 98, RK 530, RK 531 a dalších (v třebíčském okrese). Zároveň jsou do této osy nově vložena všechna výše uvedená regionální biocentra (542 Černý les, 643 Pulkov a další na území okresu Třebíč).

Náhradní variantou za nový nadregionální biokoridor je mezofilní větev ÚSES regionálního významu – tedy v podstatě návrat k původnímu řešení podle ÚTP R+NR ÚSES. Řešení podle této náhradní varianty ovšem připadá v úvahu pouze tehdy, bude-li navazovat na NRBC 29 Jankovec vedle NRBK K 165 ještě alespoň jeden nadregionální biokoridor v jiné stopě (viz základní varianta řešení bodu 59).

56) Údolí říčky Nedveky a navazující území severně od Hostimi, na severním okraji okresu Znojmo, na pomezí s okresem Třebíč (mapový list 23-444)

Výchozí stav - problémy:

Územím podle ÚTP R+NR ÚSES prochází regionální biokoridor RK 530 s převažujícími rámcově vymezenými úseky a částečně pouze s naznačenými směry propojení, spojující vymezená RBC 642 Ochoz u Dvorku (východně od Moravských Budějovic na území okresu Třebíč) a 643 Pulkov (v údolí Rokytné severozápadně od Rozkoše). RBC 642 Ochoz u Dvorku přitom při vymezení podle ÚTP R+NR ÚSES zaujímá především podmáčené polohy, nepřilíš reprezentativní z hlediska navazujících mezofilních regionálních biokoridorů.

Navržené změny:

V základní variantě je v návaznosti na řešení podle bodu 55 v zásadě ponecháno řešení podle ÚTP R+NR ÚSES s tím, že vymezení RBC 642 Ochoz u Dvorku by muselo být pro mezofilní větve regionálního ÚSES více reprezentativní.

V náhradní, v zásadě rovnocenné variantě je navrženo přesunutí RBC 642 Ochoz u Dvorku do lesního celku mezi dvěma částmi údolí Nedveky severně od Hostimi, na území okresu Znojmo. Vhodnost tohoto řešení je ovšem podmíněna nepřekročením maximální přípustné délky navazujícího regionálního biokoridoru RK 529, směřujícího již převážně na území okresu Třebíč k severozápadu (do RBC 641 Lukovská horka, rámcově umístěného severně od Moravských Budějovic).

57) Údolí říčky Želetavky mezi Lubnicí a Policí, na pomezí okresů Znojmo (v západní části) a Třebíč (mapový list 33-212)

Výchozí stav - problémy:

V údolí Želetavky se podle ÚTP R+NR ÚSES nachází regionální biocentrum 543 Kopka, rámcově vymezené jihovýchodně až východně od Police. V rámci zpřesňujících dokumentací ÚSES na území okresu Třebíč bylo toto biocentrum přesunuto k jihozápadu k Lubnici.

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES respektuje nové vymezení RBC 543 Kopka podle zpřesňujících dokumentací ÚSES na území okresu Třebíč. Důvodem je vedle aktuálního stavu využití území i zpřesnění vymezení RBC 544 Šimkův mlýn v údolí Želetavky na pomezí okresů Třebíč a Jindřichův Hradec, díky kterému by umístění RBC 543 Kopka v původním rámci dle ÚTP R+NR ÚSES vedlo k překročení maximální přípustné délky spojujícího regionálního biokoridoru RK 91. V návaznosti na nově umístěné RBC 543 Kopka je naopak prodloužen regionální biokoridor RK 92.

Návrh je invariantní.

58) Údolí říčky Želetavky západně od Zblovic, v západní části okresu Znojmo (mapový list 33-221)

Výchozí stav - problémy:

Délka mezofilních regionálních biokoridorů RK 92, vedených svahy údolí Želetavky a spojujících podle ÚTP R+NR ÚSES regionální biocentrum 543 Kopka (v údolí Želetavky u Police) s teplomilnou doubravní osou NRBK K 164, vedenou výslunnými svahy nad Vranovskou přehradou, po zpřesnění vymezení RBC 543 Kopka (viz předchozí bod 57) podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Do trasy obou regionálních biokoridorů RK 92 je vloženo nové regionální biocentrum, umístěné ve směrné poloze v údolí Želetavky západně od Zblovic.

Návrh je invariantní.

59) Širší, převážně zalesněné území od lesního celku mezi Hlubokými Mašůvkami a Bojanovicemi po lesní celek mezi Únanovem a Výrovicemi, ve střední části okresu Znojmo (mapové listy 34-111 a 34-113)

Výchozí stav - problémy:

Na reprezentativní NRBC 29 Jankovec, situované v lesním celku ve střední části okresu Znojmo (mezi Kravskem a Bojanovicemi), navazuje podle ÚTP R+NR ÚSES jediný nadregionální biokoridor (K 165), takže biocentrum tvoří konec „slepé“ větve nadregionálního ÚSES.

Navržené změny:

V základní variantě je navržen nový nadregionální biokoridor, vedený z NRBC 29 Jankovec východním až jihovýchodním směrem ve stopě původní soustavy skladebných částí regionálního ÚSES, tvořené podle ÚTP R+NR ÚSES postupně regionálním biokoridorem RK 101, regionálním biocentrem 57 Venclov (v lesním celku severně od Hlubokých Mašůvek) a regionálním biokoridorem RK 102, napojujícím se jihovýchodně od Plavče na teplomilnou doubravní osu NRBK K 139. Nově navržený NRBK by měl mít jednu osu, reprezentující cílové mezofilní hájové ekosystémy a zachovávající stopu původních rámcově vymezených regionálních biokoridorů RK 101 a RK 102. Zároveň je do této osy nově vloženo výše uvedené RBC 57 Venclov, s ohledem na limitující délky jednotlivých úseků os NRBK (nově navrženého NRBK i NRBK K 139) ovšem přesunutě do nové doporučené polohy v lesním celku východně od Hlubokých Mašůvek.

Náhradní variantou za nový nadregionální biokoridor je mezofilní větev ÚSES regionálního významu – tedy v podstatě návrat k původnímu řešení podle ÚTP R+NR ÚSES, ovšem s polohou RBC 57 Venclov stejnou jako v základní variantě. Řešení podle této náhradní varianty ovšem

případá v úvahu pouze tehdy, bude-li navazovat na NRBC 29 Jankovec vedle NRBK K 165 ještě alespoň jeden nadregionální biokoridor v jiné stopě (viz základní varianta řešení bodu 55).

60) Lesní celek severovýchodně od Višňového, v severní části okresu Znojmo (mapové listy 34-111 a 34-112)

Výchozí stav - problémy:

V jižní části lesního celku severovýchodně od Višňového je podle ÚTP R+NR ÚSES umístěno regionální biocentrum 886 Pustý hrad, vložené do teplomilné doubravní osy NRBK K 139 a označené jako biocentrum k doplnění.

Navržené změny:

Na základě řešení konceptu územního plánu VÚC okresu Znojmo je RBC 886 Pustý hrad přesunuto do severní části zmíněného lesního celku. Návrh je invariantní.

61) Zemědělská krajina u Trnového Pole, ve východní části okresu Znojmo (mapové listy 34-121 a 34-123)

Výchozí stav - problémy:

V zemědělské krajině mezi Našiměřicemi, Branišovicemi a Trnovým Polem je v ÚTP R+NR ÚSES umístěno regionální biocentrum 30 Trnové pole, označené jako biocentrum k doplnění.

Navržené změny:

Na základě řešení konceptu územního plánu VÚC okresu Znojmo je RBC 30 Trnové pole přesunuto do údolí Suchého potoka a navazujících svahů a plošin jihozápadně od obce Trnové Pole. V návaznosti na nově přesunutě RBC 30 Trnové pole je změněno i trasování navazujících úseků regionálních biokoridorů RK 107 a RK 108. Návrh je invariantní.

62) Zemědělská krajina v okolí Šumic, v severovýchodní části okresu Znojmo, na pomezí s okresy Brno-venkov a Břeclav (mapový list 34-121)

Výchozí stav - problémy:

V daném prostoru je v ÚTP R+NR ÚSES navržena soustava skladebných částí regionálního ÚSES, v níž na rámcově vymezené regionální biocentrum 51 Mezi rybníky (jižně až jihovýchodně od Šumic) navazují tři regionální biokoridory – RK 106, RK 107 a RK 111. Délka regionálních biokoridorů RK 106 a RK 111 přitom po zpřesnění tras biokoridorů a vymezení RBC 51 Vysoká a dalších navazujících regionálních biocenter v podrobnějších dokumentacích ÚSES podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Základem navržených změn je přesun RBC 51 Vysoká do nové polohy západně od Šumic. Tím se zkrátí délka regionálního biokoridoru RK 106 na přípustnou míru při současném zachování maximální přípustné délky regionálního biokoridoru RK 107. Do trasy regionálního biokoridoru RK 111 je ve směrné poloze jižně od Loděnic (na pomezí okresů Znojmo, Brno-venkov a Břeclav) vloženo nové regionální biocentrum.

V základní variantě je navržena i změna trasování regionálního biokoridoru RK 111 mezi přesunutým RBC 51 Mezi rybníky a nově navrženým RBC jižně od Loděnic tak, že biokoridor ve vazbě na stávající větrolamy obchází Šumice nově ze západní a severní strany.

V náhradní, v zásadě téměř rovnocenné variantě zůstává zachována původní trasa regionálního biokoridoru RK 111 z jižní a východní strany Šumic.

S výjimkou variantního řešení trasy regionálního biokoridoru RK 111 je komplex navržených změn invariantní.

63) Poměrně rozsáhlé, převážně zemědělsky využívané území mezi Pouzdřany a Smolínem, v severozápadní části okresu Břeclav (mapový list 34-122)

Výchozí stav - problémy:

Podle ÚTP R+NR ÚSES je ve členitém území severovýchodně od Pouzdřan rámcově vymezeno regionální biocentrum 46 Pouzdřany, na které navazuje z jihovýchodní strany mezofilní (až subxerofilní) regionální biokoridor RK 116. Severozápadním okrajem se RBC 46 Pouzdřany dotýká rámcově vymezeného regionálního biokoridoru RK 114 vedeného údolní nivou Svatky. Žádný jiný regionální biokoridor na RBC 46 Pouzdřany nenavazuje. RBC 46 Pouzdřany je tak vlastně koncovým biocentrem „slepé“ mezofilní (až subxerofilní) větve regionálního ÚSES.

Navržené změny:

V daném prostoru je v návaznosti na RBC 46 Pouzdřany navrženo nové pokračování mezofilní (až subxerofilní) větve regionálního ÚSES přes údolí řeky Svatky a dále přes území společných říčních teras Svatky a Jihlavy mezi Vranovicemi a Přibicemi směrem ke Smolínu, kde se napojuje na obdobnou větev regionálního ÚSES. Nové pokračování mezofilní (až subxerofilní) větve regionálního ÚSES sestává ze tří regionálních biokoridorů a dvou regionálních biocenter, směřně umístěných v lesních celcích jihozápadně od Vranovic a severovýchodně od Pohořelic. Některé úseky nově navržených regionálních biokoridorů jsou řešeny variantně.

V základní variantě je nové pokračování mezofilní (až subxerofilní) větve regionálního ÚSES zaústěno do RBC 48 Červené vrchy (jihozápadně od Hrušovan u Brna), v náhradní variantě do RBC 1894 Smolín, které je v základní variantě navrženo ke zrušení. Nevýhodou náhradní varianty napojení je nutnost překonání bariéry rychlostní komunikace R 52 a potřeba existence RBC 1894 Smolín.

S výjimkou variantního řešení trasování regionálních biokoridorů a existence RBC 1894 Smolín je komplex navržených změn invariantní.

64) Údolní niva řeky Svatky severovýchodně od Uherčic, v severní části okresu Břeclav (mapové listy 34-122 a 34-211)

Výchozí stav - problémy:

Délka hydrofilního regionálního biokoridoru RK 114, vedeného údolní nivou řeky Svatky kolem Uherčic, Velkých Němčic a Nosislaví a spojujícího podle ÚTP R+NR ÚSES RBC 45 Plačkův les (mezi Pouzdřany a Přibicemi) a RBC 47 Nosislav (mezi Nosislaví a Židlochovicemi) po zpřesnění vymezení obou regionálních biocenter a zejména po rozložení regionálního biokoridoru RK 114 na vodní a nivní složku podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Do trasy obou rozdělených složek (vodní a nivní) regionálního biokoridoru RK 114 je vloženo nové regionální biocentrum, umístěné ve směrné poloze v prostoru lužního lesa mezi Uherčicemi a Velkými Němčicemi.

Návrh je invariantní.

65) Členité, převážně zemědělsky využívané území severně od Popic, ve střední části okresu Břeclav (mapové listy 34-124, 34-211 a 34-213)

Výchozí stav - problémy:

Délka mezofilního (až subxerofilního) regionálního biokoridoru RK 116, vedeného různě členitou zemědělskou krajinou od Pouzdřan po severní okolí Hustopečí a spojujícího podle ÚTP R+NR ÚSES RBC 46 Pouzdřany (severovýchodně od Pouzdřan) a NRBC 107 Přední kout (severovýchodně od Hustopečí) po zpřesnění trasy biokoridoru a vymezení obou navazujících biocenter podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Do trasy regionálního biokoridoru RK 116 je vloženo nové nezbytné regionální biocentrum, umístěné v doporučené poloze ve vazbě na izolovaný lesní porost ve svazích severně od Popic. Návrh je invariantní.

66) Izolovaný lesní celek v zemědělské krajině západně od Klobouků, v severní části okresu Břeclav (mapový list 34-211 a 34-212)

Výchozí stav - problémy:

Délka úseku teplomilné doubravní osy NRBK K 132 mezi vloženým RBC 27 Časkov (jihozápadně od Velkých Hostěrádek) a NRBC 107 Přední kout (severovýchodně od Hustopečí) po zpřesnění trasování osy NRBK a vymezení obou biocenter v generelech ÚSES a v územních plánech podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Do teplomilné doubravní osy NRBK K 132 je vloženo nové nezbytné regionální biocentrum, umístěné v doporučené poloze v lesním celku západně od Hustopečí (zahrnutém i do návrhu soustavy chráněných území Natura 2000).

Návrh je invariantní.

67) Poměrně rozsáhlé území vátých písků mezi Mistřínem a Bzencem, ve střední části okresu Hodonín (mapové listy 34-221 a 34-222)

Výchozí stav - problémy:

V daném prostoru nejsou v ÚTP R+NR ÚSES navrženy žádné skladebné části nadregionálního či regionálního ÚSES.

Navržené změny:

V základní variantě je zachováno řešení podle ÚTP R+NR ÚSES, bez skladebných částí nadregionálního či regionálního ÚSES v daném prostoru.

V náhradní variantě je navržena nová mezofilní (až xerofilní) větev regionálního ÚSES, spojující přes izolovaný lesní celek jihovýchodně od Svatobořic, přes území přírodní rezervace Písečný rybník severovýchodně od Milotic a severní částí lesního komplexu Doubrava (mezi Vacenovicemi, Vracovem a Bzencem) RBC 12 Díly za rybníky (v upravené poloze jihozápadně od Mistřína – viz bod 41) a RBC 18 Olšiny (jižně od Bzence). Součástí této větve regionálního ÚSES jsou tři nové regionální biokoridory a dvě nová regionální biocentra (jedno umístěné do izolovaného lesního celku jihovýchodně od Svatobořic, druhé uvnitř lesního komplexu mezi Vacenovicemi a Vracovem). Hlavním důvodem pro návrh této větve regionálního ÚSES, z větší části využívající stopy původně navržených lokálních biokoridorů, je zachování možnosti vytvoření souvislé větve regionálního (či nadregionálního) ÚSES na vátých píscích podle náhradních variant řešení následujícího bodu 68, podpořené přítomností navržených chráněných lokalit soustavy Natura 2000.

68) Rozsáhlé území vátých písků severovýchodně od Hodonína a navazující svahy údolí řeky Moravy u Moravského Písku, v severovýchodní části okresu Hodonín (mapové listy 34-222, 34-223, 34-224 a 35-111)

Výchozí stav - problémy:

Na nadregionální biocentrum 108 Černé bláto, situované v lesním celku ze severozápadní strany Hodonína, navazuje podle ÚTP R+NR ÚSES v podstatě jediný nadregionální biokoridor (K 157), takže biocentrum tvoří konec „slepé“ větve nadregionálního ÚSES. Navíc trasování dalšího nejbližšího nadregionálního biokoridoru K 156, jehož teplomilná doubravní osa navazuje na teplomilnou doubravní osu NRBK 157 v těsné blízkosti západní hranice NRBC 108 Černé bláto, lze považovat za problematické (viz bod 76).

Navržené změny:

V základní variantě je navržen nový nadregionální biokoridor, vedený z NRBC 108 Černé bláto východním až severovýchodním směrem. Nově navržený NRBK by měl mít jednu osu, reprezentující cílové teplomilné doubravní ekosystémy. Zpočátku (v návaznosti na NRBC 108 Černé bláto) osa nového NRBK v zásadě využívá stopu původní soustavy skladebných částí regionálního ÚSES, tvořenou podle ÚTP R+NR ÚSES postupně regionálními biokoridory RK 132, regionálním biocentrem 15 Pánov (na okraji lesního komplexu severozápadně od Rohatce), regionálním biokoridorem RK 133, regionálním biocentrem 16 Koryto (v lesním

komplexu mezi Strážnicí a Vacenovicemi), regionálním biokoridorem RK 134, regionálním biocentrem 17 Váté písky u Bzence (v lesním komplexu jihovýchodně od Bzence), regionálním biokoridorem RK 135, regionálním biocentrem 18 Olšiny (na okraji lesního komplexu jižně od Bzence) a částí regionálního biokoridoru RK 136. Dále pak osa NRBK pokračuje mezi Bzencem a Moravským Pískem k severovýchodu (zčásti ve stopě původně navržených lokálních biokoridorů), s předpokládaným pokračováním na území okresu Uherské Hradiště směrem ke Chřibům. Vedle regionálních biocenter 15 Pánov, 16 Koryto, 17 Váté písky u Bzence a 18 Olšiny je do osy NRBK vloženo navíc ještě jedno nově navržené nezbytné regionální biocentrum, umístěné v doporučené poloze do lesního celku severně od Moravského Písku.

Náhradní variantou je buď vedení nového nadregionálního biokoridoru ze západní strany NRBC 108 Černé bláto v návaznosti na NRBK K 157 severní směrem (viz náhradní varianta řešení podle bodu 41) nebo málo vhodné zachování původního NRBK K 156 (viz náhradní varianta řešení podle bodu 76). Součástí obou náhradních variant je vedení mezofilní až xerofilní větve ÚSES regionálního významu ve stopě NRBK navrženého v základní variantě v úseku mezi NRBC 108 Černé bláto a RBC 18 Olšiny (tedy v podstatě návrat k původnímu řešení podle ÚTP R+NR ÚSES), bez pokračování z RBC 18 Olšiny dále k severovýchodu, ovšem s nutným pokračováním z RBC 18 Olšiny k západu podle předchozího bodu 67.

Možným, i když kartograficky nevyjádřeným řešením je také vedení osy nového NRBK podle základní varianty z NRBC 108 Černé bláto po RBC 18 Olšiny, odtud ve stopě větve regionálního ÚSES podle náhradní varianty předchozího bodu 67 (tedy mezi RBC 18 Olšiny a RBC 12 Díly za rybníky) a dále ve stopě větve regionálního ÚSES podle bodu 41 mezi RBC 12 Díly za rybníky a NRBC 93 Ždánický les.

69) Údolí Vracovského potoka a Syrovinky a údolní niva řeky Moravy jižně až východně od Bzence, v severovýchodní části okresu Hodonín (mapové listy 34-222 a 35-111)

Výchozí stav - problémy:

Regionální biokoridor RK 136 podle ÚTP R+NR ÚSES spojuje RBC 18 Olšiny (situované převážně na výsušných stanovištích vátých písků jižně od Bzence) a nivní osu NRBK K 142 v nivě řeky Moravy mezi Bzencem a Veselím – v této podobě tedy nemůže reprezentovat žádnou regionálně významnou migrační trasu.

Navržené změny:

Regionální biokoridor RK 136 je jako celek zrušen. Ve stopě jeho původní západní části vedené po výsušných stanovištích vátých písků je vedena osa nově navrhovaného nadregionálního biokoridoru podle základní varianty předchozího bodu 68. Ve zbývající části původního regionálního biokoridoru RK 136 se nabízí využití jeho stopy pro vedení hydrofilní větve místního ÚSES.

Návrh zrušení regionálního biokoridoru RK 136 je invariantní.

70) Údolní niva řeky Moravy u Veselí nad Moravou a Uherského Ostrohu, na pomezí okresů Hodonín a Uherské Hradiště (mapový list 35-111)

Výchozí stav - problémy:

V ÚTP R+NR ÚSES je v ochranné zóně NRBK K 142 rámcově vymezen ve vazbě na koryta Dlouhé řeky a Nové Moravy v nivě řeky Moravy u Uherského Ostrohu (vně území kraje) a Veselí nad Moravou regionální biokoridor RK 143, propojující RBC 83 Předměstský les (vně území kraje vložené v nivní ose K 142) s vlastní nivní osou NRBK K 142. Dané propojení je ovšem zajištěno přímo vlastní nivní osou NRBK K 142, takže regionální význam tohoto dalšího propojení je přinejmenším sporný.

Navržené změny:

V krajském generelu ÚSES je v základní variantě regionální biokoridor RK 143 zrušen, s předpokladem nahrazení větví místního ÚSES.

V náhradní variantě je ponechána možnost zachování regionálního biokoridoru RK 143.

71) Rozsáhlé území v okolí Suchova, Nové Lhoty, Velké nad Veličkou a Javorníku ve východní části okresu Hodonín, zahrnuté do CHKO Bílé Karpaty (mapové listy 35-114 a 35-132)

Výchozí stav - problémy:

V daném prostoru je v ÚTP R+NR ÚSES navržena soustava vymezených skladebných částí regionálního ÚSES, zahrnující regionální biocentra 77 Búrová (jihozápadně od Suchova), 78 Zahrady pod Hájem (z východní strany Velké), 79 Jazevčí (v údolí Veličky severovýchodně od Javorníka) a 61 Machová (jižně od Javorníka) a regionální biokoridory RK 152, RK 153, RK 154 a RK 155. Podle způsobu vymezení těchto skladebných částí v ÚTP R+NR ÚSES lze předpokládat, že mají reprezentovat typické bělokarpatské luční ekosystémy. Z ÚTP R+NR ÚSES však není příliš zřejmá funkční vazba mezi touto dílčí soustavou a dalšími skladebnými částmi nadregionálního a regionálního ÚSES (zejm. regionálním biokoridorem RK 151 a mezofilní bučinnou osou NRBK K 153), které by měly reprezentovat především cílové lesní ekosystémy.

Navržené změny:

Základem navrhovaného řešení je předpoklad, že je třeba umožnit reprezentativní průchod přes dané území i pro cílové lesní ekosystémy. Za tímto účelem jsou původní RBC 77 Búrová a 78 Zahrady pod Hájem spojena v jediné rozsáhlé biocentrum, zahrnující i podstatnou část mezilehlého lesního celku, převážně začleněnou do I. zóny CHKO. V návaznosti na toto nové biocentrum je ze severní strany upraveno trasování regionálního biokoridoru RK 151 (tak, aby biokoridor procházel přednostně stávajícími lesními porosty) a z jižní strany navržen nový, velmi krátký regionální biokoridor, propojující přes dno údolí Veličky lesní celky zahrnuté v rámci tohoto nového biocentra a v rámci RBC 79 Jazevčí. Další pokračování „lesní“ větve regionálního ÚSES pak tvoří nový regionální biokoridor propojující přes stávající lesní celek RBC 79 Jazevčí a RBC 62 Liščí bouda, vložené v mezofilní bučinné ose NRBK K 153 v lesním celku jihovýchodně od Javorníku. Tímto způsobem je zajištěno napojení „lesní“ mezofilní větve regionálního ÚSES na nadregionální biokoridor obdobného charakteru.

Součástí změn je však i posílení dílčího lučního systému regionálního ÚSES, a to díky rozšíření výše popsaného, nově vzniklého rozsáhlého RBC o další luční společenstva v I. zóně CHKO (mezi Suchovem a údolím Veličky, z východní strany lesního celku), podstatnému rozšíření RBC 79 Jazevčí jihozápadním směrem o další luční společenstva v I. zóně CHKO a výraznému rozšíření NRBC 99 Javořina o luční (i lesní) společenstva v I. zóně CHKO východně až jihovýchodně od Suchova. Navíc je částečně upraveno trasování regionálního biokoridoru RK 154 v údolí Veličky severně od Nové Lhoty tak, aby bylo zřejmé, že biokoridor reprezentuje především mezofilní luční společenstva (nikoliv společenstva podmáčených stanovišť v nivě Veličky).

Uvedený komplex navržených změn je invariantní.

V základní variantě řešení krajského generelu ÚSES se navíc objevuje návrh nového mezofilního lesního regionálního biokoridoru, propojujícího jižně až jihovýchodně od Suchova nově vzniklé rozsáhlé RBC mezi Suchovem a Veličkou s nově rozšířenou částí NRBC 99 Javořina východně od Suchova.

72) Členitá, převážně zemědělská krajina v bezprostředním okolí Lipova a Louky, ve východní části okresu Hodonín (mapové listy 35-113 a 35-114)

Výchozí stav - problémy:

V ÚTP R+NR ÚSES je z jihovýchodní strany Lipova do teplomilné doubravní osy NRBK K 154 vloženo rámcově vymezené RBC 81 Hájová. Z tohoto RBC pak osa NRBK pokračuje severním směrem přes údolí Veličky mezi Lipovem a Loukou a přes navazující vinice.

Navržené změny:

V krajském generelu ÚSES je v základní variantě navržena změna trasování osy NRBK K 154 tak, že osa NRBK nově obchází Louku z východní strany, propojuje všechna zde se vyskytující zvláště chráněná území a zároveň se vyhýbá vinicím. Součástí změny je i posunutí RBC 81 Hájová severovýchodním směrem, vynucené prodloužením trasy osy NRBK K 154 a z něho plynoucí hrozbou překročení maximální přípustné délky dílčího úseku osy (8 km). RBC 81 Hájová

je tedy nově umístěno v doporučené poloze z jižní strany Louky, kde jeho jádrovou část tvoří přírodní rezervace Háj u Louky.

Náhradní, méně vhodnou variantu řešení tvoří původní řešení dle ÚTP R+NR ÚSES, včetně zachování RBC 81 Hájová v původní poloze.

73) Zalesněná část hřbetu západně od Malé Vrbky, ve východní části okresu Hodonín, na území CHKO Bílé Karpaty (mapový list 35-113)

Výchozí stav - problémy:

V ÚTP R+NR ÚSES jsou do NRBC 98 Čertoryje zaústěny teplomilné doubravní osy nadregionálních biokoridorů K 154 a K 155 v podstatě společně, v jednom místě ze severní strany.

Navržené změny:

V krajském generelu ÚSES je napojení teplomilné doubravní osy NRBC K 154 na NRBC 98 Čertoryje posunuto podstatně k východu (blíže k Hrubé Vrbce), takže se osy NRBC K 154 a K 155 nově napojují na NRBC 98 Čertoryje každá v jiném místě.

Návrh je invariantní.

74) Dno údolí Sudoměřického potoka jihovýchodně od Sudoměřic v jihovýchodní části okresu Hodonín, na území CHKO Bílé Karpaty na hranicích se Slovenskem (mapové listy 34-224 a 34-242)

Výchozí stav - problémy:

V ÚTP R+NR ÚSES je ve dně údolí Sudoměřického potoka jihovýchodně od Sudoměřic umístěno rámcově vymezené RBC 22 Sudoměřický potok, na které navazují regionální biokoridory RK 138 a RK 141 vedené ve vazbě na tok Sudoměřického potoka.

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES přebírá řešení generelu ÚSES pro území okresu Hodonín, ve kterém je RBC 22 Sudoměřický potok posunuto severozápadním směrem do doporučené polohy v bezprostřední blízkosti Sudoměřic.

Návrh je invariantní.

75) Údolí místního potoka ze západní strany Rohatce, severovýchodně od Hodonína (mapové listy 34-223 a 34-224)

Výchozí stav - problémy:

Regionální biokoridor RK 137 podle ÚTP R+NR ÚSES spojuje RBC 15 Pánov (situované převážně na výsušných stanovištích vátých písků severozápadně od Rohatce) a RBC 21 Zásada-Gebart (vložené v nivní i vodní ose NRBC K 142 v nivě řeky Moravy jižně od Rohatce, na hranicích se Slovenskem) - v této podobě tedy nemůže regionální biokoridor RK 137 reprezentovat žádnou regionálně významnou migrační trasu.

Navržené změny:

Regionální biokoridor RK 137 je v krajském generelu ÚSES zrušen, přičemž se předpokládá jeho nahrazení větví místního ÚSES.

Návrh zrušení regionálního biokoridoru RK 137 je invariantní.

76) Poměrně rozsáhlé území okrajové části vátých písků západně od Hodonína a údolí řeky Moravy jihozápadně od Hodonína, na hranicích se Slovenskem (mapové listy 34-223 a 34-241)

Výchozí stav - problémy:

Předmětným územím je podle ÚTP R+NR ÚSES v návaznosti na nadregionální biokoridor K 157 v bezprostřední blízkosti NRBC 108 Černé bláto veden nadregionální biokoridor K 156 s jednou teplomilnou doubravní osou. Jihozápadně od Hodonína nadregionální biokoridor K 156

překonává širokou nivou řeky Moravy mezi Hodonínem a Holíčem, přičemž se pravděpodobně předpokládá jeho pokračování na slovenské straně. Ze západní strany Hodonína je v ochranné zóně NRBK K 156 navíc veden krátký a málo reprezentativní regionální biokoridor RK 140, propojující NRBC 108 Černé bláto a RBC 4 Lužice, vložené do osy NRBK K 156 ve svazích nad říčkou Kyjovkou z východní strany Lužice. Vedení nadregionálního biokoridoru s teplomilnou doubravní osou napříč širokou říční nivou lze považovat za značně problematické.

Navržené změny:

V základní variantě krajského generelu ÚSES je navrženo zrušení nadregionálního biokoridoru K 156 (včetně zrušení vloženého RBC 4 Lužice) a zrušení navazujícího regionálního biokoridoru RK 140, přičemž se předpokládá jiné vedení nadregionálního biokoridoru buď přímo v návaznosti na NRBC 108 Černé bláto (viz bod 68) nebo v návaznosti na NRBK K 157 (viz bod 41).

V náhradní, avšak nepříliš vhodné variantě je navrženo zachování NRBK K 156 (včetně RBC 6 Lužice). V tomto případě by bylo možné zachovat i regionální biokoridor RK 140.

77) Poměrně členité, převážně zemědělsky využívané území mezi Mutěnicemi a Čejkovicemi, v západní části okresu Hodonín (mapový list 34-214)

Výchozí stav - problémy:

V ÚTP R+NR ÚSES je v ochranné zóně NRBK K 157 v daném území rámcově široce vymezen regionální biokoridor RK 128, propojující RBC 341 Kapánsko (vložené v teplomilné doubravní ose K 157 mezi Mutěnicemi, Dolními Bojanovicemi a Starým Poddvorovem) s teplomilnou doubravní osou NRBK K 157 mezi Čejkovicemi a Čejčí. Dané propojení je ovšem zajištěno přímo vlastní teplomilnou doubravní osou NRBK K 157, takže regionální význam tohoto dalšího propojení je přinejmenším sporný.

Navržené změny:

V krajském generelu ÚSES je v základní variantě regionální biokoridor RK 128 zrušen, s předpokladem nahrazení větvi místního ÚSES.

V náhradní variantě je ponechána možnost zachování regionálního biokoridoru RK 128, přičemž je ale nutno do jeho trasy vložit nové regionální biocentrum tak, aby nebyla překročena maximální přípustná délka regionálního biokoridoru (v součtu s navazujícím úsekem osy NRBK K 157 činící 8 km).

78) Poměrně členité, převážně zemědělsky využívané území východně od Čejkovic, v západní části okresu Hodonín (mapový list 34-214)

Výchozí stav - problémy:

Délka úseku teplomilné doubravní osy NRBK K 157 mezi vloženými RBC 26 Hájek-Ochozy (severozápadně od Čejkovic) a 341 Kapánsko (mezi Mutěnicemi, Dolními Bojanovicemi a Starým Poddvorovem) po zpřesnění trasování osy NRBK v některých územních plánech podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Průběh teplomilné doubravní osy NRBK K 157 je východně od Čejkovic nově napříměn tak, aby byla dodržena maximální přípustná délka příslušného úseku osy NRBK. Jelikož se však délka příslušného úseku teplomilné doubravní osy NRBK K 157 i tak pohybuje téměř na hranici přípustnosti, je možno při dalším zpřesňování průběhu osy NRBK K 157 očekávat opětovné překročení maximální přípustné délky.

V případě opětovného překročení maximální přípustné délky příslušného úseku osy NRBK K 157 jsou dalšími možnými, kartograficky však nevyjádřenými variantami řešení buď vložení nového nezbytného RBC do původní trasy teplomilné doubravní osy NRBK K 157 nebo vedení teplomilné doubravní osy NRBK K 157 ve stopě regionálního biokoridoru RK 128, rovněž s vložení nového nezbytného RBC do trasy (viz náhradní varianta v předchozím bodu 77). Tato druhá náhradní možnost je přitom obsažena již v okresním generelu ÚSES, ovšem bez potřebného vloženého RBC.

79) Poměrně členité, převážně zemědělsky využívané území v okolí Vrbice, Kobylí a Bořetic, ve východní části okresu Břeclav, na pomezí s okresem Hodonín (mapové listy 34-212 a 34-214)

Výchozí stav - problémy:

Podle ÚTP R+NR ÚSES prochází daným územím nadregionální biokoridor K 157, do jehož teplomilné doubravní osy je ve dně údolí Trkmanky u Kobylí vloženo rámcově vymezené RBC 25 Kobylí. Ze způsobu rámcového vymezení RBC 25 Kobylí v ÚTP R+NR ÚSES vyplývá, že by toto biocentrum mělo zahrnovat především podmáčená stanoviště údolní nivy říčky Trkmanky. V takovémto případě by však toto biocentrum bylo z hlediska celkového charakteru NRBK K 157 zcela nerepresentativní.

Navržené změny:

V krajském generelu ÚSES je navrženo invariantní zrušení nerepresentativního RBC 25 Kobylí. V základní variantě je navíc navržena změna trasování teplomilné doubravní osy NRBK K 157 tak, že je osa NRBK mezi vloženými RBC 24 Kuntínov (severozápadně od Kobylí) a 26 Hájek-Ochozy (východně od Vrbice) posunuta oproti poloze v ÚTP R+NR ÚSES více k jihu a prochází územím přednostně ve vazbě na konvexní tvary reliéfu (hřbety), s využitím drobných lesíků jižně od Vrbice.

V náhradní, avšak s ohledem na významné zastoupení nerepresentativních podmáčených stanovišť méně vhodné variantě je zachována původní stopa osy NRBK podle ÚTP R+NR ÚSES (částečně v údolní poloze).

80) Izolovaný lesní celek v zemědělské krajině západně od Němčiček, ve střední části okresu Břeclav (mapový list 34-213)

Výchozí stav - problémy:

Délka úseku teplomilné doubravní osy NRBK K 158 mezi vloženými RBC 23 Starovičky (severozápadně od Staroviček) a 24 Kuntínov (severovýchodně od Němčiček) po zpřesnění trasování osy NRBK v územních plánech podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Do teplomilné doubravní osy NRBK K 158 je vloženo nové nezbytné regionální biocentrum, umístěné v doporučené poloze v lesním celku západně od Němčiček. Návrh je invariantní.

81) Pevně zemědělská a částečně i lužní krajina u dolní novomlýnské nádrže v okolí Nových Mlýnů, ve střední až jižní části okresu Břeclav (mapový list 34-213)

Výchozí stav - problémy:

Délka úseku teplomilné doubravní osy NRBK K 158 mezi vloženými RBC 23 Starovičky (severozápadně od Staroviček) a NRBC 106 Milovický les (jižně od dolní novomlýnské nádrže) po zpřesnění trasování osy NRBK v územních plánech podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km). Část úseku teplomilné doubravní osy NRBK K 158 je navíc vedena podél hráze dolní novomlýnské nádrže napříč údolní nivou řeky Dyje, kde nelze předpokládat přítomnost reprezentativních stanovišť pro teplomilnou doubravní osu NRBK.

Navržené změny:

V základní variantě je navržena změna trasování teplomilné doubravní osy NRBK K 158 tak, že osa NRBK nově překonává nivu řeky Dyje v prostoru nově navrženého rozsáhlého lužního biocentra (viz následující bod 82). Výhodou tohoto řešení je skutečnost, že nevyžaduje žádné budování nerepresentativních částí NRBK K 158 v prostoru údolní nivy a dalších vložených regionálních biocenter.

Jako náhradní, avšak málo vhodná varianta je ponecháno původní řešení podle ÚTP R+NR ÚSES, které navíc vyžaduje vložení nového nezbytného regionálního biocentra do teplomilné doubravní osy NRBK K 158 (ve směrné poloze západně od Zaječí).

82) Rozsáhlé území údolní nivy řeky Dyje mezi Lednicí a hrází dolní novomlýnské nádrže, v jižní části okresu Břeclav (mapové listy 34-213 a 34-231)

Výchozí stav - problémy:

V ÚTP R+NR ÚSES je daným územím veden nadregionální biokoridor K 161 se dvěma osami, reprezentujícími cílové vodní a nivní ekosystémy. Do os NRBK jsou zde vložena RBC 7 Pastvisko (u Lednice) a 8 Křivé jezero (u Nových Mlýnů). V návrhu územního plánu VÚC Palava je v daném prostoru umístěno jedno rozsáhlé regionální biocentrum (RBC Dyjský luh), zahrnující i plochy obou původně navržených RBC.

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES v zásadě přebírá řešení podle návrhu územního plánu VÚC Palava s tím, že plochu rozsáhlého nového regionálního biocentra rozšiřuje ještě o zbývající část lužního lesa v bezprostřední blízkosti Lednice. Významným podpůrným argumentem pro rozsáhlé biocentrum je i skutečnost, že je celé území zařazeno mezi návrhy chráněných území soustavy Natura 2000. Návrh je invariantní.

83) Jižní břehy dolní novomlýnské nádrže u Pavlova a Dolních Věstonic, v západní části okresu Břeclav (mapové listy 34-124 a 34-213)

Výchozí stav - problémy:

V ÚTP R+NR ÚSES je prostory novomlýnských nádrží veden nadregionální biokoridor K 161 se dvěma osami, reprezentujícími cílové vodní a nivní ekosystémy. Nivní osa NRBK K 161 přitom důsledně sleduje jižní břehy nádrží. Trvalým zatopením plochy údolní nivy však byly v podstatě eliminovány přirozené podmínky pro vedení nivní osy NRBK tímto prostorem, přičemž částečná kompenzační opatření byla vytvořena pouze v prostoru střední nádrže. Nejvíce se absence přirozených podmínek pro vedení nivní osy NRBK K 161 projevují na jižním břehu dolní nádrže od Pavlova po Dolní Věstonice, kde vody nádrže v podstatě omývají úpatní část Pavlovských vrchů.

Navržené změny:

V základní variantě je navržena změna vedení části trasy nivní osy NRBK K 161 kolem Pavlova až po Dolní Věstonice tak, že nivní osa prochází namísto úpatní částí Pavlovských kopců zatopenou částí údolní nivy. V praxi to znamená, že po dobu zatopení zůstane nivní osa NRBK K 161 v tomto úseku de facto přerušena.

V náhradní variantě je zachováno původní řešení podle ÚTP R+NR ÚSES, které je sice z hlediska reprezentativnosti pro nivní osu NRBK K 161 zcela nevhodné, které však je zakotveno v některých územních plánech a zčásti i v komplexní pozemkové úpravě v k. ú. Pravlov.

Další, kartograficky nevyjádřenou variantou je vedení některých úseků nivní osy NRBK K 161 ve vazbě na severní břehy nádrží (např. s využitím rozsáhlého RBC 342 Vrkoč při ústí Svatky a Jihlavy do střední nádrže), které by ovšem vyžadovalo velmi detailní a citlivé posouzení.

84) Rozsáhlé, převážně zemědělsky využívané území od Mikulova po Hrušovany nad Jevišovkou, v západní části okresu Břeclav a jihovýchodní části okresu Znojmo (mapové listy 34-123, 34-124, 34-141 a 34-142)

Výchozí stav - problémy:

Na unikátní NRBC 2013 Palava, situované v jádrové části CHKO Palava (severně od Mikulova), navazuje podle ÚTP R+NR ÚSES jediný nadregionální biokoridor (K 160). Stejně tak navazuje jediný nadregionální biokoridor (K 162) podle ÚTP R+NR ÚSES na NRBC 105 Karlov, umístěné západně od Hrušovan nad Jevišovkou. Obě biocentra tak tvoří konce „slepých“ větví nadregionálního ÚSES.

Navržené změny:

V krajském generelu je navržen nový nadregionální biokoridor propojující NRBC 2013 Palava a NRBC 105 Karlov. Nově navržený NRBK by měl mít jednu osu, reprezentující cílové teplomilné doubravní ekosystémy. V návaznosti na NRBC 2013 Palava je osa nového NRBK vedena ve stopě části původního regionálního biokoridoru RK 124 a celého regionálního biokoridoru RK 123

do RBC 31 Dunajovické vrchy (západně od Dolních Dunajovic), které je nově vloženo do osy NRBK. Z RBC 31 Dunajovické vrchy pokračuje osa nového NRBK vinicemi jižně od Brodu nad Dyjí k Novosedlům (zčásti ve stopě původně navržených lokálních biokoridorů) a mezi Novosedly a Drnholcem překonává v místě rozšířeného RBC 32 Drnholecký luh údolní nivu řeky Dyje. Dál je osa nového NRBK vedena ve stopě původního regionálního biokoridoru RK 110 svahy údolí Litobratřického potoka do RBC 33 Malá lada (západně od Drnholce), které je nově vloženo do osy NRBK. Z RBC 33 Malá lada je trasa osy nového NRBK řešena variantně. V základní variantě směřuje osa NRBK téměř přímou trasou severně od Hrušovan do NRBC 105 Karlov. V náhradní, v zásadě rovnocenné variantě využívá osa NRBK částečně stop původních regionálních biokoridorů RK 109 a RK 112 (kolem Litobratřic a Břežan), přičemž u Litobratřic je do osy NRBK nově vloženo původní RBC 53 Litobratřice. Do NRBC 105 Karlov je v tomto případě osa NRBK zaústěna jihovýchodně od Břežan (viz též řešení podle následujících bodů 85 a 86). Návrh nového NRBK jako celku je invariantní.

85) Údolí Litobratřického potoka mezi Drnholcem a Litobratřicemi, na pomezí okresů Břeclav a Znojmo (mapový list 34-123)

Výchozí stav - problémy:

Údolím Litobratřického potoka je v ÚTP R+NR ÚSES veden regionální biokoridor RK 109, spojující RBC 33 Malá lada (západně od Drnholce) a RBC 53 Litobratřice (ze severozápadní strany Litobratřic). Z ÚTP R+NR ÚSES není na první pohled zcela zřejmé, zda má biokoridor reprezentovat podmáčená stanoviště údolního dna nebo mezofilní až vysychavá stanoviště údolních svahů. Ze způsobu vymezení obou navazujících regionálních biocenter a na ně navazujících dalších biokoridorů a z malého biogeografického významu vlastního vodního toku však vyplývá spíše svahová poloha biokoridoru. Ve všech navazujících podrobnějších dokumentacích ÚSES však byl regionální biokoridor RK 109 interpretován spíše jako biokoridor hydrofilní (vedený ve vazbě na vodní tok), ovšem s mezofilním „obchvatem“ Litobratřic.

Navržené změny:

V základní variantě je celý regionální biokoridor RK 109 pojat jako biokoridor mezofilní (až subxerofilní), vedený ve výslunných (levobřežních) svazích údolí Litobratřického potoka a po plošině terasy ze severní strany Litobratřic (ve vazbě na stávající větrolamy). Jako náhradní varianta připadá v úvahu i využití nově zpřesněné stopy regionálního biokoridoru RK 109 pro vedení osy nového NRBK, propojujícího NRBC 2013 Palava a NRBC 105 Karlov (viz předchozí bod 84).

86) Plochá zemědělská krajina s drobnými lesíky v okolí Břežan, ve východní části okresu Znojmo (mapové listy 34-123 a 34-141)

Výchozí stav - problémy:

Daným prostorem je v ÚTP R+NR ÚSES veden převážně rámcově vymezený regionální biokoridor RK 112, spojující RBC 53 Litobratřice (ze severozápadní strany Litobratřic) a NRBC 105 Karlov (jižně od Břežan). Problémovým místem je průchod rámcově vymezeného regionálního biokoridoru RK 112 zastavěným územím obce Břežany.

Navržené změny:

V základní variantě je navržena podstatná změna trasování jižní části regionálního biokoridoru RK 112 tak, že nově obchází Břežany ze severní a východní strany a napojuje se na NRBC 105 Karlov jihovýchodně od Břežan.

Náhradní, málo vhodnou variantou je ponechání celého regionálního biokoridoru RK 112 v původní stopě, s průchodem zastavěným územím obce Břežany.

V úvahu připadá i využití stopy regionálního biokoridoru RK 112 (zejména podle základní varianty) pro vedení osy nového NRBK, propojujícího NRBC 2013 Palava a NRBC 105 Karlov (viz bod 84).

87) Plochá zemědělská krajina s větrolamy mezi Lechovicemi, Čejkovicemi a Břežany, ve východní části okresu Znojmo (mapový list 34-114)

Výchozí stav - problémy:

Daným prostorem je v ÚTP R+NR ÚSES veden nadregionální biokoridor K 162, jehož teplomilná doubravní osa je mezi NRBC 105 Karlov (jižně od Břežan) a vloženým RBC 54 Lechovice (východně od Lechovic) situována do mírných výslunných svahů údolí řeky Jevišovky. V navazujících dokumentacích ÚSES (včetně konceptu územního plánu VÚC okresu Znojmo) je teplomilná doubravní osa K 162 posunuta na plošinu terasy (poněkud k severu), kde využívá přítomnosti sítě linií větrolamů.

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES přebírá invariantně řešení podle konceptu územního plánu VÚC okresu Znojmo s tím, že při dalším zpřesňování může poloha osy NRBK K 162 doznat ještě výrazných změn.

88) Širší území mezi plošinou severovýchodně od Lechovic a lesním celkem západně od Těšetic, ve východní až střední části okresu Znojmo (mapové listy 34-113 a 34-114)

Výchozí stav - problémy:

V ÚTP R+NR ÚSES je daným prostorem vedena teplomilná doubravní osa NRBK K 162, do níž jsou postupně od východu vložena RBC 54 Lechovice (rámcově vymezené východně od Lechovic), 1985 Stošíkovic (biocentrum k doplnění jihovýchodně od Stošíkovic) a 56 Únanovka (rámcově vymezené v lesním celku západně od Těšetic), v němž se NRBK K 162 napojuje na NRBK K 139. Délka úseku teplomilné doubravní osy NRBK K 162 mezi vloženými RBC 1985 Stošíkovic a 56 Únanovka přitom po zpřesnění polohy a vymezení obou biocenter podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Základem navržených změn v krajském generelu ÚSES je převzetí zpřesněné polohy RBC 1985 Stošíkovic z platného územního plánu obce Lechovice, v němž je toto biocentrum oproti ÚTP R+NR ÚSES posunuto cca o 1 km jihovýchodním směrem, do lesního celku navazujícího na zámecký park. V návaznosti na toto řešení je výrazně změněno doporučené vymezení RBC 56 Únanovka v lesním celku západně do Těšetic tak, aby byla dodržena maximální přípustná délka mezilehlého úseku teplomilné doubravní osy NRBK K 162 (východní okraj RBC 56 Únanovka je nově posunut až na východní okraj lesního celku). V prostoru nově vymezeného RBC 56 Únanovka jsou částečně upraveny i trasy a vzájemné návaznosti os NRBK K 162 a K 139.

Jako náhradní varianta připadá v úvahu nahrazení části nadregionálního biokoridoru K 162 mezi RBC 54 Lechovice a RBC 56 Únanovka mezofilní větví regionálního ÚSES. Toto řešení je však podmíněno přijetím základní varianty navržené změny podle bodu 50 – tedy zcela nové vedení části NRBK K 140 a jeho mezofilní hájové až teplomilné doubravní osy s návazností na teplomilnou doubravní osu NRBK K 162 ve vloženém RBC 54 Lechovice. Změny v polohách a vymezení regionálních biocenter 1985 Stošíkovic a 56 Únanovka by přitom ovšem zůstaly zachovány.

89) Rozsáhlé území údolní nivy řeky Jevišovky od Borotic po hráz vodní nádrže Výrovce, v jihovýchodní až střední části okresu Znojmo (mapové listy 34-113, 34-114 a 34-132)

Výchozí stav - problémy:

Na regionální biocentrum 43 U Náhonu, situované v údolní nivě řeky Jevišovky východně od Borotic, navazuje podle ÚTP R+NR ÚSES jediný regionální biokoridor (RK 118), takže biocentrum tvoří konec „slepé“ hydrofilní větve regionálního ÚSES, vedené po dolním toku řeky Jevišovky. V dalším úseku řeky směrem k severozápadu (až po vodní nádrž Výrovce) jsou některé části údolní nivy řeky Jevišovky podle ÚTP R+NR ÚSES zahrnuté do ochranných zón NRBK K 162 a K 139, zatímco do jiných částí údolní nivy nezasahují žádné skladebné části nadregionálního ani regionálního ÚSES, a to i přesto, že potenciální hydrofilní ekosystémy údolní nivy řeky Jevišovky zde mají bezesporu regionální význam.

Navržené změny:

V základní variantě je v návaznosti na původní RBC 43 U Náhonu směrem k severozápadu nově vedena prodloužená část hydrofilní větve regionálního ÚSES, která by měla reprezentovat nivní a vodní ekosystémy údolní nivy řeky Jevišovky. Tuto prodlouženou část hydrofilní větve regionálního ÚSES tvoří dva nové regionální biokoridory, důsledně vedené v přímé vazbě na tok řeky, a dvě regionální biocentra, z nichž jedno je umístěné v doporučené poloze v nivě řeky mezi Prosiměřicemi a Stošíkovicemi (zcela nové biocentrum), a druhé v doporučené poloze v údolí Jevišovky mezi hrází vodního díla Výrovce a obcí Výrovce (RBC 1869 Němčičky, původně v ÚTP R+NR ÚSES směrně umístěné severněji, mimo údolí Jevišovky). Regionální biocentrum 1869 Němčičky plní zároveň svou původní funkci regionálního biocentra vloženého do teplomilné doubravní osy NRBK K 139, procházející v daném místě napříč údolím Jevišovky. Hydrofilní větve regionálního ÚSES vedená po toku Jevišovky je tak nově napojena na nadregionální biokoridor K 139. Významným podpůrným argumentem pro nově prodloužené vedení hydrofilní větve regionálního ÚSES je i skutečnost, že je větší část toku Jevišovky v daném území zařazena mezi návrhy chráněných území soustavy Natura 2000.

Náhradní, avšak málo vhodnou variantou zůstává zachování původního řešení podle ÚTP R+NR ÚSES, ve kterém je hydrofilní větve regionálního ÚSES na řece Jevišovce ukončena v RBC 43 U Náhonu. Dále k severozápadu by pak byla po toku řeky vedena pouze větve místního významu. I v případě této náhradní varianty je však doporučeno zachování nové polohy RBC 1869 Němčičky v údolí Jevišovky mezi hrází vodní nádrže a obcí Výrovce.

90) Částečně urbanizovaná, částečně zemědělská a částečně i lesní krajina v prostoru města Znojma a v jeho blízkém okolí (mapové listy 34-113 a 34-131)

Výchozí stav - problémy:

Délka úseku teplomilné doubravní osy NRBK K 139 mezi NRBC 28 Údolí Dyje a vloženým RBC 56 Únanovka (v lesním celku západně od Těšetic) po zpřesnění trasování osy NRBK v územních plánech (zejm. v územním plánu města Znojma) podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km). Část úseku teplomilné doubravní osy NRBK K 158 je navíc vedena reálně málo prostupným územím na severozápadním okraji souvislé zástavby města Znojma.

Navržené změny:

V základní variantě je navržena výrazná změna trasování teplomilné doubravní osy NRBK K 139 tak, že tato osa NRBK je v návaznosti na NRBC 28 Údolí Dyje nově vedena ve stopě původní mezofilní hájové osy NRBK K 161 plochou zemědělskou krajinou jižně od Znojma (převážně ve vazbě na stávající větrolamy) k RBC 37 Palice (původně vloženému do mezofilní hájové a vodní osy NRBK K 161 v údolí Dyje mezi Dobšicemi, Dyjí a Nesachleby), kde překonává údolí Dyje, a dále z východní strany Dobšic a Suchohrdel (východně od Znojma) k lesnímu celku Purkrábka, na jehož okraji je do teplomilné doubravní osy NRBK K 139 vloženo nové nezbytné regionální biocentrum. V prostoru tohoto nového biocentra se dostává teplomilná doubravní osa NRBK K 139 opět do své původní trasy. Vedení části teplomilné doubravní osy NRBK K 139 východně od Znojma přitom částečně odpovídá původnímu řešení generelu místního ÚSES. Přijetím této varianty řešení by zanikla krátká mezofilní hájová osa NRBK K 139, podle ÚTP R+NR ÚSES propojující v údolí Gránického potoka na západní straně Znojma NRBC 28 Údolí Dyje s teplomilnou doubravní osou NRBK K 139.

Náhradní, avšak nedoporučovanou variantou je v zásadě zachování původního řešení podle ÚTP R+NR ÚSES (zpřesněného v navazujících územních plánech) s tím, že by součástí řešení muselo být stejně jako v případě základní varianty nové nezbytné regionální biocentrum, vložené do teplomilné doubravní osy NRBK K 139 na okraji lesního celku Purkrábka. Úsek teplomilné doubravní osy NRBK K 139 vedený podle základní varianty jižně od Znojma (mezi NRBC 28 Údolí Dyje a vloženým RBC 37 Palice) by pak zůstal zachován jako mezofilní hájová osa NRBK K 161 (viz řešení náhradní varianty podle bodu 94).

91) Lesní celek na březích Vranovské přehrady jižně od obce Bítova, v západní části okresu Znojmo (mapový list 33-223)

Výchozí stav - problémy:

Délka úseku mezofilní hájové osy NRBK K 164 mezi vloženými RBC 539 Mezižlebí (v lesním celku nad hladinou přehrady severně od Lančova) a 536 Vyhlička (v údolí Dyje v přítokové části přehrady u Podhradí) po zpřesnění trasování osy NRBK v územních plánech podstatně přesahuje maximální přípustnou délku (8 km).

Navržené změny:

Trasování části mezofilní hájové osy NRBK K 158 je jižně od obce Bítova upraveno tak, že osa NRBK nově prochází svahy nad přehradou v okolí zříceniny hradu Cornštejna. Do nově trasovaného úseku mezofilní hájové osy NRBK K 158 je vloženo nové nezbytné regionální biocentrum, umístěné ve směrné poloze v lesním celku nad přehradou naproti chatové oblasti pod obcí Bítovem.

Návrh je invariantní.

92) Dno údolí řeky Dyje od přítokové části Vranovské přehrady u Podhradí nad Dyjí Bítýšky po hranice s Rakouskem, v západní části okresu Znojmo (mapové listy 33-214 a 33-223)

Výchozí stav - problémy:

Údolím Dyje je ve zmíněném úseku v ÚTP R+NR ÚSES veden nadregionální biokoridor K 164 se dvěma osami, reprezentujícími cílové teplomilné doubravní a mezofilní hájové ekosystémy údolních svahů. Významné hydrofilní ekosystémy údolního dna však nejsou reprezentovány ani žádnou osou NRBK ani skladebnými částmi regionálního ÚSES (pouze se nacházejí v ochranné zóně NRBK K 164).

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES umísťuje do nivy řeky Dyje v jednoznačné vazbě na vodní tok nový regionální biokoridor, navazující u Podhradí na RBC 536 Vyhlička, vložené do obou os NRBK K 164.

Návrh je invariantní.

93) Okrajová část lesního komplexu na území národního parku Podyjí západně od Hnanic, v jižní části okresu Znojmo, na hranicích s Rakouskem (mapový list 33-242)

Výchozí stav - problémy:

Lesním celkem západně od Hnanic je v ÚTP R+NR ÚSES v návaznosti na NRBC 28 Údolí Dyje směrem do Rakouska veden nadregionální biokoridor K 163 s jednou osou, reprezentující cílové teplomilné doubravní ekosystémy údolních svahů. V platném územním plánu obce Hnanice je však tento lesní celek zahrnutý do NRBC 28 Údolí Dyje.

Navržené změny:

V základní variantě je převzato řešení z územního plánu obce Hnanice, s rozšířeným NRBC 28 Údolí Dyje a bez NRBK K 163. Výhodou tohoto řešení je skutečnost, že nevyžaduje zajištění návaznosti vedení NRBK na rakouské straně.

V náhradní, v zásadě také možné variantě je zachováno vymezení NRBC 28 Údolí Dyje podle ÚTP R+NR ÚSES, s navazujícím NRBK K 163.

94) Rozsáhlé, převážně zemědělsky využívané území mezi údolím řeky Dyje od Znojma po Tasovice a rakouskými hranicemi u Ječmeniště, v jižní části okresu Znojmo (mapové listy 34-131 a 34-133)

Výchozí stav - problémy:

Údolím řeky Dyje je v ÚTP R+NR ÚSES v návaznosti na NRBC 28 Údolí Dyje (ze západní až jihozápadní strany Znojma) směrem východním až jihovýchodním veden nadregionální biokoridor

K 161 se dvěma osami, reprezentujícími zpočátku cílové vodní a mezofilní hájové ekosystémy (ta je vedena v zásadě pravobřežními údolními svahy). U Tasovic však mezofilní hájová osa NRBK K 161 přechází ze svahových poloh do údolní nivy a její charakter se mění z mezofilní hájové na nivní, což lze z hlediska významu pro migraci organismů považovat přinejmenším za sporné.

Navržené změny:

V základní variantě je navrženo v úseku mezi NRBC 28 Údolí Dyje a RBC 37 Palice (vloženým původně do mezofilní hájové a vodní osy NRBK K 161 v údolí Dyje mezi Dobšicemi, Dyjí a Nesachleby) nahrazení mezofilní hájové osy NRBK K 161 teplomilnou doubravní osou NRBK K 139 (viz řešení základní varianty v bodě 90) a dále k východu úplné zrušení mezofilní hájové osy NRBK K 161 s tím, že nivní osa NRBK K 161 u Tasovic nově navazuje na vodní osu NRBK K 161.

Řešení náhradní, v zásadě rovněž možné varianty je založeno na zachování původní mezofilní hájové osy NRBK K 161 v celém rozsahu dle ÚTP R+NR ÚSES s tím, že se u Tasovic nemění v nivní osu, nýbrž pokračuje dále směrem jižním (převážně ve stopě původních lokálních biokoridorů) k unikátnímu NRBC 2015 Ječmeniště. Do této nové trasy osy NRBK je vloženo u Derflíc nezbytné nové regionální biocentrum. Lze předpokládat, že by tato osa NRBK v celém průběhu reprezentovala spíše teplomilné doubravní než mezofilní hájové ekosystémy. Výhodou tohoto variantního řešení je zapojení unikátního NRBC 2015 Ječmeniště do nadregionálního systému. Nevýhodou jsou jednak vyšší plošné nároky na potřebné funkční zabezpečení, jednak nutnost zajištění pokračování na rakouském území. Řešení napojení nivní osy NRBK K 161 u Tasovic je v této náhradní variantě shodné s řešením ve variantě základní.

95) Údolí řeky Dyje mezi Jaroslavici, Slupí, Valtrovicemi a Hrádkem, v jihovýchodní části okresu Znojmo (mapové listy 34-132 a 34-134)

Výchozí stav - problémy:

Regionální biokoridor RK 121 původně podle ÚTP R+NR ÚSES spojuje dvě charakterem zcela odlišná biocentra – NRBC 2015 Ječmeniště situované převážně na výsušných stanovištích na hranicích s Rakouskem a RBC 39 Jaroslavický rybník vymezené na soustavě rybníků v údolní nivě řeky Dyje u Jaroslavíc – v této podobě tedy nemůže reprezentovat žádnou regionálně významnou migrační trasu. Obdobně nevhodně spojuje regionální biokoridor RK 120 regionální biocentrum 41 U Hrádku (situované na výsušné terase severozápadně od Hrádku) s vodní osou NRBK K 161, vedenou po toku Dyje. Navíc jsou v prostoru údolní nivy Dyje mezi Jaroslavici a Valtrovicemi vymezena dvě těsně sousedící regionální biocentra – již zmíněné RBC 39 Jaroslavický rybník a RBC 38 U Křídlověk, vložené do vodní a nivní osy NRBK K 161 – bez jasné vzájemné vazby.

Navržené změny:

Základem navrhovaného řešení je spojení původních RBC 38 U Křídlověk a RBC 39 Jaroslavický rybník do jediného regionálního biocentra, v zásadě se objevující již v konceptu územního plánu VÚC okresu Znojmo. Vymezení biocentra je navrženo tak, aby biocentrum zahrnovalo ekosystémy lužního lesa, vodního toku, rybníků a nově i svahových poloh tak, aby bylo reprezentativní nejen pro vodní a nivní osu NRBK K 161, ale také (alespoň částečně) pro procházející mezofilní až subxerofilní větve regionálního ÚSES. Součástí navrhovaného řešení je i změna trasování regionálního biokoridoru RK 120, nově přímo propojujícího RBC 41 U Hrádku s výše popsaným nově vymezeným regionálním biocentrem. Návrh uvedeného komplexu změn je invariantní.

96) Údolní niva řeky Dyje jižně až jihovýchodně od Dyjáovic, v jihovýchodní části okresu Znojmo, při hranicích s Rakouskem (mapové listy 34-134 a 34-143)

Výchozí stav - problémy:

V ÚTP R+NR ÚSES je jižně od Dyjáovic vloženo do nivní a vodní osy NRBK K 161 regionální biocentrum 1964 Dyjáovice, označené jako biocentrum k doplnění. V platném územním plánu obce Dyjáovice i v navrženém konceptu územního plánu VÚC okresu Znojmo je toto biocentrum posunuto o cca 2 km k jihovýchodu (mezi hlavní koryto Dyje a napřímený Dyjsko-mlýnský náhon).

Navržené změny:

Krajský generel ÚSES přebírá řešení polohy RBC 1964 Dyjákovice podle územního plánu obce Dyjákovice a konceptu územního plánu VÚC okresu Znojmo.
Návrh je invariantní.

97) Rozsáhlé, převážně zemědělsky využívané území v okolí Dobrého Pole a Březí, v jihozápadní části okresu Břeclav, při hranicích s Rakouskem (mapový list 34-142)

Výchozí stav - problémy:

Podle ÚTP R+NR ÚSES navazuje na regionální biokoridor RK 123 východně od Březí regionální biokoridor RK 125, směřující k jihozápadu do Rakouska.

Navržené změny:

V základní variantě je v návaznosti na nově územím vedený nadregionální biokoridor (viz řešení v bodě 84) zcela zásadně změněna poloha regionálního biokoridoru RK 125. Ten navazuje severně od Dobrého Pole na osu nového NRBK a směřuje pahorkatinným územím podél vinic ze západní strany Dobrého Pole k jihu, do Rakouska. Jihozápadně od Dobrého Pole je do jeho trasy vloženo nezbytné nové regionální biocentrum.

V náhradní, s ohledem na charakter reliéfu poněkud méně vhodné variantě je v podstatě zachována původní poloha regionálního biokoridoru RK 125 podle ÚTP R+NR ÚSES (z východní strany Březí).

98) Prostor města Mikulova a jeho nejbližšího okolí (mapové listy 34-142 a 34-231)

Výchozí stav - problémy:

Na RBC 29 Svatý kopeček, situované v jihozápadní části CHKO Palava (z východní strany Mikulova), navazuje podle ÚTP R+NR ÚSES jediný regionální biokoridor - RK 124. Biocentrum tak tvoří konec „slepé“ větve regionálního ÚSES.

Navržené změny:

V krajském generelu je invariantně navržen nový regionální biokoridor, propojující RBC 29 Svatý kopeček východně od Mikulova s NRBK 106 Milovický les (v jeho jižní části, severně od Sedlce) tak, aby byla zajištěna úplnost větve regionálního ÚSES. U původního regionálního biokoridoru RK 124 je navíc částečně upravena trasa – v jednom úseku v závislosti na řešení návrhu územního plánu VÚC Palava invariantně a v druhém úseku variantně s tím, že v základní variantě biokoridor nově obchází areál kasáren na severovýchodním okraji Mikulova a v náhradní, avšak méně vhodné variantě zůstává v poloze mezi kasárnami a ostatní zástavbou města.

99) Relativně pestře využívané území západně od Sedlce, v jižní části okresu Břeclav (mapový list 34-231)

Výchozí stav - problémy:

Západně od Sedlce prochází podle ÚTP R+NR ÚSES teplomilná doubravní osa NRBK K 159, směřujícího z NRBK 106 Milovický les (severně od Sedlce) do Rakouska. K této ose přiléhá v údolí potoka Včelínku podle ÚTP R+NR ÚSES rámcově vymezené RBC 1535 Nový rybník, přičemž není zcela jednoznačně zřejmé, zda jde o biocentrum unikátní (nacházející se mimo osu NRBK) nebo reprezentativní, vložené do osy NRBK K 159.

Navržené změny:

V základní variantě je navržena úprava trasování teplomilné doubravní osy NRBK K 159 západně od Sedlce tak, že osa jednoznačně prochází přes RBC 1535 Nový rybník.

V náhradní, avšak z hlediska využití území poněkud méně vhodné variantě teplomilná doubravní osa NRBK K 159 regionální biocentrum 1535 Nový rybník míjí (z východní strany).

100) Dno údolí potoka Včelínku z jihozápadní strany Sedlce, v jižní části okresu Břeclav (mapový list 34-231)

Výchozí stav - problémy:

Mezi RBC 1535 Nový rybník (západně od Sedlce) a unikátním NRBC 2011 Hlohovecké rybníky (z jihovýchodní až východní strany Sedlce) není v ÚTP R+NR ÚSES navrženo žádné reprezentativní propojení, přestože jde o charakterově příbuzná biocentra (rybníky s navazujícími mokřadními lemy).

Navržené změny:

V základní variantě je navržen ve vazbě na tok Včelínku nový regionální biokoridor propojující ve stopě původního lokálního biokoridoru RBC 1535 Nový rybník a unikátní NRBC 2011 Hlohovecké rybníky.

V náhradní, poněkud méně vhodné variantě je mezi oběma biocentry ponecháno pouze propojení místního významu.

101) Rozsáhlé území údolní nivy řeky Dyje mezi Lednicí a Břeclaví (mapové listy 34-231, 34-232 a 34-234)

Výchozí stav - problémy:

V ÚTP R+NR ÚSES je daným územím veden nadregionální biokoridor K 161 se dvěma osami, reprezentujícími cílové vodní a nivní ekosystémy. Do nivní osy NRBK je východně od Lednice vloženo rámcově vymezené RBC 6 Lubeš.

Navržené změny:

V základní variantě je v daném prostoru umístěno jedno rozsáhlé lužní regionální biocentrum, zahrnující i plochu původně navrženého RBC 6 Lubeš. Významným podpůrným argumentem pro rozsáhlé biocentrum je i skutečnost, že je celé území zařazeno mezi návrhy chráněných území soustavy Natura 2000.

V náhradní, avšak nedoporučované variantě je zachováno původní řešení podle ÚTP R+NR ÚSES.

102) Údolní niva řeky Dyje v Břeclavi a nejbližším okolí (mapové listy 34-232 a 34-234)

Výchozí stav - problémy:

V ÚTP R+NR ÚSES je daným územím veden nadregionální biokoridor K 161 se dvěma osami, reprezentujícími cílové vodní a nivní ekosystémy. Vodní osa je přitom vedena ve vazbě na hlavní koryto řeky Dyje, které je v zástavbě města Břeclavi opevněné a ve kterém tvoří výraznou migrační bariéru kolmý jez.

Navržené změny:

V základní variantě je navržen přesun vodní osy NRBK K 161 na vedlejší koryto Dyje, procházející okrajem nově navrženého rozsáhlého regionálního biocentra (viz základní varianta návrhu v předchozím bodě 101) a dále mezi Břeclaví a Poštornou.

V náhradní, méně vhodné variantě je vodní osa NRBK K 161 ponechána v původní poloze dle ÚTP R+NR ÚSES.

103) Rozsáhlé území údolní nivy řeky Moravy mezi Lanžhotem a Hodonínem, na pomezí se Slovenskem (mapové listy 34-234, 34-241 a 34-243)

Výchozí stav - problémy:

V ÚTP R+NR ÚSES je daným územím v návaznosti na NRBC 109 Soutok veden nadregionální biokoridor K 142 se dvěma osami, reprezentujícími cílové vodní a nivní ekosystémy. Do nivní osy NRBK jsou vloženy vymezené RBC 1 Tvrdonice (východně od Tvrdonic) a 2 Mikulčice (jihovýchodně od Mikulčic).

Navržené změny:

V základní variantě je celý daný prostor zahrnut do podstatně rozšířeného NRBC 109 Soutok (s přesahem na Slovensko), zahrnující v zásadě i plochy obou původně navržených RBC s tím, že je z NRBC vyjmuta část původního RBC 2 Mikulčice v oblasti archeologického naleziště. Významným podpurným argumentem pro rozšířenou podobu nadregionálního biocentra je skutečnost, že je celé území zařazeno mezi návrhy chráněných území soustavy Natura 2000.

V náhradní, avšak méně vhodné variantě je v zásadě zachováno původní řešení podle ÚTP R+NR ÚSES.

V případě obou variant je počítáno s vedením části nivní osy NRBK K 142 mezi Hodonínem a Holíčem, v návaznosti na vložené RBC 3 Očovský les (východně od Hodonína), slovenskou stranou údolní nivy, kde jsou pro průběh nivní osy NRBK vytvořeny výrazně vhodnější podmínky (spojitá soustava lužních lesů).

104) Lesní komplex jižně od Radějova, v jihozápadní části CHKO Bílé Karpaty a v jihovýchodní části okresu Hodonín, na pomezí se Slovenskem (mapové listy 34-242 a 35-131)

Výchozí stav - problémy:

Na regionální biocentrum 59 Zrubenec (v lesním komplexu při státní hranici jihovýchodně od Radějova) navazují dle ÚTP R+NR ÚSES pouze dva charakterem zcela odlišné regionální biokoridory - RK 168 vedený ve vazbě na drobný vodní tok a RK 169 vedený po zalesněném hraničním hřbetu. Biocentrum tak v podstatě tvoří konec dvou „slepých“ větví regionálního ÚSES – jedné hydrofilní (což v zásadě není závažný problém) a jedné mezofilní (což je záležitost problematická).

Navržené změny:

V krajském generelu ÚSES je invariantně navržen nový regionální biokoridor vedený z RBC 59 Zrubenec po zalesněném hřbetu západním až severozápadním směrem do RBC 5 Mlýnky (vloženého jihozápadně od Radějova do teplomilné doubravní osy NRBK K 155) tak, aby byla zajištěna úplnost mezofilní větve regionálního ÚSES.

105) Dno převážně zalesněného údolí potoka Mandátu jižně od Radějova, v jihozápadní části CHKO Bílé Karpaty a v jihovýchodní části okresu Hodonín (mapový list 35-131)

Výchozí stav - problémy:

Regionální biokoridor RK 167 vedený celkově v podmáčených polohách ve vazbě na tok potoka Mandátu je v ÚTP R+NR ÚSES svým severozápadním koncem nelogicky (a problematicky) zaústěn do teplomilné doubravní osy NRBK K 155.

Navržené změny:

V krajském generelu ÚSES je regionální biokoridor RK 157 svým severozápadním koncem nově zaústěn do RBC 5 Mlýnky (vloženého jihozápadně od Radějova do teplomilné doubravní osy NRBK K 155), které zahrnuje i podmáčená stanoviště dna údolí potoka Mandátu. Tím je zajištěna kontinuita hydrofilní větve regionálního ÚSES.

Návrh je invariantní.

106) Členité území s lučnými a lesními porosty jižně od Javorníku, v jihozápadní části CHKO Bílé Karpaty a v jihovýchodní části okresu Hodonín, při hranicích se Slovenskem (mapový list 35-132)

Výchozí stav - problémy:

Podél hranice se Slovenskem prochází územím podle ÚTP R+NR ÚSES mezofilní bučinná osa NRBK K 153, propojujícího NRBC 98 Čertoryje a NRBC 99 Javořina. K této ose přiléhá jižně od Javorníku podle ÚTP R+NR ÚSES vymezené RBC 61 Machová, přičemž není zcela jednoznačně zřejmé, zda jde o biocentrum unikátní (nacházející se mimo osu NRBK) nebo reprezentativní, vložené do osy NRBK K 153.

Navržené změny:

V krajském generelu ÚSES je invariantně navrženo podstatné rozšíření původně převážně lučního RBC 61 Machová o přilehlé lesní celky zahrnuté převážně do I. zóny CHKO tak, aby mezofilní bučinná osa NRBK K 153 jednoznačně procházela biocentrem a zároveň aby toto biocentrum bylo pro mezofilní bučinnou osu NRBK K 153 dostatečně reprezentativní.

6.3. Členění skladebných částí nadregionálního a regionálního ÚSES

Navržené skladebné části nadregionálního a regionálního ÚSES jsou v krajském generelu ÚSES v první řadě členěny obecně podle funkčního typu (biocentrum, biokoridor) a biogeografického významu (nadregionální, regionální). V případě nadregionálních biokoridorů jsou rozlišeny osy a ochranné zóny. S ohledem na potřebu stanovit základní prostorový regulativ pro budoucí upřesňování polohy a vymezení konkrétních skladebných částí ÚSES byly jednotlivé skladebné části (prvky) ÚSES obsažené v základní variantě návrhu (s výjimkou ochranných zón nadregionálních biokoridorů) dále rozříděny podle určitosti lokalizace do tří kategorií:

- prvek s jednoznačnou lokalizací (umístěním),
- prvek s doporučenou lokalizací (umístěním),
- prvek se směrnou lokalizací (umístěním).

V případě regionálních biokoridorů a os nadregionálních biokoridorů přitom může být určitost lokalizace u jejich dílčích úseků různá (např. část jednoho regionálního biokoridoru má lokalizaci doporučenou a část lokalizaci směrnou).

Jednoznačně lokalizovanými prvky ÚSES jsou:

- všechna nadregionální biocentra – jejich poloha je jednoznačně daná již v ÚTP R+NR ÚSES,
- regionální biocentra zařazená v ÚTP R+NR ÚSES do kategorie „biocentrum vymezeno“,
- izolovaná regionální biocentra unikátního charakteru,
- vodní osy nadregionálních biokoridorů (nebo jejich části), pokud v daném území při aktuálním stavu krajiny neexistuje jiná varianta funkčního řešení (další ramena téhož vodního toku v široké říční nivě),
- regionální biokoridory (nebo jejich části) vedené v přímé vazbě na vodní toky (obdoba vodních os NRBK), opět pokud v daném území při aktuálním stavu krajiny neexistuje jiná varianta funkčního řešení.

Jednoznačná lokalizace prvku ÚSES by pro další upřesňování jeho vymezení měla být (v případě zachování celé větve ÚSES, jejíž je prvek nezbytnou součástí) závazná. Zásadní změna polohy jednoznačně lokalizovaného prvku ÚSES by vedla k neúčelnému či dokonce zcela nesprávnému vymezení ÚSES.

Doporučeně lokalizované jsou prvky ÚSES tehdy, kdy pro jejich konkrétní umístění v krajině existují z pohledu tvorby ÚSES objektivní důvody, vyplývající z přírodních podmínek a stávajícího využití krajiny – např. umístění biocentra v prostoru ekologicky cenné lokality na stanovištích, odpovídajících celkovému charakteru příslušné větve ÚSES, trasování mezofilního biokoridoru v krátkých příkrých zalesněných svazích údolí nejvhodnějších pro migraci bioty aj. Doporučená lokalizace prvku ÚSES není pro další upřesňování jeho polohy a vymezení závazná, nicméně směřuje k co nejúčelnější tvorbě ÚSES s ohledem na jeho funkčnost a nezřídka i s ohledem na potřebné náklady na jeho realizaci.

Směrně jsou lokalizovány prvky ÚSES tehdy, když je možno jejich umístění do značné míry přizpůsobit jiným zájmům v území, aniž by byly popřeny základní přírodovědné principy

tvorby ÚSES (např. uvnitř relativně homogenních partií lesních celků či intenzivně zemědělsky využívané krajiny). Konečné umístění směrně lokalizovaných prvků ÚSES pak může při dalším zpřesňování polohy doznat oproti předložené podobě výrazných změn.

6.4. Kartografické zpracování krajského generelu nadregionálního a regionálního ÚSES

Kartografické zpracování krajského generelu nadregionálního a regionálního ÚSES vychází především z celkové koncepce jeho tvorby a z požadavku na jeho začlenitelnost do prostředí geografických informačních systémů (GIS).

Tiskovým výstupem kartografické části krajského generelu ÚSES je sada map měřítka 1 : 25 000 v kladu listů Základní mapy ČR 1 : 25 000. Kartografickým podkladem pro zobrazení návrhu řešení ÚSES je ovšem digitální model území DMU 25.

Způsob kartografického vyjádření jednotlivých skladebných částí ÚSES v mapách 1 : 25 000 odpovídá zvolenému měřítku. Veškeré navržené skladebné části nadregionálního a regionálního ÚSES jsou rozlišeny podle svého funkčního typu a biogeografického významu na nadregionální biocentra, regionální biocentra, osy nadregionálních biokoridorů a regionální biokoridory. Ochranné zóny nadregionálních biokoridorů v mapách 1 : 25 000 zobrazovány nejsou. Biocentra jsou znázorněna jako plošné prvky, avšak jejich konkrétní vymezení je obecně (zejména s ohledem na měřítko zpracování) nutno považovat pouze za směrné. Osy nadregionálních biokoridorů a regionální biokoridory jsou znázorněny jako prvky liniové. V mapovém vyjádření skladebných částí ÚSES obsažených v základní variantě návrhu krajského generelu je navíc barevně rozlišena určitost jejich lokalizace (viz předchozí kapitola).

Součástí tematického obsahu návrhových map 1 : 25 000 je dále rozlišení dílčích variant řešení návrhu ÚSES, zvýraznění oproti ÚTP R+NR ÚSES nově navržených, výrazně změněných či zrušených skladebných částí nadregionálního a regionálního ÚSES (s rozlišením příslušného typu změny) a číselné označení lokalit popisovaných změn, odpovídající číselnému označení v textové zprávě.

7. Závěr

Předložená dokumentace generelu nadregionálního a regionálního ÚSES na území Jihomoravského kraje tvoří základní územně plánovací podklad, důležitý pro efektivní fungování státní správy v oblasti územního plánování. K naplnění tohoto významu bude generel v první řadě třeba začlenit do zpracovávané územní prognózy Jihomoravského kraje.

Skutečnost, že krajský generel nadregionálního a regionálního ÚSES byl vytvořen pro celé území kraje na jednotné srovnávací bázi (formální i věcné), umožňuje sledování jednotné koncepce ochrany a realizace nadregionálního a regionálního ÚSES jako spojitého funkčně prostorového systému ve všech částech kraje.

K základním úkolům pro následující období patří především projednání a schválení předložené koncepce nadregionálního a regionálního ÚSES v rámci územní prognózy Jihomoravského kraje a její uplatnění ve zpracovávané koncepci ochrany přírody a krajiny Jihomoravského kraje. Schválenou podobu nadregionálního a regionálního ÚSES je třeba dále rozvíjet, a to jednak formou aktualizace vytvořených dat a jednak doplňováním o data nová, k nimž patří zejména stanovení a postupné zpřesňování rámců pro vymezení jednotlivých skladebných částí nadregionálního a regionálního ÚSES (včetně ochranných zón NRBK). V návaznosti na schválenou a postupně zpřesňovanou podobu nadregionálního a regionálního ÚSES je pak potřeba provést i nezbytné úpravy a změny ve vymezení místního ÚSES.

Obsah

1. Úvod	1
2. Vymezení řešeného území	2
3. Legislativní a metodická východiska	2
4. Biogeografická diferenciacie území	3
4.1. Bioregiony	3
4.2. Biochory	5
5. Základní podklady pro krajský generel nadregionálního a regionálního ÚSES	6
5.1. Základní výchozí podklady pro celé území kraje	6
5.2. Bližší specifikace podkladů podle jednotlivých okresů	6
5.3. Územně technický podklad regionálních a nadregionálních ÚSES ČR	8
5.3.1. Nadregionální ÚSES podle ÚTP R+NR ÚSES	8
5.3.1.1. Obecné charakteristiky	8
5.3.1.2. Nadregionální ÚSES na území Jihomoravského kraje	9
5.3.2. Regionální ÚSES podle ÚTP R+NR ÚSES	14
5.3.2.1. Obecné charakteristiky	14
5.3.2.2. Regionální ÚSES na území Jihomoravského kraje	15
5.3.3. Zásadní problémy ÚTP R+NR ÚSES	27
5.4. Analýza vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES v dokumentacích limitů využití území	29
5.4.1. Obecná charakteristika zásadních problémů a nesrovnalostí	29
5.4.2. Specifikace problémů podle jednotlivých okresů	30
6. Koncepce krajského generelu nadregionálního a regionálního ÚSES	33
6.1. Základní zásady koncepce	33
6.2. Úpravy a změny vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES	34
6.2.1. Popis úprav vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES	34
6.2.2. Popis změn vymezení nadregionálního a regionálního ÚSES	36
6.2.2.1. Obecný popis navržených změn	36
6.2.2.2. Popis konkrétních navržených změn	37
6.3. Členění skladebných částí nadregionálního a regionálního ÚSES	78
6.4. Kartografické zpracování krajského generelu nadregionálního a regionálního ÚSES	79
7. Závěr	80